

954

A.

955

Andagur málafarstunnadur arfleiddi vitfyrirgjafatala að alríkis sími.

"Eg hef þetta það meðal þess á vitfyrirgjafinu og því er best þeir fái það aftur," sagði hann.

956

"Það manⁿⁱ vera vel innrættur máttur og trúadur, þessi piltur, sem þú ert að eiga, Kattín mín." "Eg elti veit ég annað, prestur minn. Hann segir reyndar elti trú á fjöndur, en ég er óhrædd um að það lagist með hvarum; því ég var hann þóður minn sálugi, fyrir máttur minn, og það segi ég yður satt, að við vorum elti báðir að vera samann meira en hálft missiri þegar hann var faraminn að trú á hann eins vel og þér, prestur minn góður, og vortu ég yður þykki mér mikil sagt, blessaðir verid þér."

957

Það er elti fyrir fátökling að lifa, ef hann þarf að kaupa heilsuna hjólatunnu og vitu hjólagamanninum.

958

"Eg hef," segir nafstendur rithöfundur nokkur, "þetta margar stálkur, sem aldrei þórnar að koma á hestabaki af því að þó voru svo hræddar um, að hesturinn mundi felast með sig og fella sig af baki; aðrar hef ég vituð varað að fara í gó, af því þó heldur að báturinn mundi hvolfa undir sér, í hvað góðu veðri sem var; og enn hef ég vituð kvenfólki svo huplúti, að það hefur fardast að koma út þegar dögg hefir verið á jörðu, til þess að vata sig elti í fóturum; en aldrei hef ég vituð stálkur breyta ársði til að gefast, og er það þó vitulega niveri á þetta en allt hitt."

959

Handidnamadur notkennir átti einn sinni tal við Benjamin Frantelín, og kvæðir
míð gífur þjófum sínum. Frantelín inni gæti, hvernig í því stöð, að hann yndi svo illa
hag sínum. Hann segir honum það. Frantelín svarar: „Þér þykir alvinnu þín eigi nógu
arðsam; þú ert þá á gíarni. Þér þykir hún of erfis; þú ert þá latur. Þér þykir
stat þín eigi nógu virðuleg; þú ert þá metorðari. Það er því andæð, að þú
hefur hlotið þá skóð, sem þér er handugum, til þess að losa þig við alla þetta þessi þína.“

960

„Þripentjari“ notkennir sagði einn sinni svo margir heyrdu: „Eg fyrir mitt leyfi
er elsti sá ein flóðningur að myndu mér, að notkennir gæti sé til.“ Hugstulka vandi
fyrir til svars, og svara, ofurhögurdaga: „Af hverju þá?“ Guðgeinginn svarar, með
háðlegum spækingssvið: Það skal ég segja yður, góða menn: Eg hefi aldrei kennt
auga á hann, og enginn mentaður maður hefur þó sé hann gætur elsti sá.“ Þá
mætti þér elsti misvinda við mig, þó ég efist um að þér hafið notkennir skynsemi;
þó að það er einu fyrir mér með hana og fyrir yður með gæti, svarði stúlkan.

961

Ef ólenni kemur að finna þig, þá verstu þolinmóður og með glöðu bráði;
Það mun þá elsti hafa langa viðvöl, þó það mun sé elsti inni um glöðuð.

962

Þá er svo skynsamur, að þeir fyrir liti lof heimskeisgjanna.

963

Enginn á síður lof skilið en sá sem elsti það mátti.

964

Washington hershöfðingi, fælsisthetjenn nikkla, fyrsti forseti Bandaríkjanna í Vesturheimi, gjótti sjáldan að gamni sínu, en var manna fyndnastur af þeim sök á því. Þegar veind var að ræða í allsherjarþinginu herlaga þennan varp fyrir Bandaríkinn, kom einn þingmaður með þá upplýsingu, að sambandið þeirinn nætti eigi vera meira en 3000 manns. Washington tók ^{stítt} illa á það, en hvóð þá ætla að koma með dálitil við aukn-ákvæði, svo lákandi: „Óheimilegt er hverjum fjandmanni Bandaríkjanna að herja á landið með meira listi en 2000 manna, hvernig sem á stöndu“. Illátturinn, sem að þessu vart, stendraps upplýsingu þingmannsins.

965

Sérta í ræfa inn, hvað þú átt meira að nieta af þessum, sem þú veist að er stýfda þú, þá tala það heldur, sem þér er óðruga.

966

Lokur hálpari nokkur rookum kvennmanni þá til heilsu þótar, að gíftar. „Jaja“, segir hún, „þér erud lokur minn, eigið þér mig þá!“ Þetta kom nokkur flakk upp á lokurinn. Hann áttadi sig samt og svarar: „Þér verðis að gá að þér, blessadar veind þér, að lokur er aldrei vanir að gjöra nema ráðleggja með ölm, þér tala þau elski inn sjálfir“.

967

Þokunavogurinn er jafnan í góðu standi; veitingastofurnar gjalda kottunadinn til að halda honum við.

968

Prestur þrættast úr heorramann um eitthvert málafni. Hermaðurinn reiddist og sagði: „Hlefi ég orðid svo óþessum að eignast aula fyrir son, stelpi ég hafa látit hann lora til prests.“ „Eg trúi yður vel til þess“, sagði prestur, „en ekki hefur fadur yðar verið í þeirra skodum.“

969

Í austnum víðfirringa spítala var víðfirringurinn einninn haldin veigla. „Þeir höfudu sér óadfinnulega“, sagði sá sem þetta hefur í fásögu forðs. „Það var einnig eitth, sem syndi, að ekki var alltaf með feldu: það varð enginn þeirra drukkinn í veiglu.“

970

Þegar fróður lokaði einu lá-bannalegna, komu nokkrir subottistodur hans að kortja hann, og þengust mikil um, hvo óbatalegt skand yði fyrir skiladi, er hann misti við. Hann lék lítið yfir þess. „Hér eru góðir þeir miklir lokaer, þó ég falli frá“, mælti hann. Hinn vildu vita hverjir það voru, og voru aðrir hver um sig góðir að vestu nafndur sein einn í þeirra fölu. Hinn sjúki lokaði svarar: „Einn þeirra heitir Vatn, annar lékkausthreifing, hinn þriðji hóf í mat og dyggt.“

971

Sjónadur nokkur, sem átti svarta fyrir komu, varð einninn fyrir því, að vafa ávotti hann um nótt. Hann varð dauðskelkadur, en herti upp hugann um síðir og sagði, í myndarson samt: „Hver erstu? Sérstu engill, er líklegt þú gjörir mér slakert últ, en sérstu fjandinn sjálfur, þá voru ég þú fyrir elsti að áreita hann mág þinn, þú og á hann

sýstur þína fyrir konu, eins og þú veist líklega".

972 Það er ekki auðvelt að tynna niður því sem ljótt er að tanga. Margur vill mikið heldur láta draga úr sér föm heldur en einhverja höfnuðuna eða hleypidóminn. Það er oft mæta óþakklátt verk hvíttveggja.

973 Karl Konungur finbandi sagnir við dæti: lídi sínu, sem var orðloft skipta: "Höfdu markid að Larna" (sem hann til tók). Dáttinn gjörir það. "Afskur!" sagnir Konungur. Dáttinn gjörir það, og höfir alveg í sama stöð. "Hérna er datur handa þér, lagsmáður!" sagnir Konungur. "Afskur!" sagnir dattinn.

974 Gardyrkjan er orpin síðun í því fölgis að uppsæta úr gæddinum hverskónar íllgresi en að gróðursetja það sem áttuð er til að vaxa þar. Soðu og mun uppseldist.

975 Sá einn er fjáls, er hlýtur höðlu samvirkunnar.

Kurleis: Kostur lítur, en ber oft mikinn átt.

Soðu aldrei notknum manni, að hann sé heimsstingi, því að í fyrsta lagi húnir hann þér elski, og í öðru lagi verður hann svarinn ósinnur þinn fyrir orðit.

Hljópyði er margfalt elski munur á hroðta við bleydi-ord séi í baki.

Fáfastir er annabinnar vörð, en elski spottis.

Minnu otti að vera forða binn, þar margur gerir það að mistakistur.

976

Óspar í orðum, spar í verðum.

Rífin í friði við alla menn, en í ófriði við besta þeirra.

Sá, sem stólar sér að eiga í friði í heiminum, verður að vera sjónlaus, mál-
laus og heyrnalaus.

Fríðaðu hátt, en elti svo ^{hátt} að hvergi komi niður.

"Sá er vinur er til vammis segir". Þann verður svo illt til vinnu, að þeir
eignist elti noga vinnu er til vammis segja.

Í laudshjónarmáttum þykist hver flokkur fjóna laudum öðrum
og öllu framar; en margur fyllir flokk í sama okyni og mál er af
Tudíanar tali sér komu: Ekki til að fjóna, heldur til að láta sér fjóna.

Sé gudi nokkurt ónoýulegt, þá er það það að gjöra alla menn á sýla.

Engum manni er leyfilegt að gjöra það sem honum þóknar; nema
því að honum þóknist að gjöra það sem gott er.

Settu alreið þórninn niður fyrir, en gættu jafnan ríkt eptir að
þann gjöri velt það lítil sem þann gjöra.

Það til að losast við laklegan vin er að birta hann vinnu þá er
manni lígur mikil á.

977

Coventry borgarmenn rituðu Elizabethu Englandsdrottningu svo láfandi
dvarp: "Oss Coventry borgarmenn er mikill fögnuður að sjá þar háðugu
glátinu. Drottinn minn! Húfúll óþóp er þér fríðar". Elizabeth svarar: Minni

máttu Flátign er á sjá Coventry boyar manni. Neðtinn minn!

W. Inildit skelfileg Flór erud þið!!

978

Þeyr Jacob I. kom til Englands að taka þar ríki ystir Elisabetu drott-
ningu (1603), sotti fund konungs meðal annara Klerkum sínum aldradur, til að sanna
honnur þannig. Jacob var maður trúalinn, en lítt fallinn til höfðingja, sem hann
hvar vitni. Hann bað ólungum leggja yfir sig blessun sína. Klerkur hóf upp hand-
ummar og málta hátt og snjalt: „Drottinn blessi þú og gjöri í þú dýrugið kon-
ung, þótt leloft sé efnið!“ — Englandsingar kváðu svo að orði, að ystir Elisabetu kon-
ung hefti komið til ríkis Jacob drottning.

979

Hann bað Benjamin Franklin að kenna sér heilvæði: „Kvað sér líkast í stúlku
eins unga og frída, en vilja vita vissu sína um það, áður en hann fór að tölja hennar,
hvert hún vdi þess manntekinn búið, en hann í myndati sér, og þó ein kunn
hitt, hvert hún hefti unga leynuð óstöð. „Þú getur reynt að hafa henni í eyru
kunnungja stúlku hennar“, svaradi Franklin.

980

Abraham Lincoln, hinn góðfrógi ríkisforseti Bandaríkjanna í Vesturheimi
í þrjátíu aldarárum, var hverjum manni ljúfari og lífjálkari. Hann
átti aldrei svo annvilt, að hann sáfi sér eigi tórn til einhverja stund dags
að hlýða í mál manna, þeirra er fund hans sotti, jafnvel loptu sem átti, á milli

manngrein aráttis. Einhverju sinni leitum ~~ad~~ máls við hann Stórbondur
 nokkris lengri vortan úr ríkjum, máls skrafsmann mikils og búrgeislozis.
 Þeir leiddu í mál aðgjörðir stjórnamanna í hinu mikla vandamáli, er hún átti
 þá í að standa, viderseigninni við fæðla halds ríkis og fundu hann þar fljótt
 til árnslis en fátth til lofs. Þincolu lofadi þeim að ransa langa hrúð, hlýðdi í
 með þögn og þolinmæði. Þessins mælti hann: „Tungudum okkur, góðir herrar, að
 þér hefduð varið aliegn yðar í gull, og tengið gull snúðum í hendur Stórbondins, er hann
 stefndi bera hann á sér yfir ströng yfir Niagara foss milli Bandaríkjanna og Kanada.
 Öðli þér munduð þá fara að leika yður að því að stækja Stólpönnu, er ströngur-
 um ei fæstur við, og hrofsa til Stórbondins: „Hleydu Stórbondin! Haldið þér dæ-
 litíð meira á hoxri hlíðina; statti við snögguvarð, Stórbondin! Gakku dælitíð
 hráðara. Haldið þér nú meira til hoxri, nú til vinstri?“ Ef, það munduð
 þér nannast gera. Þér munduð miklu fremur halda að yður höndum, þáfa
 tunguma í stilli, og meira að segja nannast þora að draga andann þar til er
 Stórbondin aðri kominn yfir um höfuð og höfðum. Þá er lítil farir um þá menn
 er fyrir stjórna standa nú, að þeir hafa mikla bryði að bera og dýfa; þeim er fyrir
 miklu trúast; óráðis þá statti og hafist lýft um yður, og munnu vér þá komast
 klakklumst yfir um“. — Þessi snildarlaga samliking teik 600 á komumann,
 að þeir komnu þar til ²en ³ad ⁴svara og kvóddu forseta með mestu lokning
 og vins end.

hrópsað upp með: „Hér er feitt svín!“; gellur þá við feik of
 digur slátraraðkoma mjög glöð: „Það er ég!“

Karl á barnasengnum, segir við konu sína, sem situr við rúmið
 hans: „Hér finst, gættu mín, þralitinnur heldur minni í dag; reyndu
 að sjóða hunda mér einu hennu-maga“.

Konan: „Ó! heillin mín, við eigum svo fáa, og ná varla eyða
 honum frá erfisdrygðingum.“

Frúin: „Þetta er áreiðanlega verstu málverkið í allri sýningunni!“

Málarinn: „Það er sorglegur vitnisburður fyrir mig, þessi frú!“

Frúin: „Ó! látið þér yður ekki falla illa minn dóttir, þú og hefi stakast
 við á málverkunni; og segi bara það sem þú heyrir alla aðra segja.“

A.: „Það er sagt að hadd konan þín steli frá þér og samt ottast þú að segja
 henni.“

B.: „Já, — það er einmitt líttastu málinu til að ná í peningana mína aftur.“

Bóndinn: „Hafið þér heyrt að bróðir minn er dauður?“

Presturinn: „Já, mi er hann kominn til föður húsauna; við vorum góðir
 vinir, — en nú sjáumst við ekki þannar.“

990

Hróðirinn: „Hvernig líst þér í haum Munda minn litla?“

Vinkonan: „Ó! ljómandi fallegt barn, en haum er notkud lítill; þegar haum Siggi minn var í vöxt við haum, var haum miklu stærr!“

991

So eitakinn ^{sem} hafði aldrei séð ofn, var eitt sinn um vetrar tíma bodid inn í herbergi, þar sem laf var í ofni; hún var að skoda sig um og taka í gúsinn hlutum og finnur þá að ofninn er heitur; þetta þykir henni skyldugt í vetrar frostinu og segir: „Sá held ég sé heitur í sumrin“.

992

Konan: „Þú liggur alltaf í bókum og stajplu þér stæk af mér; ég held þér þetti vanna um mig ef ég væri orðin að bók“

Maðurinn: „Já! einn um af ^{hinn} þess vörð almannata, þó þá þetti ég átt von í annari við ára stjaplin“.

993

Eyddu ekki peningunum áður en þú eignast þá.

Þeymdu ekki til morguns, það sem gjörast á í dag.

Það er vissu stad fyrir hveru hlut, og hveru hlut í sínum stad.

Kauptu aldrei hluti, þó ódýrur séu, sem þú ekki þarft.

Þóndu aðra vogilega, en sjálfu þig stranga.

994

Það er alþekkt, að Grant, sem var forseti Bandaríkjanna mest á yftri
Lincoln, var einn af frægustu hershöfðingjum Bandaríkjanna í stríðinu
mótala. Þfundarmenn hans gjördu ýmsar tilraunir til að spilla fyrir honum.
Móðelpætti voru nokkrir bindindismenn. Þeir fóru til Lincoln, ríkisforsetans,
rognu Grant og höfðu upps ýmislegt, sem gjörði hann óþafan til að vera hers-
höfðingja, en einhvern þó eitthvað, og það var það, að hann drýgti. „Þú ert
vontuð, etaki þú mér upplýsingar um, hvar hann kaupir sín?“ sagði
Lincoln. Bindindismennirnir urðu gladdir við, og höfðu sjálfsagt, að sér
mundi vera innaukaðar að komast yfir þeir. „Það er ágæt“ sagði
Lincoln, „það er mér áhugað, þú ert eitthvað mér að kaupa nokkrar
flóskur af sama vísu, og senda hinum herforingjunum“. Bind-
indismennirnir sneypstust og fóru.

995

„Blessað hlupid,“ sagði Karlinn, „það ber birtu á nóttunni. Þegar
allt er dím; en etaki stíll ert í þér hvers vegna sólar-ófétt er að
glenna sig á daginn, þegar birtan er nóg.“

996

Engur maður fylgdi stúlku þeirri í samkvæmi sínu um kvöld.
Þótti voru mjög þeimur. Þegar þau voru komin heim að húsdýrum-
um, stundi stúlkan þeirri upp, að hann mætti þá sefja neiminnmanni
þó þó, að hann hefði gengið með sér. „Vand þú þér óhradda“, sagði

madurinn, „ég stammanst mín vísð fyrir það fullt eins ríkt
og þér“.

997

Maður einn í Ameríku lá á bæisenginni og var að gíra erfðastétt
sína. Hótel annars árafuadi hóf komu sinni 500 dollara árlaga.
„Hóman yðar er mig og getur gípt aftur“, sagði notariinn, í hún þá að
míssa gjöfina? „Ái, í öllum guds bönum, skrifðu þér heldur 1000
dollara“. „Ái, helmingi meira; hvers vegna það?“ „Ójá, sá sem
gíptist henni, í það samnadsu stílið og núnn ragna, að hann kenst
að henni fullkynstri þó þetta fylgi með“.

998

Þjórn bóndi í Lundi, sem er kunnur á norðurlandi fyrir hnytti-yrdi sín
og kvíðlingu, var alltaf manna hroddastarv við vatasföls, og hafði
þann síð, þegar hann reis yfir ár, að halda sér teðdi í foxið og
reistann. Önnur einn mætti hann Þjarna Þórarensen skaldi
og spyr hvaran hann átti madurinn komi. „Gyk kom utan yfir Plerá,
og reis hann niðr á Þjórnistun“ sagði Þjarni. „Bólvoður
apabótturinn“ sagði Þjórn í Lundi.

999

„Hesturinn ber eltri það sem ég ber“, sagði Karlinn; varpaði mal-
þokannum sínum yfir öxlina, og Olej í baki.

1000

Bóndi nokkur á norðurlandi misti konu sína. Þaginn opti konu kunn-
ingi hans til hans, og var bóndi þá að slá úti á lúni. Adkunnuradur þess að
annakva hann út af konunnissinum. „Mistu elsti á þad“, soxi eitill-
inn með grátotaf í hálsinum, „já, mikill skadi var mér þad, svoa run
hábjargstioðinnun“.

1001

Prestur hafði haldið þunga söðu um synd og sekt og eilífa ferduming.
Þegar hann kom út úr káljunni, kom til hans fátökur barnamaður, þung-
búinn nýj, varp meðuloga öndrinni og mælti: „Ad vinna tali trokun
alla sína ofi, hafa hvort í sig sta á, og fara svo til helvítis, þad kalla
ég þunmar fraktéringar, prestur góður“.

1002

Samtal með manni atvinnu: „Þa er lídinn, nú erum við búinn
með þessa skipshöfn, sem rakið uppi í höndurnar í okkur um dag-
inn og engin útsjón til að fá nýtt hek í tröðina“.

„Og vertu elsti að því arna, uppi í hylmunni eiga að standa leyfar af
höldum þessu boda“.

1003

Polanirinn: „Hvernig gætu þeir af þess að eiga skulku, sem staman
svoa gríðarlaga?“ Þad var nú einmitt þad, sem hann mælti til að þjót-
ast henni; og sá nafni laun strax í hendi mér, að hún mundi aldrei

geta orðið nýjg mólðrunaróm."

1004 Kona: "Skelfing glápiru á mig mína madur, þú ert þó eptri vinnu að gefa mér
lýft augu í seinni lífi."

Madurinn: "Ég er að brjóta heilann um það, hvað það eiginlega hafi verið,
sem mér hefur þótt fallett við þig, þegar ég trúfóðist þér."

1005 Madur stendur fyrir framan ljónabúr hjá korni sínu; Kona segir: "Hvað
heldurðu að þú segdir, ef ljónið brýst úr úr búrinu og bítur mig?"
— "Verði þú að góðu."

1006 "Hvað kemur til þess að hann Jón, sem kemur svo ódómalega síla
samur við konuna sína, hefur hana með sér á öllu sinnu ferðalagi?"
"Það er af því að hvort hjónanna ann hinn að lifa í friði."

1007 "Hvers vegna heldur þingmadurinn gletta þessar löngu tölur hverja gæti
aðra í þessu þingi?"

"Það er vegna þess, að hann er nú ríður, og fór epterst orð að segja
heima hjá sér"

1008 Þingi: "Án afsóður mér á vífin þín, þú kemur og bíður að gefa þér

sem hefur þó eftir nýlega níög hundruð Krónur".

Þeininganiadurinn: "Já, ekli dugar mér að leggja í leti og ómonnu fyrir þóð".

1009 "Hvad er þetta, herra héraðsláur! Þér heintid peninga fyrir að lækna mistingana í strákunni minni. Hann, sem hefur smittað alla sveitina og útoygð yður nýga atvinnu. Þér attuð heldur að þorpa mér"

1010 "Þér trúist þú ef til vill ekli, að til séu hundar, sem eru hyggjari en eigendurnir?"

"Já, þú trúir ef dævelj er á sjálfum hund, sem er svolíðis."

1011 Hanni: "Þér megi trú þú þor þóð, að ég vildi leggja líf í sólurnar til þess að gjöra yður lúthulaga"

Hinn: "Bara ég vissi, að þér hefduð trogð líf ylar fyrir nýgu mikilli upphæð, þá skyldi ég lata þú þakklátlega".

1012 Þórninn: "Við erum kominn til þess að bjóða þér góða nótt, þabbi!"

Þaðinn: "Ég hef ekli tíma ~~til~~ núna, komid þú í fyrriatíð."

1013 Kennarinn: "Úi drangir, ykur nokkur yltur sáð mér, í hverju þeim yfir-
sáð boðinn hans, þegar þér seldu hann?"

Hauþmanns sonurinn: "Þér seldu hann ^{við} of billaga".

1014
 Á leigutími í Kirkjugarði einum stendur svoláandi graftréið: „Hér
 hvílir nú heitkeltada eiginkona F. V. Hinn var engill. Eftir þannu mun
 ég aldrei notkna huggnu hljóts. — Hér hvílir einnig nú heitkeltada
ömmur eiginkona, hinn var líka engill“

Auglýsingar:

1015
 „Fyrst hefur gullhringur með stöfunum R. S. Orlogur Linnandi gætur
 daglogu fengið 5 kr. í fundarlausn fyrra heita dags frá 9-10“

1016
 „Skilku barn gætur fengið pláss hjó gæmaltli eðliju, sem alltaf er heima,
 og nýttur móðurlýtar tilbúinn í góðum og viðhúsnáðlegu herbergi og fót barnarúm
 fyrir sig sína, sem ýta má saman á daginn. Þeir, sem hlýða vilja þessu budi
 eru baddir að sína sér til blíðrar móður, sem að sínu er heima mándagsmorgna,
 og nákvæmara lost að vita í vertshúsinu“.

1017
 „Hér með leyfi ég mér að bjóða niðr ábrýðula motal móti mínum og rottum,
 sem er allveg óstæðlegt, eðdi fyrir menn og skepni“.

Eftir Þrarta Twain.

1018
 „Jú, ég held ég mun sögna“, sagði mæsjóannadurinn við sunnudags skólann,
 hátíðtögn sína og þannu var lítt og alvarlegur í svörum sínu og þann átti

ad sér. Hinn er nú hann Hlippius Karlinn, sem var vammur að alna gjöfi fyrir hialtþygaufu; þetta var almenningasta grey, og blátt áfram.

Soo var mál með vexti, að þegar Þagley dómari, sem við sökum sárl, missté sig og datt niður ráðhússtíganu og hálsvotnati, vorum við í vandröðum með, hverni við öllum að segja Konungi hans fúa elysium soo best fœri á. Loksins var lítið fœ látið upp í herra hans Hlippius, og honum sagt að alna fœri heim til fúarinnar. Við lögðum ríkt á við hann að segja mjög varlega fœ og allmuna ekki hranalega út úr sér harmafrögninni, en segja svo nóggetuilega fœ sem umt vori.

Þegar Hlippius kom að húsinu, hrópadi hann og kalladi, þangað til fœ Þagley kom til dyra.

"Þýr hún herna, eftir hann Þagley?" spurdi hann

"Eftir þeim eftir Þagley? Nei, hér býr engin eftir þeim."

"Yður er nú raunar meira en ótrú að verja mig, að hún býr herna

... en ég get meira en látið það eftir yður að þér hafið á rétlu að standa. Þýr þá Þagley dómari mátti herna?"

"Já, Þagley dómari býr hér."

"Eignum við að verja mig það, að yður stjáltað? ... En það er nú sama mig það, ég er aldrei að þrátta við menn ... Er dómari herna?"

"Nei, ekki sem stendur"

"Já, átti ég ekki á þér von. Þýr herna - haldið þér yður nú í eitthvað, þér

eg ætla að trúa yður fyrir dálitlu, sem ef til vill tekur dálitlu upp á yður. —
 Það var maður, sem fór sér að votta áðan... Eg hefi dónarann gamla í vitnum
 mínum héra úti í vagninum, og þegar þér sjáið hann, þá munuð þér
 held ég kannað við, að það einasta sem honum þekur komið varnlega vel úr
 þessu, það er að hann sé laður til".

1019 "Elding lifur minninn yðar í dag?"

"Það er nú heldur bág. Leikurinn sagði í gær, að ef hann lifði til morguns,
 þá hefi hann góða von, en ef hann gæði það ekki, þá væri hann vonlaus um hann".

1020 Dónarinn: "Hvad erud þér gamlar?"

Stúlkun: (leinnistoga): "Það vil ég helst ekki segja".

Dónarinn: "Eg þarf að fá að vita það. Þér elid að minsta kosti sagt mér, hvað
 þér voruð gamlar fyrir 10 árum síðan"

Stúlkun: (gladlega): "Uss, já, tuttugu og þriggja"

1021 Sláttarinn: "Eg ætlaði að leita ráða hjá yður, herra málaflettingsmanni, um
 dálitlu. Þegar hundur s'lekur frá mér hetti, hvaran á ég þá að fæ
 staðann bótan".

1022 Málaflettingsmanninn: "Ef þér elid saumad stuldinn, þó á eiginli hand-
 inn að borga fyrir hann".

Slátrari: „Já, það get ég sannað. Ég er hérna með reikning uppá 6 Krónur, fyrir 6 pund af keti. Viljið þér þá gjöra svo vel að borga þetta lítil-
roði; þú þér áttuð hundinn, sem tók ketið.“

Málaflutningsmaðurinn: „Ketíð er nokkurt dýrt þygið mér, 6 Krónur. En látum það vera. Jája, fyrir upplýsingar í lagasköttum tek ég 10 Krónur. Þar frá dragast 6 Kr. fyrir Ketíð. Hérna er reikningur. Má ég svo biðja þú að borga mér 4 Krónur.“

1023 A.: „Hérna um daginn hafði ég 25 njúsur í skoti.“

B.: „Ég hafði einusinni 35.“

A.: „Það var fjandæmt! - Stóð skalt þú segja fyrir þá frá.“

1024 Malarinn: „Ég vildi hafa föri nú bráttum að hressa.“

Konan: „Það er er gileft að hagra til þús, matar, síðan þú hepptir þessa ótrúðis vindmyllu. Þú veist hvað mér líður illa, hvað ketið átti golar; en það er svo að sjá, sem þér þygi mikið comma um mylluna er mig.“

~~1025~~ Malarinn: „En það er líka minna gæti að þú séu þú malar en hím.“

1025 „Hú er ég lokinn Kominn, herra kaupmann til að borga reikninginn minn, sagði majórin.“

„Þakka þér átsamlega fyrir, herra maður. — Þókur, gáðu að í bókinni,
hvað herra maðurinn skuldar“.

„Eg finna það elsti í persónu þóts“.

„Nei, það er í bókinni hinni, yfir óvissan skuldir“.

„Á, er það svo, stend ég þar, góðurinn minn! Látið þér mig þá standa
þar svo lítið lengur. Verið þér sálar“.

1026

Drengurinn: „Maðurinn bað að heilva, og bað skóla kennaranna að segja yfir
þessum vott“.

Kennarinn: „Þakka þér fyrir, letrid mitt, berdu minnu þinni þessu minna,
og segðu, að osturinn sé alt of stór“.

Drengurinn: „Þá sama sagði pabbi, en maðurinn sagði, að maður neyddist til
að gefa þessu „þakki“ svo þér dægi minn það“.

1027

Um mánaðarlotið. Stúdentur einn er að huga að þessum sinni, sem hann er
nýbúinn að fá fyrir mánuðinn:

„Þarna er minn nýppí húsalígunna.... og þarna í skómakarann....

Þarna í skradolann.... Þarna fyrir þvottinn. — En bítinn

við! — Þá verður stórt getið handa sjálfum mér. Þá skulu

hinnir, ~~stórt~~ þessu svoi mér, elsti þessu neitt heldur!“

Hel þad lét hann þessum vinur í bodduna gæta.

1028

Hann: „Viltu kysa mig?“ Hinn: „Hva' heldurdu?“

Hann: „Þú vilt þad elsti?“ Hinn: „Gettu aftur!“

Hann: „Þú vilt þad.“ Hinn: „Ha, hvernig forstu að geta uppi þeir?“

1029

Þó Ameríku. „Sefid blindum áminngu ofurlitla glæðing, góði madurinn“, sagði bethari með gráu gleiðu, og rétti þá dálitinn limbolla.

Tveir myndlingarnir voru að ganga framhjá. „Eg vilt alþaf blindum mönnum einhverju“, sagði annar þeirra og leikta betharaunn 5 dollara sedil. „Ef þú getur skipt þessum sedli, máttu eiga 1 dollar“

„Gut hann yður fyrir, heilla madurinn“, sagði betharinn og leikta honum aftur 4 dollara.

„Þú ímyndar þér, að þessi Karl hafi verið blindur“, sagði sá sem með manni-irnum var. Hann, sem sá, að það var 5 dollara sedill, sem þú leikta honum“.

„Já, andsynn var hann að minsta kosti, fyrst hann gat ekki séð að hann var falsadur“.

1030

A: „Einn sinni þessi ég minni, sem var svo hár, að hann mátti ganga með grinduorku utanum axtirnar. Annars hefti hann sunnblád af að sjá niður fyrir foturnum á sér“.

B: „Já, hvað er það? Þú heftir átt að sjá hann í þessum Kunningja minni. Hann var svo vaxinn úr grasinu, að þegar hann vóð í foturnum í mánudag og Kofadist af, þá var ~~Kof~~-Kofid elsti Kornið uppi í nefið fyrst en í laugardagskvöld. Soo laup var uppséttur honum“.

1031

A.: „Það er undarlegt, hvernig sennir vera í leitinu. Eg hef þekkt mann, sem var svo
 uttan við sig, að þegar hann kom heima eitt kvöld, lagði hann frakkann sinn
 kyfifilega í kúnið og breiddi ofan á hann, en hangdi sjálfan sig upp á snaga.“
 B.: „Haf ég það vera; en ég þekki ^{annan} mann, sem kom heima að kvöldi dags einu-
 sinni sein optar. Þegar hann var afturkaddur, lagði hann seppi sinn upp
 í kúnið, en sjálfur sér sparkaði hann niður stígann.“

1032

Dómari: „Þó þú í þetta sinn vorir fírkendur vagna óvægja sannana, vil ég
 áminna þig um, að forðast að vera þar sem vordir menn eru saman-
 komnir.“

Hinn ákæddi: „Já, herra dómari, þér mógð vera viss um það, að þér skuldu
 ekki sjá mig hér optar.“

1033

Dómari: „Hvað kallaðir þú hann dóna, lygura og svikara?“

Ákæddi: „Já, það gjórdi ég. En hvaða skalli, ég gleymdi alveg að segja, að
 hann vori grasarni.“

1034

Dómari: „Þegar þú gafst honum kjótskögg, hvað sagði hann þá?“

Ákæddi: „Eftir áminnað er, „attlandu að berjja mig aftur?“

Dómari: „Hvers vegna barðirdu hann þá aftur?“

Ákæddi: „Til þess að hann skyldi kenna að hann var, að ég vildi berjja hann,
 fyrst hann var eltri viss í því eftir fyrsta kjótskögg.“

1035

Dómariinn spyr Kórandann: Hefðu notið þú vita? Hver var nálogur,

þegar þú varst barn?

Kórandinn: „Enginn nema ég sjálfur.“

1035

Sauradur í Samkoani: „Gad er sagt, að söngmaðurinn sé gjafur stór-“

Kaupmanni. A. herra minn daginn, hafi á brúðkaupsdaginum

talid upp fyrir þórum alla sína fjóruandi minni, með nafni, titli-
min og stofu.“

Frú B.: „En sú einu.“

Frú C.: „Og hreinskilni.“

Frú D.: „Og fjóruandi dómalaust stálminni.“

1036
Mig stúlka hefi sagt upp Kórandann sinnum af því hann var dýrkaður.

Notkinnur dögum síðar kom fjórum með bréf til hennar, svo látandi:

„Heiðelskasta Fanny! Ég get ekki lifað án þín, ég líf ákaflega. Þú tekst ég
min eitur, og er líklega dandur þegar þú lest þessar línur. Gefðu til min-
ningar eitt tár þínum deyjandi Georg.“

Þegar hún hefi lesið bréfið og sé, að fjórum er stóla farinn, spyr
hún eftir hverju hann lídi.

„Hann bat mig að láta sig vita aftur hvað frókenin sagði.“

1037
X
Hann: „Fótsen! Eg elsta yður

Hinn: „En - ég er svo fátök.“

Hann: „Eg var staki binn að tala úk, og átti eftir að segja - elskai -

Hinn: „Já, ég held það og var því að reyna yður, því ég á erf eftir móður minna,
60 þúsund krónur.“

Hann: „Þú gripst aldrei fram í fyrir mér, svo ég get aldrei lokið við
það sem ég átti að segja, og það var: Eg elsta yður - elskai - og gnu
auðins.“

1038
Hinn: „Þú er ég auð, því það var spang með þessum 60 þúsund krónur.“

1038
X
Höðvinn: „Eg sá þig áðan kysa á fingurinn yfir til skúdeutris, sem sá
við gluggan himnummegis við götuna. Og þanna þér að gjöra það aftur.“

1039
X
Dóttirin: „En sáðtu mamma hvað hann var óvífurinn, hann Karlaði Kossi
yfir til mín, en ég lét hann af vörum á mér og Karlaði komum til baka
aftur; og vissi að þú vildir elskai að ég hefði sést með hann.“

1039
X
Höðvinn: „Hei! Það er elskai til nokkurs gagns fyrir þig barnd mitt að tala um
þessa krúfunu, ég get aldrei samþykkt mitt þar til - þú hefur þó
líklega elskai þygt hann á milli.“

Dóttirin: „Hei, móðir mín góð! Það var hann sem þygti mig.“

1040
 Póthinn: „Eftir elsti glatur, fadur minn, yfir vitnisbæddinum sem ég félti við þróf. Ogótt í hljóðsætti og söng, bróðerissammi, uppdrætti og frónstau?“

Fadurinn: „Jú, það er ágótt í ég er elsti áhyggjufullur fyrir framtíð þinni, ef þú færd maun, sem kann að samna, sjóla mat, gæta barnanna og stjórna innanhúss.“

1041
 Kona, sem var fodd og uppalin í stóð við físaar hammyrdir, hafði nýlega geyrt stóðbónða út í landinn, og ottadist að láta til sín taka við nýs-
 sjón fyrir búinn. Hún sér ús ný glugga vinnukonu með nýjstkur-
 fótur og kallar til hennar: „Hvað heyrðu þú? Þetta er í
 annað skiptið, sem þú nýjstkur heyrir í dag; með þessum hatti verður
 þér elstir að verki, nú segi ég — Láttu mí gæti — að nýjstkur þessu
 fyrirbyrd ég þér að nýjstkur heyrir aftur en þvíslar í vikun.“

1042
 Þennar nýg húsmodir sagði við vinnukonu sína: „Nú líkist mér elsti á
 það, í þér kornstúla með lítill egg og í dag eru þau ein þá minni. Þú
 verður sammarlega að segja kaupmanninum, að hann verði að láta hennar
 liggja dálitill lengur í eggjum.“

1043
 Summa morgunna mætti einnigdur maður manni með herðakistil stóran, og
 sepi: „Góðan daginn, þú ert snemma í fótum í dag með baggan þinn.“

Swari: „Þú heldur það sé snemma daga, af því sólin skín ekki nema gegnum annan gluggann“.

1044

Tveir gæðingar mættu í fornum vogi og segja annari: „Þú ertu að borga mér stótt 10 krónur, sem ég er lengi búinn að eiga hjá þér; í þessu þungaleysisári hafa þeirningar loftalt gildi fyrir mig“

„Fyrst soo er, skaltu fá 5 krónur, og er þá skuldinu lotið“, svar hann, um leið og hann borgar og gengur brossandi leið sína. Hann stóð yfir með sátt umið, að Laga 5 kr.

1045

Betlariinn: „Gjörð þér mistæmarverk, góði heiti, og gefið fátökum áminningu fátæna stíldinga“

Kirkjillinn: „Þeirnga hefi ég ekki til að gefa þér, en ég skal gefa þér góð ráð.“

Vertu störfvinnur og sparsomur, þá þarftu ekki að betla“.

Betlariinn: „Ég er hraddur um að ráð yðar sé óríft, því ef þér álitad það sjálfur eins eyris virði, þá mundu þér ekki lína að gefa mér það“.

1046

Prestur er að hugga skilyrði og segir við hana: „Já, það var sjaldgæft valmennu hann Jón; hans líka fimmid þér aldrei aftur“.

Skilyrði: „Það er ekki gott að segja, að minsta kosti ekki á þessum tíðum það“.

1047

"Mér sýnist, Pétur minn, þér veru miklu sorgbituadi nú en þogar þér mistuð fyrir kommu yðar."

"Já, það seyd þér satt, prestur góður, þá vissi ég hverja ég gæf fengid strax, en nú hefi ég enga."

1048

"Vertu írla hugguinn þó ég fari, Óli minn, þú fáið prests aftur"

"Ég veit það, prestur minn, en síðan ég man fyrst gæti mér, hafa þeir í þessari sóku alltaf versnað við hver prestastípti."

1049

"Ég segi elsti að þú sért þralmanni, en ef einhver seydi það, þá stýldi ég verda sá fyrsti sem tryði þér."

1050

Þeir menn sátu og voru að speggaða mui þrúistloft, sozín þá ein þeirra:

"Ef djöfullinum komi og vildi taka einhvern af þessum, hvern haldid þú að hann telji þá?"

"Hig sjálfst af," seydi þá. "Því heldurdu það?" spyrja hinir

"Jú," seydi þá, "af því hann veit, að gætur gætur hann fengid hveit sem hann vill."

1051

Kerlingin: "Sál vertu nú heillin, það er langt síðan við höfum sést; hvernig líður þér og þínum?"

Þannur Kerling: "Þakka þér fyrir, þetta soom barilega, ég hefi elsti ástodu til

ad Kvarða, lof sé gudi. Eg er nú laus við þoo elstu krakka. Gumba er
 min er kominn á heyrna - og málleypingja stofnunina og þetta minn í hugþúðid".
 Þú er ekki yfir hjá mér nema hann þangi litli, yngsta barnið, soo og kemst af
 neyðarlitid. Hann er talsovert rang yggdur, en það gjörir litid til, hitt er lakara,
 að hann er hálfofti, sefllinn sá arna, soo það verður aldri mannestja in honum".

1052

Þjónninn kemur heinn og þarf að seji greifinum að mæðrum hennar hafi
 orðid bráðvaddur á dýravinnum út í skógi, en hann vill gjör það með sem
 vogurinn orðum soo heinn verði sem minnst um það og segir: "Eg þarf að
 láta greifafrúna vita, að greifinn hefur d'alitid.... d'alid".

1053

Hinn: "Þú Karlmenningur hafið ástæðu til að ásaða af þessu Kvenmálfrú,
 það hefur marga brestli, og þetta aðeins þoo Kvenmálfrú, sem stak-
 er er úr á að setja"

Hann: "Hver er hinn?"

1054

Skúllan, sem var einvörðullitil, en nýlega trúlofað, spurði Kvenmálfrú sína
 og fór með bréfi á pósthúsið og fór það síðan póstafréidtumum inn.

Hann: Þú ert ekki sent bréfið svo, utan á skrifinu vantar á það. Hver á
 það að fara? Eg skal skrifa utan á það fyrir yður!"

Hinn: "Haltu þér að og faru að seji yður það, þá ertu allir hveynni og er trúlofað"

1055 Ledsforinginn: „Hvað hefur þú til bráðs, ef fallbýssukúla komi í fótur þínar?“
 Dátinn: „Oð detta“.

1056 Skósmidurinn: „Hvenu eru að tala um hvern öðru sé vísindislega niðurskráð
 í heiminum, en hvers vegna voru mennirnir þá eltri skapdir með förmu fötanna?“

1057 Maður og sonur lágu hvert við annars hlið. Hann var blindfullur, sonurinn
 var ódrúkkinn. Þel binnur maður gekk fram hjá og sagði: „Þetta er má
 doma hvern eftir þeim félagskaps, sem hann er í.“ Sonurinn heyrði
 þetta, skammastist sín og gekk burt.

1058 Þetta elskja eftir bórda, leiddur málara að gjöra mynd af manni sínum, hinn
 skuli borga honum það vel.

Málarninn: „Gjaf þarf að sjá hann“

Elskjan: „Það er ómögul eft, hann er dauður.“

Málarninn: (sem var fáteltur og langaði að ná í peningana) „Það var min verra,
 en samt skal ég reyna að gjöra myndina.“

Kotlæru síðar komur málarninn með öllu málade myndi í þrýðilegri
 mynd. Þegar elskjan sér myndina, brestur hún í grát og segir:

„Kristján, Kristján! Hvað þú ert orðin fállegur, Kristján, Kristján, hvaða
 ósköp hefurðu brennt þér og friðhæð í himna úti.“ Málarninn gekk myndina vel borgaða.

1059 Maria litla heldur að stjórnumur. séu ljós englauma sem þeir Kveitja á hverju kveldi eftir sótarlag.

Þegar hún var úti sitt kvöld og sá stjórnuhras, þá sagði hún: „Hei, mamma, litlu á míni mistu englauma sína eldspitu“

1060 „Mamma“, sagði Jón litli, „þannuðu þú einu Steinu að vera að drepa flugurnar þarna á húðinni.“

Móðirin: „Það er rétt efni minn, en hvers vegna má hún Steinka ekki drepa flugurnar?“

Jón: „Af því mig langar til að drepa þó sjálfur“

1061 Hvað er það sem margir vildu helst hafa látið ósagt?

Svar: Vilta eiga mig?

1062 Reikningafóður maður þekkti hafa tekið, að Karlmanninn hefðu gefað brytt allar þó járnbrautir og bryt, sem til eru í heiminum, í þeim fíra sem þeir hafa eftir til að ganga eftir þeim meginum, sem þeir hafa verið ástfangin í og ekki þorad að birta, fyrr en ef til vill seint og síðar.

1063 Annar á Rossni: Vörðingur kyssir á höndina, vinnuáttan á heimina, fótumunhyggjan á annid, ástin á minnum, þesslyndid í fótum. Móðurnu hyggjan og ástaraðid kyssir allt.

1064 Hér gamalli predikun. "Þér eruð þar andlegu ríðnar, en djöfullum
 sá helvíski kötturinn, sem snasar og snúar inn í veggjatholur sálar-
 innar. Þóðum þér skónal stýrnseminnar, þóðum hana í þráð þrenningar-
 innar, þóðum svo lesta þrárimar og samnum fyrir vöðv andlegu
 sálarholu, þér þar sem leypur þrárimar er fyrir samnadr, kann
 djöfullum erþi inn að komað ad eilífu"

1065 Hér gamalli hjónavígta. (þegar laggari ríðtið). "Gg er enginn beytir,
 en gúð er gáður beytir; þess vegna teið í þann, að seta á iðkum
 botugjörð elstánnar, með hanni tryggðarinnar og drifholli hálögsanda. Amen."

1066 Blaðstjóri í Ameríku skipaði fréttaritari sínum, að fara við ríkan stórbotla.
 A., sem okið lék þjón sinn segja að hann væri stakri heima, þegar aðrir
 en stórhöfðingjar vildu tala við hann.
 Fréttaritarni fór, hringsir við dýr A., og spurð þjóninn, sem hann var til dýra,
 hvort húsbóndi hans sé heima.
 Þjónninn svarar eftir vanda: "Jei"
 Fréttaritarni sagði að það sé nýjg heftil eft, þá sé A. úr allri hattu,
 hann hefti oklað að láta hann vita, að efri hluti hússins stóð allur í björku bali.
 A., sem var í nautu herbergi hefti þetta, og kemur dandröð dölur hröpaði:
 "Hvöð segid þér! er hattu í ferdum, loannu húsid?"

~~1067~~ Fréttaritariinn svarar rölögur: „Eldurinn er ennþá eltri þorinn svo lengi,
 að áriðandi sé að flyta sér, og þarf að tala við yður nokkur orð áður en við förum.“
 Að orðstuttum sína lidnum var A. til kynnt af fjórnum hross, að hvergi þar
 í grend sást nokkur eldur eða hústrúni, en Fréttaritariinn hafði lokið er-
 indi sínu, þessu og því er fyrir hann var laft, og var farinn.

1067 Morgun er sáðan að ístútur stúdent kemur inn í matstovu stofu
 í Kaupmannahöfn, sá hann þar sitja gamla mannskjóla, sem elsti
 stúdi að sjá af einum skilding og varla að éta nema ódýrasta födu;
 hann hafði áður heitað studentinum um lítilhátta þau, svo hann
 vildi daltíð leika í þann gamla. Studentinn setur sig niður, lítur í
 matarséðinn og bíður strax um — þótt beiddan vori nokkur föndur
 — í skógarprósti vel stíltan. Innan studentinn er að endta, segir hann
 hátt und gálfan sig: „Ég kalla það ódýrt 5 skildinga fyrir svo góðan
 fugl þó hann sé lítill.“ Eftir þessu tók sá gamli og fór að lauga í svo
 ódýran og góðan mat, lokar roddi hann til að bjóga um 4 skilto þresti.
 Að lokinni máltíðinni fór hann fjórnum 20 sk., en hann vill ekki taka
 við því og heimtar 2 ríkisdali, sá gamli ^{þó} neitar því og segir það vort nái
 engeri átt, því madurinn þarna hafi sagt, að hver fugl heitadi ekki nema 5 sk.
 Studentinn segir þá hann í og segir: „Nei, það hafi ég aldrei sagt, en ég sagði
 að 5 sk. vori mér laft verð fyrir svo góðan fugl.“ Sá gamli mátti borga 2 rd.

1068

Enslar 3. Svíakönungur hafði svo miklar mætur á Bellman fyrir gáfu hans og skáldskap, að hann lét hann jafnan vera við hús sín og gaf varla af honum sér.

En eitt seint bar þó svo við, að konungi mistókst stórt og við Bellman, tók hann frá húsinni og barmaði honum að koma í höllina ystari. Þá sá Bellman átti að skrifa óda gjöra fyrir konung, vandað hann þó að gjöra heima hjó sér.

Tókum síðar fætti Bellman, að konungur ætlaði á vissum klekkutúna að fara í vagni sínum fram hjá bústað hans; létur þá Bellman taka stiga og reisa upp að húsi sínu að utanverðu og rakara sínu stöndu þar utan við gluggan, en sjálfur var hann í stofu sinni og rak höfuðis úð fyrir glugga klekkunnar.

Þegar konungur stóð þar fram hjó, er rakarinn senn óðast að taka skopp Bellmans; konungi þykir þetta þynulof og kallar til Bellmans hvað þetta eigi að þýða.

„Herra minn“, svarar Bellman, „rakarinn minn er kominn í ónád hjó mér, hann má ekki stíga fæti sínum inn fyrir mínar dyr, en þó get ég ekki án hans verið.“

Konungur boðsti og skildi hvert stefnið var. Þegar hann kom heim, sendi hann eftir Bellman, tók hann aftur til húsar síns og fullkominar vináttu.

1069

Í mylegu en nídur þotakalega hirtu húsi í London, stóð við ringangum:
 "Gíðid soo vel að þunka af fötum yður í dyra mottunni." Einhver hafði
 bött við: "nu leiddu y þér gangid út".

1070

Ey skal þefa þér heilvoti Ím: "Talaðu aldrei í soefni, nema þú sért viss
 um hvað þú ertar að segja".

1071

Ribbaldi nokkur skammadi hokkar, með óskotis ordum, en Hveðarinn
 soardi eyni þar til hann segir kólega: "Varaðu þig, maður minn, að þú
 rekur ekki andlitid í þér í hnefa minn".

1072

Í samkvæmi: Hverar mínir! Eignum við mál að drekka í kvöld eins og
 menn sta eins og dyg, segir húsraðandiinn.

Gestinnir (hálf erjilögir) "Eins og menn náttúrulega".

Húsraðandiinn: "Þótt, þá fámur við okkur dreyfa í glosin. Dyrin drakka
 aldrei meira en þau þurfa".

1073

"Þeir búa ekki til eins góða spofla mína, eins og þegar ég var mig", sagði
 Kerling hún gata þann hja spofli og sí sjálfa sig.

1074

Kerling A: "Vel sagt! Þessu mun þessu minninn í dag, mikil þunnar elvir

roða var það.

Kerling B.: Það hefur hún sjálf aft verid, þó ég erhvert orðið skildi, ef þú hún var í þýðlu.

Kerling A.: Já, svo, var hún í þýðlu - já, eltri fótt ég mí gæti þó.

1075 Englundur og Fri mættu í brú í London. Þeir bryja ótrax að skammast og endir-
nin varð sá, að sá nisti Karstar Traunn í ána. Þegar Traunn stýltu upp
aftur segi hann við hún: Mondu mí ef þú þorir helv. þett og berdu mig aftur.

1076 „Ég fullt trýsti þú, að þér dragist mí eltri laugi að borga mér það sem ég í hjá þú.“
„Þú ert þú fullt trýsti þú, þá verð þú sjálf aft rólegur þó það dragist dælit.“

1077 „Þér ert yndisleg, fróken“ - „Svo munuð þér seja þó þér huguð híd gagnstota.“
„Og svo munuð þér huga þó ég seði híd gagnstota.“

1078 „Hvaða einstaklega fallegur kerunnadur er þetta“, sagði dómari, er sett fram hjó mýri mey.
Hún: „Og hvað einstaklega réttsýnn dómari.“

1079 Hm: „Ertu hjátrúarfullur, elskan mín?“

Hann: „Nei, - þú spyrstu að þú?“

Hm: „Af þú að þú ert þetta hugarinn mín.“

1080

Pinn. „Hildu þér, Kona fólken, gefu samþykki gðar til þess, að ~~þú~~ gðti
að 25 árinu líðnum, haldið sifur trúkaups með yður?“

1081

Anna: „Eg fór út á sjó í morgun til að fiska með honum Pinni.“

Ella: „Og hvað veiddistu soo?“

Anna: „Eg veiddi Þjóra.“

1082

Brúðurinn: „Sýndist þér ég vera nokkud vandatala í brúðar elskunum?“

Vinkonan: „Já, fyrst, en elsti þetta að brúðurinn var búinn að segja já.“

1083

Kennarinn: „Hú, fólken Hansen, Tóal (fyrirmynd) er grískt orð, getið þér
sagt mér claustrat orð yfir það“

Hinn: „Já, já — Albert“

1084

„Eldur! Eldur! — Ó, það brennur soo votalaga! Kalladi migur maður
úti fyrir glugga migra manjar, sem hann elskadi, en fékk aldrei lokið
til að tala við.“

Hinn kemur fram að glugganum og spyr hvort lífshotki sé á ferðum og hvar
brenni soo votalaga.

„Hér inni, heitkelstada Anna“ y lapti höndina í hjartað. Lúð.

1085

"Viltu uppfylla þá óðdu átt mína, Elin, að gjeta mér?"

"Ef fadri minni vill það, ég gjeri allt sem hann vill."

"Helduðu, að hann vilji sefa samþykki sitt til þess?"

"Það held ég."

"— þú helduðu það?"

"Af því hann gjörir allt sem ég vil."

1086

Dómari: "Þykir þér elski skómin að þú að stunda hér sem sakaðólgu, fyrir að hafa barið komma þína og misþýma henni?"

Ákordi: "Fyrir þessu, herra dómari þó ég spyrji. Hvað hefur þér gjört, ef þú ert þar hefi kallað yður bók. drykkjurúts og söm?"

1087

Dómari: "Þú mátt vera meira en mital fántur fyrir þú hefur barið komma þína með jarmslungu."

Ákordi: "Ég skal segja yður, herra minn. Hinn var ortin soo vörn við að ég bærði hana með spéknu, að hinn var holti að sefa sig nokkuð við það, soo ég varð að segna eitthvað sem hræfi bletur."

1088

Dómari: "Hvað heitirdu?"

Þjófurinn: "Soo þér þekkið mig elski? Þvír fyrirremmarar yður hafa þó minnað hvað ég heiti."

1089

Dómari: „Hoe gömul ertu?“

Hinn: „35 ára“.

Dómari: „Þú hefur komid hér of og til 35 ár og seir altaf sama aldri min“.

Hinn: „Já, ég er ekki ein af þeim, sem segja eitthvíð dag og annað á nýrjum“.

1090 Fangavörðurinn: „Þú ertu búinn að ljúka af höfningarsönnu þinni; ég votta að ég sjái þig elski gætar hér.“

Spjófurinn: „Hvað er þetta? Öðlardu að flýta þá þessu erubatti?“

1091 Skráddari: „Ég vildi bara að þú hefði selt stúdentinum fötin talverð, dýrari fyrst hann öðlar að seltja mig um borgunina. Þó er þar aftur á móti, að þá hefði fötin oríð stóra. Kei! Það hefði léttga verið réttara, að setja heldur lögra verð á fötin, svo skadinn væri ekki svo mikill“.

~~Kaupmaður notknaðs hafði selt talverð af kjóti, sem skipstjóri hafði flutt út í skip og lofað að borga næsta dag. En þegar kaupmaðurinn kom ofan að stöndinni daginn eftir og sá skipið á bráði siglingu laust í burtu, sá hann: „Hefði ég bara vitað það, að bóla fanturinn öðlað að seltja mig, þá skyldi ég hafa reiknað þessum kjóti dýrurnar stýra, þessum átti það skilið þó þú hefði selt hann það fulldýr.“~~

1092

„Þú hafist selt þýti: bláð um dæða min“, sagði maður hermaður, sem kom

í skrifstofu blads fjóra „Eg krefst þess, að þér leiddetth þad með afsökum í nýja blad.“
 Kostadý stóð í bladinu: „Oss þykir leiddulegt, að frásögnin í bladi vora í gær, um
 dauða óberis Bebelis var ekki sönn.“

1093

Herhofdinginn skýpaði fjórni sínum sínum að velja sig nýja morgun tel. 5, en
 fjórinn valdi hann tel. 4.

Herhofdinginn: „Þú veður mig seona snemma, sönnu þú?“

Fjórinn: „Eg vildi láta gdu vita, herra minn, að gdu vori óþakkað sofa rólega í kl. tíma önnur.“

1094

Herhofdinginn: „Þú hefur stóð þrenni vni frá stallbroður þínum.“

Dáttinn: „Vid áttum báðir í sönnu flóttunni, en mitt þrenni vni var fyrst látið í hann

soo og átti það sem myndir var, vand þú að drekka fyrst það sem ofan á var til þess
 að ná í það sem of átti“

1095

Herhofdinginn sáði við gífurann í stóðhotalidinn: „Þorngi ómálidinn er nú
 ekki nenni toppa mínu frá okkur, sendu honum sína kúlu í augað.“

Stóðhotalidþornginn: „Þú herra, en í hvoort augað?“

1096

María: „Er það synd að bera gullstafs?“

Þornginn: „Nei, sé hjartað fullt af högnastkap, þá er réttast að hvers korni
 soo til dýra sem hann er keldolur“

1097

Prestur sem var í heimloði hjá biskupi, hósaði sér af því að hann hefði mentast inn 100^{kr} háskóla.

Biskup: „Þér minnist mig á sögu, sem ég hefði heyrð um kálf, sem gekk undir tvöum heim.“

Presturinn: „Hver var soo afleiðingin af því?“

Biskup: „Að hann varð stóreflis nxi.“

1098

Presturinn sendi vinnumannum sínum á laugardagskvöldi eftir hesti, sem hann áttadi að kaupa af manni er David hét og bjó himnumegin við stór á. Hann náðist á á einn soo að hann komst ekki heim fyrr en fólkid var gengið í kirkjuna; hann fór líka stótt í kirkjuna, en í því hann gengur inn gólfis, vill soo til, að prestur seji í stólinum: „En hvar er David um þetta?“ Vinnumannurinn hélt að spurningin vori til sín og svarar hátt: „Hann sejist stótt senda hestinn þegar þér sendið þeringana.“

1099

„Lidala fókur! Só það sattu að mannteynd sé komið af öðrum, mikil undur hefur sá afri þá að hafa verið fallegur, sem þér erud kommar frá.“

1100

„Hlefordu séð, Sigg, bringuinn sinn. Hann Eli gaf mér í góð?“

„Ójá, ég hefði séð hann áður.“ „Hvernig stendur á því?“

„Ég var trúlofað honum í vor.“

1187

„Eh það sattu að þér hafir elstað mig í 5 ár og elstir þorast að segja mér það fyrr en nú?“

"Ja, ich hab' schon von dir gehört"

„Kui 'pa' er m'is om'igulast ad z'ipost'z ydur fyrst' p'is erud sooma hr'ap'lyga huglaan'?

1102

Þröðvörin segir við nýgjafu dóttur sína: „Gæð þessu með manna lík af
eggju, ef þú heldur manni þínum ekki nema stutta stund í sundum. Þó
verður hann máttugur, en ef þú heldur honum oflangi verður hann handvörður“.

1103

„Korra Rusa! Þú getur ekki myndad þér tvo unga samlokisvini míð kommi
er yndislega fallegur. Eý vildi bara að ég fengi sein fyrst samgöngu af þér!”

1104

Hejdu Bjarni! Mær synist þorastu þú vera lítillgð."

1/2, hvad er min part af tale? Lad Kerner og jeg ad aegnen; kæreri er sød
kjønandi fælle, ad þau vilja endilega sjá hvort þau annast."

1165

Historicus: „Er það sattu Skinn, að hann Jón elski þig? Hefur hann látið það lígosi
við þig?“

Nóttirin: „Féi, en féi ætíð bara á þjá augnaráðit hans þegar hann ^{hoofir} tók
á mig, en þj lík skla á hann!”

Here

1
Tafelnummeren nu ontken rithofend ex Kerist 200 ad ord: "Hans

lífti óadfinnulegu lífi, en hengdi sig 4. dag októbermánaðar 1843."

1107 Húsmóðirin: "Hvada óstöð eru að sjá þú skúla, því ertu að klippa norri
allur hánd af þér."

Vímunkonan: "Þegar hverninninn fór úr hönnu herna í dag, þó vildi þér
allir fá hárlotk"

1108 Málforstunnurinn: "Eg skal stjálka þú þér, að þú fyrir einu óhrósis
dollar viljir svoja rangan ást í þessu máli."

Kögrinn: "Ei, það vildi ég heldur ekki gjöra; en svo gaf hann mér 100 dollara."

1109 Maður, sem hugaði nu elskert annað en minn og maga, var spurður: "Hvaf
gjörir þú á milli málhanna?" "Eg nielti", svaradi hann.

1110 Kögrinn átti í sparisjóði og vildi taka úr 1 dollar.

Þéttirinn: "Eftirlögun sjóðsins núa stóti útborga minna en 3 dollara"

Kögrinn: Þá tók ég úr 3 dollara. Þegar hann var búinn að taka við þeim
segi hann þú legg þú 2 dollara í sparisjóðinn aftur; lofinn er
ekki stóti þó til hindrunar, þessu minn. Hann kom ekki að lögunum
Kögrinnn hjá surt, sagði sverkinginn, en leiddi og hann gekk
úr.

1111 Í Ameríkönstun bladi er sagt frá að það sé elsti fjórða þó stundum vandi-
 aflog í Kirkjunni í Norðana, þó stundum kalli sumir bræðja Klapan í
 niðri predikuninni: „Já, þetta er nú sath.“ — „Já, þetta getur maður fæst
 á.“ — „Ei, þetta er lígi, gamli þrosshau.“ — Ó, fandi nú hoggandi, gamli
 hoggadallur“. Þó stakast þetta aftur ^{nanu} af, ef presturinn veður
 eitthvað úrður, þá eru Kjaftshogginn og aflogin sjálfs of.

1112 Rinnan var hroðalög, orustan hörd, og Jónas bóndi skrifuðu með rúni.
 „Korðu fram undan rúni, svinið þitt, raggjettin, lyddan, ef þú þvör,“ öskadi
 Konan í gólfum með rúni fjátina reidda. — „Ei, Kelli mín, elsti giori
 í það fyrir mér sýnist, ég ætla nú að sýna þér að ég er herra í minni hús
 og tak elsti ogna mér til að gjöra áminad en ég sjálfur vil“.

1113 Hlud stóð í björtu bali og húsvandurinn var að bjarga þó er hann gat, en í
 fátinu og flýfinu kastadi hann lengdamóður sinni úr um gluggan, en þar sang-
 ina gótilaga ofan stígan.

1114 Mark Twain var eitthvísið að leika við drenginn sinn; segja þá kona hans: „Þýðir
 þér vort um drenginn þinn — er elsti svo Sam?“ — „Ó! elsti vel og nú
 segja það, en ég vildi hann vegna hans föður hans“.

1115 "Herra minn góður! Hvað er þetta! Er ^{það} þér ekki sem dónd herra minn
daginn eta er það þá hann troðin gæs?"

"Ei, það er ekki ég, það var hann troðin minn en ég var þó miklu veikari en hann."

1116 Þóðirinn: "Það er ljótt að grípa svo áfram í og taka við frá minnum í mér."

Jóhanna litla: "Ó, nú veit ég hvað hann Óli var að gera und hans stinn fram í ganginum áðan."

1117 Kennara-konan: "Geturdu sagt mér, Óli litli, hvað Kraplavott er?"

Óli: "Ja, maðurinn sagði í gær að það vori Kraplavott ef ^{okkar vildi} migi þess turmu gíftast yður."

1118 Þóðirinn: "Þú átt að vera góður draumur og gréidurur und þá telu börnin, þú salla
er að gefa en þyggja"

Drengurinn: "Ja, það er nú sattu með laxerolinnu."

1119 Kennarinn: "En egg Karlkyns eða Kvamkyns?"

Drengurinn: "Það er ekki hófi að segja fyrir en tænið er að nuga þér úk."

1120 Háskoti, sem hafði gefið öðrum lóðum stóð fyrirsettinum og var dómur
til að greiða 10 kr. seht eða síða 14 daga í fangelsi. Hann staus að greiða
sehtina og laði 20 kr. á bordin. "Hér eru 10 kr. úrminnar og 10 kr. borga í fyrri
fram þeir þegar ég kem úk, ekki ég að gefa þessum í Skaplinu."

1121 Engendingur, sem var í ferð um hálondin í Skottlandi, þar sem fáið lókuar ein,
spyr fylgdarmann sinn Donald: „Hvat gjóir þú þegar heimilisfólk þittar vöndur
veitir og etki nokk til lókuar?“

„Við gefum þeim 1 staup af brenni vni.“ „En ef það hjálpar etki?“ — „Þá
gefum við 2-3-4-5 staups.“ — „Já, en ef þú gefir 20 staups og það dugar
samt etki, hvat gjóir þú þá?“ — „Já, ef þeim bætast etki af 20 staupsunum,
þá vil ég segja, að þeir eigi etki stíltis að lifa.“

1122 Presturinn: „Mikið fjarthálaga eigið þér fíkt svín þarna.“

Bóndinn: „Já, það segir þér sattu prestur góður, þess vori á Skotlandi að
við vorum eins vel búinir með danda opkar einu og það.“

1123 Biblíu-Björn var biblíufastur og skyldaði einnig mál sitt með Bjarnyrðum úr
biblíunni, en etki var hann stundum við að honum færist það stundum klaufalaga.

Ein sinni kom Björn vötn og hratiinn úr pósthjófi til aukmannsins, sagði
hann þá við Björn, að honum mundi etki veita ef að fara til Kolumfólks eins
og lát það velja sér. Biblíu-Björn svaraði því brosandi:

„Skrifad stendur, þú skalt etki freista drottins guds þíns.“

1124 Ein sinni var aukmaður í ferð og kom á heimili Bjarnar. Honum þótti
vötn um Kolumfólks aukmanns og leður á nefti honum berhöfðadur með

þessum orðum: „Ég segi nú einu af hundrúðshöfðingjum í Kapernaum, herra
mínum! Þér endur eptir þess verður þu að koma inn í mín hús.“

1125 Biblín-Björn og Björn Rognhættur mættust sitt einu í bláðu vefði og blója-
laginu. „Það fýður eptir af þér hattuinn í dag nafni mínu“, sagði Biblín-
Björn. „Það fýður eptir hælur bláðs í Biblíunni þinni, nafni mínu“, sagði hann.

1126 Steyrbjörn, sem fyrir mörgum árum var alþekktur flakkarar, hafði farið beiningafor-
um Bændardal. Á leiðinni þadann mætti hann áðenn hús þau, sem stólar
í sönnu erindum inn í dalinn. Hann hafði eptir verid þar fyrir og spyr
Steyrbjörn leiðinda og hvernig fólkið sé. Steyrbjörn svarar því og segir:
„Fólkið er gott, en þú verður að vera þig hörmulega“

1127 Þóður í Spóði var glímmurður mikill í yngri árum sínum, en høglaftur
jafnan. Á þýra aldri kom hann sitt einu þar sem manni glímdu; notkinn
gánnugur neyddu hann til að glíma við sig, en áðai það stóð eptir í löngu,
þar til hann hafði otelt þeim áltum. Settiót hann þó á þreifu,
hrísti höftuð og sagði: „Þóttu þu manni og voru eptir, viltu glíma en gáfu eptir.“

1128 „Endur hjálpi mér, en til hvers es það - ég verð að fara til hanna Arngríms míns,
(hljásuind) sagði Karlinn, þegar hann rakh spáðinn í steini og brann hann.

1129

Jón: „Komaðu selt, Táll minn! Þú skröttir þó annars, gamla hroin; hverning líður þér“?

Táll: „O! ég er orðinn ofurtrunnum og rétt í grafarbakkanum“.

Jón: „Ojaja vesalíngur. Líð vorum einum sinni góðkunníngjar, víst er mun það. Lattu mig vita þegar þú deyð; ég skal fylgja þér til grafar, verstu viss mun það“.

Táll: „Þakka þér fyrir Jón minn, það var þú von og vísa. Vertu nú selt“

1130

A.: „Þú ert nýtkenninn frá Ameríku, hvað ætlar þú nú að taka fyrir þig?“

B.: „Ég hef nýlega gætt samningi við mann hér, að við verðum í félagsokapi; hann á að leggja til peningana, en ég þakkinguna; en ég vona að við verðum báðir að skreyta með okkur að þásum lídnum svoléidis, að hann hafi reyntuna og þakkinguna en ég peningana“.

1131

„Heldurdu að þú getir fundið skráargætið, þegar þú kemur hams, kunníngi, sagt dróplígríttur við jafningja þínum, þegar þeir mun haldið okkur við öllgjallarnum.“
„Skráargætið, skráargætið! Ertu vitlaus! Ég kalla mig kappinn ef ég finn hús“.

1132

Hennadurinn: „Það er nýrrí þú ótrúlegt hvað fundurinn hans Símonar er okkurn samur, ég held nýrrí þú að hann sé okkurnannari en eigandiinn“.

Baróninn: „Já, þessu get ég vel trúad, svoléidis fundur átti ég einum sinni“.

1133

"Eg skal segja þér dominn upp á það hvað hann M. Kaupmaður er vandadur í út-
stígstum. Þegar fluga sest í lóðarskálina, telur hann hana tólf svo elsti misvegis."

1134

Tannlakinninn: "Hvar er lönnin sem þú vilt láta draga úr?"

Sjómáðurinn: "Frítships - stjórnborda."

1135

Lögrefluþjónninn: "Kallid þér mig asna? Þér vituð útleiga elsti úd hönn þér talid."

Studentinn: "Tyrir þér - Eg gæti elsti að mér; - en sagid mér, er mér
óhætt að kalla asna lögrefluþjónn?"

Lögrefluþjónninn: "Tyrir mér."

Studentinn: "Það er gott - góða nótt þá herra lögrefluþjónn!"

1136

"Hvað myndir þú gjöra af gálginum þessum í þessari stundu þá sem hann er með
réttu á heituningu á að þá," sagði amerískur maður við Tólfunding, sem hann
stóð að leiða á, um leið og þeir ríðu fram hjá gálga, sem nýkaupdur maður hlekk á.

"Þá, ég þótti neyddur til að ríða einsamall heim," sagði Tólfundingurinn.

1137

Kennugur sveitingi. Bomba í Afríku sendi svolátaandi kröfð til New York:
"Kú hefi ég steikt seinasta Frúboðann; alþof magur. Sendu fá einn feitar.".

1138

A.: Þetta eru mi mestu lagudarmat, sem ég var baddir að láta elsti aðsa vita,

1139

R. e. s. i. d m. e. n. n.

Þess undirritaður hefur 2 venjulegum róaðu bátum farið frá landinu
á Eyrbasuna út á venjulegum fiskimís þegar sjór og vindur leyfa
á meðkomandi vetrarventi með vindaferinu þorskanet og lóðir.

Þálmáttur þess skiptunnar á aðla eru.

Þess leggur til veidu allt það er fyllgjáður við þórf að venja
sein salit er dauðt, aðli skiptunnar í fjórum í 2 hluti, það dauða
sekkur hælffartinn, en hvið lifandi sem að eru skipseyjar þeim
hælffartinn sem verður þeim að kostnaðar lausn. —

Skipseyjar vinna að vindaferinu á sjó og landi sem best svo
með þóri verði aðlaðan tryggari vilji menn sinna þessu gjöri
svo vel að ákveða allum sinni við mig í sáðstalei þess!
Janúar 1917

Ludm. Tólfursson Þórn háeyri

1140

Þinnur þorir þorir frá messu í katólsku kirkjunni og segir
við þá: Enn þér ekki allveg þessa ó þó, þú, að g. svo
ómenntuð stúlka nýkominnar úr sveit, skyldi skilja hvert ord
sem presturinn sagði. Þú: Hóad er þetta, þorir, presturinn
sem salar svo gómandi íslensku. — Þú: Íslenska?
Ái, náðuga þú! Þú var ein þórn katólska sem hann
þó með i dag. —

1141

Þinnu konu fór í kirkju á jólahvöldum með hrisbandum sínum, en frá kirkjunni fylgdist hún ekki með þeim; þá drógt að hún þæni. — Dætur einn á 9. árinu sá hún fjörunna oar að skreppa við og við fram í dýnun og gata að þó hroft hún þæni ekki, þó honum var farið að lengja eftir að hún þæni og hann var farið inn að lengja í gólamatinu. — Þá sá hann þæni fram í dýnunum segir hann alveg undrandi. — Hverjig slendur á þó að hún segja skuli nú ekki komu. — Hvar allir svo þessi slendur? Þarla hefur hann séð veit þáppaður upp — þá er alveg ómögulegt.

1142

9. ágúst 1918

Í uppfyllingunni fjar summan Bosteriet, sem nú er búið að gefur við góða — vör þessu menn að lesa stórt skipasmaskur í hofskreyfastöng þess Flateygjar; hvar menn komu þangað og virtu maskið fjar sér. Segir annar þeirra þó við hinn. — "Hvada a í þetta langt, hverjig í fj. . . fara þú að reisa þetta". Hinn svarar: "Þú reisa þá bara karmake alls ekki, heldur þófa þá bara karmake þeim mun lengra".

1143

Þrúkat á reiningshansa við Refolissvegl. fram á árinu 1890:
"Þá sá menn þynna að eiga til góða verður einungis bojad í vörum og eftir henty leinum verðunum."

1
1144

Torr - Aror. Aror L. Nú hver and... er þessu -? Er þar midstöt?
 Hvaðu helv. arg er þessu? Midstöt?

Torr - Aror - Aror L. Hvað er þessu? Midstöt?

Midstöt: Já, já, Midstöt!

L. Já, þat er einnig vant er, þú getur aldrei
 gegut. - Þat verður að hringja á ykuni hálf
 ann daginn og þó gegnið þið ekki, og veit
 ekki eit hvers hann er þessi helv. telefon
 og - og - og

Midstöt: Já hvað var það, madur. -

L. N°! Hver er þar?

~

L. Já, komdu nú sál og blessað!

~

L. Hefurðu kannski ekki að of öllu að fara
 að bjóða þig um það minna einn þriðji
 daginn?

~

L. Nú, þessu gamla. -

~

L. Líka hradd?

~

L. Já, þat er ez ekki. -

1145

Bóndi í Þorpadarval (Þorður að nafni) hú dængs :
 „Færðu með Glámanu upp fjáir hestana og hestu þá fjáir neðan
af þessu fjáir“

1146

Brandstíftelse er ein af de groveste Forbrydelser. - Fanger
 Tiden, saa er Forbrydelsen fuldbyrdet. Fanger Tiden ikke,
 saa er Løsen klar. -

1147

Þú bréfi - midnát -
 Ég held að það sé nú orðið mál að rekin statuðinn í
 þessu, því að það er orðið ljóla resolú. -

1148

Falsiminn oar nýkominn í Reykjavík :

A. hringdi B. upp; komu B. gæmi og segir að maðurinn (B.)
 sé enn kominn á fótum. -

A. segir: Jája, ég bjóst nú segjast við þessu eftir því að
 damu hru fálodda þér enn fjáir, þarinn í Reykjavík

Hona B.: 'O!' 'O!' Ég hjálpi mér! ... þér, þér ... og
 hringdi hún bráðasta af. -

1149

Týnsögn nýjra ferdasögu hins fýrða Professors N. N. 1918 :
 „Das Gjoleben auf Thingvalla“. -

1150

N. B. N. Lingsdi sk. O. þrýgr. upp skólinum eftir að einninn var
 fluttur frá Flapnasfirði til Reykjavíkur og segir í loka samtalum:
 „Þaðu andkostas brennivinslyst er af þér maður”
Sk. O. Þ.: Hoi? A þinnir þad?

1151

Lárusorgarinn. nýgi (gesturinn) við vinahúsið:
 „Það fæðir mikið í kaup um daginn, dætur minn”
Vinahúsið: „Þjáfur og ego anna og þad”
Þrusturinn: „O, ekki er þad mikið. - En veistu hvern gæ?”
Vinahúsið: Ne-ii.
Þrusturinn: „Þú, og er mikið hinni einnig þú, en og þá mikið
bestu borgar en þú”
Vinahúsið: „Þó, en þér heitir þá líka að trofa mikið
flíri svína að gætu”

1152

Maður nokkur í Landeyjunum, þóttur að nafni, sem var
 nýggj tímaltur, kom í fyrsta sinni til Reykjavíkur
 og sa þar henni (hann) sagði er hann sa hann:
 „Þá e gætt i' ánn, flaut i' ánn, kálsgat i' ánn, gott-
inn minn, að getu bíst þennan skjallu þú!”

2
1153

Effir aðrum karli eða kerlingu sem sá hennu í fyrsta sinn:
 "Hvað hefur þú gert á höfðinu?" Er það suamhú, þjórhú,
 eða flósthú? Eða hefur þú alináttugur getað skapað svona
 fallegt á fúglinum?"

1154

Þar er merkilegt stund sem myndar hefur að sýntu ómáginu í
 N. N. sé vanfar og allir að henna þeir bræðrum. -

Þú um það

þú, en hvað ætlarstu að segja við þess, góði minni?"

Þú um það

þú heldurstu ekki að mei þessi þessu leiddi þú?"

Þú um það

2
1155

Jon Einarsen frá Hvati í Myrdal er lengda fadri Eudru.
 Þorjarnarsonar í Hóla Hafi í Rangárvellum. - Eudmundur var
 gjaldur heima. Í stóðinu ferdalagi. - Jon átti henna þýð
 Eudmund (í Hófi). Eudmundur sýni hennu myndu nokkru
 að Hófi og á lat við Jon. - Spyr hann þá meðal annars.
 "Segir þú nú ekkert í þessum, Jon minni?" "O, nei, ekki
 annað en þar - ef þar þú gosi talist þú þessu - að hann
 Eudmundur henna er búinn að vera því nokkur vedur
þessu heima."

1156

Ljónfríð 'alopurinn sinna' á Faddalodum þótti vera nokkuð góum
 Því 1918 fékk ein Erl. Þórðarsen frá Hvítárhöfði Odda-þrandis,
 en málsloðuminn hans við prestskosningarnar þá, þundu honum
 það helst á haki, hve lítit og laglaust hann tók að þessu
 þessu altari. — Nú vildi Ljónfríð gera máttinn sinn skýjan
 legast þessu brestur væri á þessu tuga sein Erl. og sásti þeim
 þessa sögu: „Ég þótt einu sinni til Reykjavíkur og rann yfir
 100 markaðs þyggpi og hafði með mér hrossabrest, sem bilst
 þótt mér sem á hann reyndi. — Þegar ég var kominn vestur
 í Hamba, var hrossabresturinn minni þótt orðinn hljóðlaus.
 Það var ekki nema gífur og arg í honum þá. — Þeim anna
 og alveg eins er þótt þannu bresturinn eins og hljóðið var í hrossu
 brestinum þá“. — Þessu ber að geta, að þegar Ljónfríð sásti
 frá þessu, var er bresturinn óvígður - vígðist minni síðar,
 og var ekki fjarinn að loka heyrn þu ein þessu altari!

1157

Í Kvinn 1918

Studentinn N. kom til dreygja bróðri síns kandið A síndu
 kvöld og drukkinn mjög af vini og biddur gíslingar en fór
 ákveðið rei. — Þessum síðar kemur hann aftur og segir:
 „Hú er kominn student N. hágráandi, fátangandi, gegndrepa
 og berfessur og biddist gíslingar. — Þá var honum ekki
 úthjálpt. —“

1158

AB Þuglipping: held þessi rje áður kominn

Þ Þargavegi svo fast allþóttur alnavaðinn, svo sem: andur
 nefjúlýpi og adri súðnarir ávextir. —

Honur (kennur inn i bankann og segir):

Eg ætlaði að borga af húsi heima i bankanum. —

Refr. maðurinn: „Er það redduðan lán“

Honur: Nei, það hús hefur aldrei verið i redduð

Refr. maðurinn: Hvaða matur er skrifður fyrir húsinu sem eigandi þess?

Honur: Jæ, það veit ég ekki. Þeir eru víst 10 eða 20 sem hafa verið eigendur þess síðan og kom i það. —

Refr. maðurinn: Hvað er langt síðan?

Honur: Síðan og kom i húsið? Ég er brúinn að vera i þeir i Höf og þetta er þá fimta. —

Refr. maðurinn: Hóð hvaða redduðli epli húsið sé redduð?

Honur: Redduð? Það er als ekki redduð!

Refr. maðurinn: Félis þér ekki beint nú á hve langt minni veru síðan lánur var þess?

Honur: Hvaða lán?

Refr. maðurinn: Lánið sem þér ætlað að borga. —

Honur: Ég ætlað ekki lán að borga

Refr. maðurinn: Nú, goya. Það er þá!

Honur: Nei og ætlað engu skuldborga og ætlað þann að borga af húsinu eins og vant er. —

Refr. maðurinn: Nú, ef þat er hvorki lán eða skuld, sem þér ætlað að borga, hvað er þat þá?

Honur: Nú hvað er þetta matur? Hugið þér ekki hvað g er að segja. — G er að segja yður að ég ætlað að borga af húsinu mínu!

Refr. maðurinn: Nú, af húsinu yðru? Hvað heitir þér mat leyfi?

Honun: Þy tristi Guðrún, en það kemur það þessu máli við það
 y tristi. - Þy þessi aldrei veris spurt um það fyrir þér
 þó þu hafi borgað af þessum minni.

Afskr. madurinn: Já, ekki þú. - Þú hvada gótu stendur þú?

Honun: Þat stendur ekki við neinu gótu

Afskr. madurinn: Stendur þat þú uppi einhverri lóð sinn annar á?

Honun: Lenn annar á? Nei þu klypti þúst og lötina með þó
 y á brottvergi.

Afskr. madurinn: Já, þu efst ekki um það. - En getis þér ekki búið
 mér á þessu hvar þau þetta munu vera?

Honun: Þau! kemur það um! Þat er ekki þau. -

Afskr. madurinn: Já, en eitthvað ættis þér samt að borgu. -

Honun: O, hvad er að þámu? Afþreidda engin aðrir heit en þér?
 Hvar er bankastofnin. - Þú held þu að þú
 Veris þér sálin. -

Þj. lýstall von einhverju sinni gefni nokkinn annar og spurti gef-
 andinn um leit: „Helmandu nú ekki Gjælfur minn, að þú kaupir
 þér brennivín þú ert þessa anna, þó þú segist ekki að kaupa
 þú þú Hardus“? Nei, segir Gjælfur, „Brennivín kaupir þu ekki
 y er að hugsa um að breyta þeim í Hardus, svo smátt og
 smátt, þangað þú ert að auramin og Hardusinn gæfist brenni-
 vín-þú onig“

2
1161

1.

Nú berst í Ríminu flórunum hér kajakstúrnir
 og andmanni stýgja annan, en öreigarnir þeir
 og stírt er það þar stírt,
 sem slendur alla þú
 og Elías er fremstur Ljóð öreiganna þú

2.

Tóðrum flórunum aðeins manni sem hugsa um sjálfu sig
 og iðinginn er þar á efsta þominn stígt
 og er það ekki von ?
 Þar eru: Þorsteinsdóttir
 og Jensen, Sveinn og Johnsen og Jes og Þorsteinsdóttir

3.

En himnarnir hefur átt hugsa annan þag
 þar eru menn að ræða um annara gæði og þag
 Og þar er Þorvaldur
 og þar er Þorvaldur
 og þar er Otto Þorsteinsdóttir og þar er Ólafur

4.

Og þar er líka Thipston, og þar skal minnst á hann
 En um hann allir tala, þar er undirkepa manni
 Hann sjálfur aldri síst
 en sagður ræða mest
 og hefst um í launir og leika þar við flest. —

5.

Er Sigurdurinn okkar nœm setjo i embætti
 og veldu sinn virni og vísu á landsjóðum
 en adri finnu að,
 er adur fullsamt
 og allum sagt að Skiptan sé eittvæð þar við það

6.

Og mikið er nú skrafað og margt um Landbankann
 I lögðofnum þess flénu þyn, einn elstu manni
 I þess þar inn þann þvæ
 þat blátt og áttalat
 at alurkinn þann Skiptan væri eittvæð þar við það

7.

Er sem Þryggvi þóttur i „Tíni“ dæðunum
 og gættis sig við Tíla, en gæti þendrunum
 manni skrafa og skýra, að
 skómætt sé það blátt
 Þá, einmitt, þó þann Skiptan sé eittvæð þar við það

8.

Og sínni tíni saga mun svo gæina þá:
 þann áv oar mesta áldi fléningum þíni
 met is og afar þvæ
 og almenningur svæð
 og svo sem þeirnið þermin var Skiptan þar við að

9.

Þú lifur þú og lifir, þú líklegast þú 12,
 að all, sem nú er ríft, á endanum fari vel.
 Þú býst þú blidviri
 í þegarstjórninni
 - að Þú eigist þaðan þar þó með 'Alafi

1162
 Sýslumaðurinn tók óvenjulega mikið í nefit. - Hann átti son er
 einnig varð sýslumaður og tók hann líka í nefit; hann tiladist
 á getsmunum um eitt skeið og sáð þunglyndur. - Einstaklingurinn
 sendi yngri sýslumanni sinnu nafni sínu í langferð og lá leið hans
 þjó fætur hans, gamla sýslumanninn. Hann spyr vinnsmanninn
 um lífan sonar síns: Hvernig lifur konum þó þú sést minna.
 Vinna: o-i-a-i-hya-ooo-ga hann er skammt slæm með
 höflum, þandi dulleinga fullur og eridur. -

Sýslu: Þú - það, sem hann er í nefit?

Vinna: Þú, minn óskop þú!

Sýslu: Nú, hver andst... getur þú gengit að manninum?

1163
Hauptm. (kann þú mami sem er að bota hancastir?)

- - - Aldur enni að fara að boga skulu þann?

Madurinn: Þar get ég ómögulega. -

Hauptm.: Þú hefur þú ráð á að bota hann. -

Madurinn: Þú get enni fótad hana lengur. -

A.: Jey bad þig að fara með vottu. Þú letur ekki nema 98?

B.: Jey held 2 eftir þessu fríminni á bresku sem ég þarf að skrifa.
 Lík að þrefja þig um skuldina. —

Leslurinn: Þetta er annar hundurinn, maður hefur ekki fríð til að bresta

Veitlingurinn: Lasli þér ekki hundinn, hann er hugginn skepna. Hann
 sér að þér endi að bresta af drömmum sínum. —

Rokinninn: Hannan yðar þarf að hafa þreifingu

Madurinn: Hún fest aldrei til að fara út. Henni er óg að fara
 að þó?

Rokinninn: Það henni þvinga til að kaupast „kran“ fyrir

Nýggjullur maður: Ég hafi alltaf viljað að það myndi koma
 skugga í dag, enda er það fram komið
 Tengdamóðir mín er komin. —

Frín - við Þjóninn: Klaufi, þarna hefur hestur sosa á kjólinum
 minn. —

Þjóninn: Verid þér ekki seidan, frín, ég skal koma
 með adra sósu. —

in
1169

A.: Hvað er það sem mi á dagum er kallað „realismus“?

B. Það er að vera ónáttúrulega náttúrulegur. —

in
1170

Lesurinn: Er hrisbordinn heima?

Þjónninn: N-e-i!

Lesurinn: Hvenær kemur hann heim?

Þjónninn: Þegar hann segist ekki vera heima, sita menn ekki hvenær hann munur komna heim. —

in
1171

Nýlendumadr (við svartingja konung),

— — — Viðtu selja mér konungsríkið þitt því því þessum bláa gansa og einn flokkur af brunnvini?

Konungurinn: Er þú villaus? heldurdu að þú selji þér konungsríkið mítt og selji mig í þjældum nýlendinga því einn flokkur af brunnvini. Nei - aldrei!

Nýlendumadr: En ef þú birt 2 flokkur?

Konungurinn: Það er annað mál. —

in
1172

Ferdamadr: Af hveiru liggur svo illa á yður?

Víkingarnir: Í ristum þeir valast var draugur sem laddaði að margu myrkfalna ferdumum, en mi hefur hann sagt upp siskinnis

1173

Móður : Þessi bóin er hversug handa syni yður að lesa
Móðirinn : Þy sornu minnu vill lesa bók. Þi skrifar hann hana
 fyrst gjalpur. —

1174

1. Veidimadur : Hetta, annars skýtur þú nautid þarna. —
 2. Veidimadur : Þi kem z einu sinni heim með arlegan bita

1175

Student A. : Þetta er slæmur madur. Hann hefur smidd
 födu minni um 100kr.

Student B. : Hvernig þá. "

Student A. : Hann ténadi mér þar

1174

A. : Hvað erur að hugsa að etlu þér að eiga þessa
 stúlku. "

B. : Ann heimamundin. —

1176

Pappirsalinn : Hvernig etlid þér að opna þessa Aristofannina. "

P.t.u.l.k.a.n : Þy er ekki Aristofann. —

Pappirsalinn : Hvernig vissu þér við. — Þér kunpist svo
 arkir er ekki nema 50 umslög. "

1177

Þessi sýning: Verður ekki að leulla, ^{við} dækkun, meðan ég er að
sala við Karl.

Þessi sýning: Líka gæti leira mín að minni dækkun en ég þá

1178

A.:

Þú get ists á aðdrum þvág þeir þessa um mig

B.:

Það hefur að vera mig óþægilegt þú ists

1179

A.:

Það er stúlkan gómul

B.:

Þú veit þó ekki, en þín hefur sín illa eftir
aldr

1180

Samræður mæður: Þú end svo líkur bróðurinn; hvernig fær
menn að þessu gætur i eundur

Þessi bróður:

Þú buda meira en bróður minn.

1181

Þessi:

Hvernig gæddist þú maturinn; g þú hann
þú sjá

Maturinn:

Þú sá strax að hann var tilbúinn af engli
en ekki af matseyn

1182

Þessi

Mig dregmoti i nati að eittu gótt þessi
þú mig i dag

Þessi:

Þú get þó ekki veri þó, að ég er þessi

1183

Kæmrunum: Þeir eru enn mikil veir
Frúinn: Þat veri rétt af mér að deia þess augunnur á yður

1184

Veitingarn: Herra minn!
Leiturinn: Þú er enginn herra.
Veitingarn: Þeir eru víð varu að þetta hvern dóra herra

1185

Andmadrinn: Hædd þeir að þeir geti búið dótti minni að
 sem hún heimska
Bidilinn: Já, i ger sagdi hún ekki heimska nema mig

1186

Spurning: Hæd er ávörðun
S.v.a.r: Á hverja leinni upp um röst, þil þess að spyrja
 hvern hvar annar leinni búi

1187

Daman: Af hverju kemur þat, að grasid vex betur
 þegar áburður er borinn á þat?
Bóndinn: Þat er af því að ólyktin er svo mikil við
 föðina, að grasid flýktir sér að vera upp í þat

1188

Bidur: Vilur þér enní gera svo vel að gefa mér loforði
 þín að halda sífnum brúðkaup með yður eftir 25 ár.

1189

Hann: Eru innógt með Arnlofuna hringinn

Hann: Já, hann er alveg innógt sá, sem þú hefur siddel.

1190

Karl og Ketling voru svo þungt í söttinni, að sveitarstjórn
 heimtadi að þau skildu. Karl mældi í meinni og sagði: „Þat
 sem gúð hefur samfengt mega menninnir ekki sundur skilja“
 „Hann svo langt at sýnumaður skast í leikinn og var Karl alveg
 óþáanlegur þín að skilja við Ketlu sínu. — Þá segir Ketlingur:
 „Viltu þér ekki að þú hefur völd þín að leysa hjúskapar band
 ykkar“? „Já, enni skal þú meill þáttu min þat“, segir Karl
 „Pilatus sagdi líka þáfa völd, en Pilatus laug þat“
 Karl og Ketling fengu að vera saman. —

1191

Maður nokkur var ginnadur um þjófnat, kalladur Ljón
 og var hann undir yfirheyrslu allan daginn. — Þegar
 heim kom sagði hann: „Þengi þú vinannu í dag, þó þú
 þeim; stóð mig vel; meðgerð ennert.“

1192

Herling datt ofan í forarkeldu sem kallad var Tala kelta. Í sönnu
ferð, skóminu eftir að hinni kom úr keldunni, kom hún inn í verk-
mannabúð í mesta kauphúsi. „Lesi þú einhver við hana... Þræðu
ósköp er at sjá þig Ránka min“ „O-ge datt ofan í askólans
húðis illukeldunna alveg upp í kvíð“

1193

Þjarni Grims. við Lili í Þræðhallsbygd. : Hvað elli þat eigi að
þyða - ef þat er sást sem sagt er - að höngunum orkar ekki
að komna hringat að sumri og sitja á þinginu sjálfur ald þingit út
Lili svarar: Hva, hva, skulu þess erri mædur (tuggrandi)
Já, sitj yfir þeim einu og allum. Nú þat er svo sem and
skulir: Hann frinn þeim erri betur en að barna

1194

Þjarni Gr. segir við Lili í Þræðh. bygd. sem er minni sinnu ráðh.
Þú hefur síst Ráðad við ráðherann í ferðinni, Lili minn
L.: Já, það gerdi ég

Þj. Gr.: Þú hefur auðveldad þitt hann í Stjórnaráðinu?

Lili: Í Stjórnaráðinu? Nei, þannig komn ekki svo-
leiddis minn. Hann er ofgæður ráðherann
onkar þi þess að vera að flærjast þar, í ann
an eins þögn og þar er

1195
 N
 Hættumatvinnu er að grísta í boðum sínum niðurskráðum
 í að reikna út árs- og vaxtamatinnar. Eðli sönnunar, sem
 sanna á við verkluninni á næsta nýjari kemur inn og segir:
 "Hefur þú heyrð þat þessi, að Amundsen hefur komist allan
 leit til Indragálsins og fundit Indurheimskautit" O. nei
 drengur minn, ekki það og nú heyrð þess getir þú. —
 Þú held að þat þessi er — allur þessi þýðing þú heyrð þess
 verkluninnar eru viðskiptasambönd þennar, þess el þú
 heyrð þess skautit þýðing " "

1196
 N
 Þú var í meiri óþægileikum út af þess að mig sáttu. stapp
 í þessum minni. Þú var þessum inn þat að enginn á næst-
 unni átti efni í stapp og að þess var ekki skemra að leita en
 fram í Árdal þess þessum Hildibandi. — Þú lagði þú af stöð á
 sunnandaginn laust eftir miðmenna og þú gímt upp á eða nedan
 undir efti þat sem þessum inn var. Ástítt var þessum í skuggi
 lef: Þessu sátt á lofti og róspáttu, þessum þessum þessu
 meir líklegast að hann mundi þessa í, en þessu útsis þess
 stjálum um skíflum, þat þat þessu þessu hann upp með þessu
 ríða og gend. Þessu útsis útsis af þessu útsis svo að þú
 var orðinn gend þessu áttu en og þessu inn. —

Pétur: Heitur madur Thordersen!

Einn þorðurson: (byrtur)

Pétur: Heitur madur Thordersen:

Einn þorðurson (byrtur)

Einn þorðurson handa karlaskinni minna
Einn þorðurson, Pétur!

Bara einn þorðurson handa karlaskinni
vinnu yfir minna.

Einn einn egi, Pétur! Þú hefur
ennest að gera við peninga sem
þú dreymur út og svallar út.

Einn einn egi, Pétur!

Pétur: Heitur madur Thordersen:

Einn þorðurson (einn þorðurson)

Þú minna einn þorðurson handa
karlaskinni þú ad hita sér á -
þú er minna ad segja þess þad Pétur,
ad andskota skilðinginn þú elst þú
Lúfada út og farna þú vinnu
þinnar í þrenuvinum - út Pétur!

Einn einn (einn) egi, Pétur!

Pétur: Heitur m. Thordersen!

Ég vil þaga einn þorðurson. Mansta
eftir á þinnu Thordersen, mansta
eftir á þinnu, Karl minn. Þú
á þinnu Thordersen?

Einn þorðurson Þorðurson þorðurson in vasa sinum og flýggir í
Pétur með miklum reidivip og segir:

Þann og þattu svo þjapt. Pétur

Pétur þu og hitu á þorðurson þorðurson og segir:

Heitur madur, Thordersen!

1198

Linn myndu 19. ári þri Tölvendurinn einn þess Hálfm. Þórnar og aflið sér
 að Linn þar dómur þó, þi þess að væ þið seinnu i eplumannu emkelti
 kinnu uerja var þi, var honum þess sef þið ad skrifu stutta rit-
 gund íslaf gefnu efri og var honum þessu þessu með málhættisinnu
 dauðu: „Þomager bliv sed din Rast“ Tölvendurinn var slennu i
 dómurinn og las: Rast - löskur - i slaf Rast (= leikur, skótki) og svo vand
 ritlegging þess a þessa leik: „Þessar manni þessu orðið þad a ad fremji
 einhvörn löst en einhvörn skótki, þi er svo annað innvið en ad
 herdu sig og haldu áfram a samu hött.“ - Hlaskaleikurinn
 læn ritgundinn, sem dæma átti þessu málhættisinnu væi þessu þi ad
 þessu nánit, þessu þessu af undrun og þessu inni lítlegt ad
 Tölvendurinn væi lötkinn sitja þessu við „leikinn“. - Var svo þess
 nánit Tölvendurinn lötki. -

1199

Þi þess mális 'Olafur sedumanni og þess: Þi manni ætli þess
 ad haldu sedumanni, 'Olafur minn' „Þess er þessu, evarar 'Olafur

1200

Þinn sinni var slatið i Reykjavík. Þessu manni einn þessu séð
 þi þessu, en hann þessu ið in þessu og þessu séð þessu lík
 þessu lata. - Þessu vand ekki annað ad orði og þi andvaru
 en þessu: „þi, sem aldrei þessu“

1201

En nín gamli maðurinn kominn í þór; hann fer nú að hófa síðustu
virkaskiptin, bróður blessaður og þess ^{stíllur} hannur nú eftir skilðinginni handa yðru
Vistarskipti. La' þessu virkaskipti, og held að það verði halið í komnum
líftíðinni í þessu lög og hverri aðri það annars að vera: það er
ómisslegt að þorna ofan í hann öðru en satahrandi og flóðdi
námjálkinni og svo er verið að grípala við hann með lagervatni og
Brannu, meirihallu þessu. —

1202

Í kauplíni einu hín á land var verið að leika „Ófinslípi á göngu
fór“ — Þessi leika og skipta. Hann þessu, sem von var
hússingur eftir matarsennunna og ganga eisthváð út. — Dvaldið
þeim nokkud og komu ekki þessu 4. þáttur var byrjaður
og slár þó á leika, sem átti að komu inn á leikvöldi og
þessu Assessors Loale. — Leika virkist nú segjast, hín á al' en
ekker þessu í að fara inn á leikvöldi, en þar á Assessorsinn
leik virkist og órólegur á leikvöldum, var það að ráði vit-
una manna að leika var stjórnað með hest inni eivind
líti og þessu gættum kaupmannu er í nokkurn ávissu um
hvort leikmannu munu setta. — Þessu leika kemur inn
gættur hann al' í einu bati Assessors og Ófinslípi, en hann
al' við kunnigja einu í gætti Assessors og þessu vita að
hann munu eiga að lata eisthváð við hann. Hann stólað
þessu að komnu með hest og stjórna og segir fyrir skil:
„Segðu þessu, get held þar se' maður nidi, sem vill lata vit-
þessu. — Gættur var látið falla. —

1203 A.: Enni stíð ég, hversu gott frí C þessi þessi góði handur
þallegur. —

B.: Þú skildir það, ef þú seir mannið þennar

1204 Domur kona: 'Óskop um speglannir beiddi þú þó' gvar mig. —

1205 Hennarinn: Segðu mér einhverja eiginleg leirna hitaors

Þengurinn: Hann þennar aet is

Hennarinn: Þú dæmis ?

Þengurinn: Þygarinn lengjast við hitaors

1206 Madurinn: Þú vartur ekki nema verzi þú að vera. . .

Honan: Þengur vartu g

Madurinn: Nei - gæs

1207 Domurinn: Þú get komid með to vitri, sem sán það. —

Þengurinn: En g með sovo, sem enni sán það. —

1208 Kona: Madurinn minn er svo góður, að hann letur mig
þöfu heit og vagn

D. Kona: Minn er þó betri; hann letur mig á höndum

1209

Brúin: Gefuðu lítið til einfaldan mat.

Leitat. nýja: Já, en ekki boddad hann

1210

R.: Gefuðu nokkurn sjaldgafan peningavortir.

B.: Lei' en allir peningar sjaldgafir

1211

R.: Er það rangt að spila upp á peninga.

B.: Þat er undir þó komið, hvort maður vinur eða kaupar.

1212

Þrófærslun: Af því er undir þó að heimseja mig einmitt núna.

Stundin: Já, held að þú værir ekki heima

1213

Sp.: Hér hafa menn bróðir glugganna hjó þessum söngmanni.

Ev.: Sjálfst þú að geta heyrð sönginn tekur.

1214

Þekkingun: Þetta er lítill skambur og lélegur.

Þekkingun: Þúfst hann er lélegur meir þó þakka fyrir að hann
er lítill.

1215
A.: Er nokkinn að frella?

B.: Nei, ekki nema að ráð kona sinni allan að fara að giftast

A.: Fyðir þú þér þú hvern með að banna við þá ákvarðun
kerlingu. Hvern allan hvern að eiga?

B.: Mig.

1216
Dóttur: Nú hefur þú aftur drukkinn þig drukkinn. Gæti
samtviskan engu mótstöðu móti þessari ástundu?

Bóndi: Fyðir þú vinnst mig á að þola engu mótstöðu. —

1217
Haukur: Þetta er allveg rétt, nýrnóðinn lau, rýkonis frá París

Vískiftam: Skyldi lítinninn vera eftir?

Haukur: Það megi þér reikna yður á; það hefur verið
líkast upp hús minnsta og hefur þú leigð hér í
hýsningu í 10 ár

1218
Apostólaninn: Það er endilega að fá meðal svona seint?
Þetta það lifir?

Haukandinn: Já, mörk líf; og þar húsasali

1219
Lækninn: Þú skulst fá yður húsapúls; það er langbesta meðal
öð hús

Fraklinginn: Fyðir þú reykst það og einn daga. —

Lækninn: Þú skal g. þú skrifast annað, sem er jafn gott eða betra

1220

Professorinn: (við löspæðing)

Hvad gjörir þú, þegar þú ert að höfða máli?

Kandidatinn: Ég sé mér til málafærslumanns. —

1221

Lærisinn: Þú seprir við afmátið á sjónina, þú? —Barnið: Já, hún sker ostinn svo þútt afan á bróðir, að hann varla sést.

1222

Fórnfrúin: Hvernig á þú að taka tonandi yður? Ég veit h.d. ekkið um efnaðing yður. —Riddarinn: Ég þú sést, þú? Þú er ef réttur. —

1223

Þeirringinn: Þú gleymist að borgu. —Þesturinn: Þegar maður sér yður, gleymir maður állu. —

1224

Riddomanninn: Handoit yður þegar þú einn góðu síða. —Stofundinn: Sveija þú?Riddomanninn: Þú síðna, sem er óskrifuð. —

1225

Rannarinn: Það er annar maðurinn þessi nýji fageti. —Anna maður: Hvað er að honum? Hann er sáður varur og duglegur.Rannarinn: Hann er berskallastur og letur skuggid vaxa.

u

1226

Freydasonurinn:

Dattir yður er þóttu gíör, lóð og leirir ley. -

- " - fátinn

Það er þó best að gefa þannu aflansa. -

u

1227

A.:

Eg þarf að setja auglýsingu í blóðin. Konan mín er stöðin

B.:

Hér að þú kannst aflar ~

A.:

Hér, hér að auglýsa að þú borgar ekki skattis þennan. -

u

1228

Maðinn:

Eg þveigi erla svoðu áskugur ~

Dröngurinn:

Eg var að leika þessum Fönn, sem kom uppín ásku sinni

u

1229

Flann:

Eg vilk þú væri smá þú

Flun:

Eg þú þóttur. -

u

1230

A.:

Eg þetta yður hönd ~

B.:

Hér:

A.:

Eg það vist ~

B.:

Hér:

A.:

Hér þú svaris það ~

B.:

Hér:

A.:

Hvernig getis þú það ~

B.:

Eg kann ekki að skrifa

1231

Domarinn: Þú gleyminn ekki að drekka. -

Dryggjinnadrinn: Þú drekk til að gleyma. -

1232

Haupmadurinn: Þú fer vilt vel með þvingunum, sem þú þér. -

Sonarinn: Já, þú kaupir fyrir þú þessum í þinni eigin búð. -

1233

A.: Þú er í dæðum vandadum. -

B.: Þú ert góður; þú er í minnum vandadum. -

1234

Madurinn: Hósti minn er sár og þenkjandi, að þegar þú ert sár
illa um einhverjum (mann), þú ert þú þú ekki sjálf.

1235

Gjafirinn: Þú þad nokkurn holluð veini. -

Þekkinginn: Nei, annars hefði þú látið þig borga fyrir fram.

1236

A.: Svad erku að skodu. -

B.: Það eru bara borgaðir reiningar. -

A.: Hóf minn að þú þá; svolandi reininga hefði þú
aldrei séð. -

1237

Flun: Thaðn klampi ernd þér ad detta svona af þoni. -

Flun: Þú gæddi það vilgandi, þó þú senn og sé yður, get þú ekki annað en falið yður þi fátá. -

1238

Vindurur: Hann skrifar svo ljóta bréf, ad þú er jafnvel alavilgandi á þessum. -

1239

1. Vinnukona: Þú hefur þessu góða Trismadiv. - Alþaf þegar þessi línas við mig, gefur þú mér selt þessi af þessum

2. Vinnukona: Þessu það að þessu. -

1. - - - Þessu þessu segir aldrei þessu þessu þessu. -

1240

Domarinn: Þessu er þú þessu sinni ad þú verð ad þessu við þessu

Þessu ákendi: Þessu er þessu mér ad þessu, þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu. -

1241

Flun: Þessu þessu þessu þessu. Þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu. -

Þessu þessu: Þessu þessu þessu þessu þessu þessu. -

1242

Þessu þessu: Þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu. -

Þessu þessu: Þessu þessu þessu þessu þessu þessu. -

1243

Frinn: Nu ferdu þousins að þrítuga þj, orðin ferkung

Ummaloman: Þú hefur ekki komist þú þess þg. þess þampinn. —

1244

Þessi nokkurum af fjálskyldu hans var einhverju sinni haldin
fagnadur samsetti af söfnuði og vinum. — Þá embættismaður einn
að sei að mæla þess minni heimsgestanna. — Af börnum þess
var einn sonur ekki viddaður. Hann hafði um tíma lent í órætur
í Húthöfn og fallist við háskólapróf. — Í skúlasafninu var þessi
klaustra: Það er einnig skulur í málshættum; að epli fellur sjálfur
langt frá einum og þó er börnin einnig foreldrum, einnig við
vitum. — Þó þetta sífelli ydi með hann sl. að hann fell við þess
sem er afleiðing af órættum, þá vinnur maður um hann, einnig þin
börnin, að hann verði ekki laskari en foreldrum. —

1245

Maður var sendur upp í sveit að kaupa kú. — Hann fékk hana
og átti síðan að senda peningana, en það drógt. — Hann
hafti selt kúna þess sláttmanns en hirt hirtina. — Flygðandinn
þó að finna skuldavand sinn, en honum þótti skilin dragast,
þó hann ekki heima, en fékk hirtina af kúnni sinni og
hirti hann. Þótti ekki við að þá annað. — Þetta síðan hirtast
þess viddkiftamennirnir og fer þó kyngandinn að kala um skada
sinn og svarar þinn þá. — Þá, við höfum eiginlega báðir orðið
þess skadu, þá að laga áttum af helju gegnum og eg hirtinn

1246

Lavin maður var kendir fyrir hærðu reit á góðum bájarins. —
 Hann var kallaður fyrir og honum rétt ákæran. Hann svarar:
 „Ekkert get of munad eftir þessu. En hvernig skaltu þú lifa
 lílu þú?“ Bájarfógeti sýnir vitnið um það, en þann vísar það ekki
 „Allt er þú se hest að þessu líti á hesti, sem er á spretti, einnig manni
 sem á honum situr.“ segir hinn kandi. — Bájarfógeta fætti það
 lílegt og slétt réttarhaldinn hórandi. —

1247

Þá gæddu mériskonu einnig á seilinni var svo frógt í
 stofunni meðan hínkveðjann var haldinn að þeir sem vildu láta
 vinnu gólu ekki vana allis fengid sæti. — Sló þó þó kvennfrá
 og krannar á miðju gálfi einniríð og þar komst fyrir og
 fram eftir áttum bájarfógetum og allu leit út á blá. —
 Þingmaður siglunnar var viddaður hínkveðjuna, en hafði
 komið svo seint að hann gat heltnu ekki fengid sæti. — Hann
 þókun svo sem væst línskunnar, og kemst að lokum svo
 langt að hann getur fýkrad öðru bárinu upp á hínkveðju
 háfugaglinn og situr þar þannig fram undir miðja hín-
 kveðjuna; en eftir þó sem á leit, þrýttist hann að sitja
 þannig og skellir sér lóns ofan á kistuna og situr þar í
 mestu mákindum þingad þá línskunnar þann að hefja
 lítið út. Þá drattast hann ofan, þó í nefit og rétti líti
 mannum þanninn. —

1248

Hann Ánn kom heim í hálförnum salbert fullur og úr
 illur nýð; hann sá eithvad á gólfinu, líkast nýðsmagnar
 skán og segir við Fróu sína: „Minni andkasti er að sjá hverri þú
 ferð með matinu þó“ „Nú, hvað er þetta mat“ segir hún.
 „Hann fíddi lítið lagi þetta af síð áðan og þú ferð varla að
 éta það.“

1249

Þorfinnur hét maður sem eitt sinn bjó á Gjalli í Halldalsdal
 og hét biskupur hans Þorgísl. — Þá bjó á Lýstodum merkistoad,
 sem Sigmundur hét; hafði hann lánað Þorfinni hústaka bók
 Níðars biskups og hafði þó þessi veid þjá Þorfinni langum
 tíma. — Eitt sinn kom maður að Gjalli, með þar ord síð þó =
 finur, þó Sigmundur bónda, að hann áskadi þess, að Þorfinnur
 sendi sá þó þá, sem hann hafði lánað honum. — Þessi
 Þorfinnur fékk þessi bók, bró hann skjótt víð og fór á fund
 biskups síns, kistis hann í eldhúsi og segir: „hann er
 nokkur Þorgísl eftir sögu bókins, sem hann Sigmundur
 á Lýstodum lánaði mér.“ „Eg þingefi þér Þorfinnur“, sagði
 Þorgísl, það var ekki sögu þó, það var þó þó, maður ekki eftir
 að þorfinnur David var nefndur. — „Ekki man ég það, segir Þorfinnur
 en þú man ég, að Jóhannes spámadur var nefndur, þó hann
 gekk út og kengdi sjá, fyrir facina skildinga, laumadur“

1250

Florent hét maður, bjó hann í koti; skamt frá Skuneyrar kaupstað, sem Hamarkot nefnist. — Þá var ætlanastýri á Skuneyri, danskur maður sem Christensen hét; fluttist hann frá Skuneyri austur á Sýðisfjörð og þar fann þó þessi maður sér; skaut sj með vatni, svo aftan eftir bluta höfuðinu. — Nú kemur freðurinn um lát Christensens til Skuneyrar og ummýi í Hamarkot til Florents og þórn þans; en þá sagði að Christensen hafi skotið af sér höfuðið. — Þegar Florent heyrir fréttina, verður hon um að orði: „Og dó hann þá Christensen maður“. „Ósköp er að heyrast þú þín Florent, segir þórn þans, „heldurdu að matrinu höfðið ekki dáið, þar sem hann skaut af sér höfuðið“. „Já, ef þú seð ekki verit“ svarar Florent. —

1251

Étt sinn bjó maður nokkur í Grifmáarkoti í Skíðadal. Hann var giftur maður og átti hennu um þórn sína þórn sumum náðum sínum og þó þó sem gjaldnast frá heimili sínu, þó hann sagði, að þegar hann kærði heim síð þórn sínum, væri allt broddingurinn eftir gæti þórn sínnar sem dýra stóðin lagi allt í þringum þórn. —

1252

Ég átti að vera skinnastofur að Krakhamum á Þrossi, en áan skrállinn var áfar nema upp í kvistinni. — Þar áð og hana á þunda þessari og þessari ginnist í þess eða þess, svo þegar ef þórn var þess að matseldu þess.

1253

Þessi einn bjó bóndi nokkurn á koti einu á Upsaströnd, og hann
míð fátækur og þess vegna aft míð fátækur í tíu bjó honum, en
bónda fjósti matar síð gáður og þurfti minni af honum síð líti
sáðingar. — Þegar þó var míð lítið lítið ad éta á heimilinu, hefst
hann þann síð, ad taka ask sinn, sem lón 4 merkur, fara með
úð og fylla hann vatni in lejarlækkum, drossa svo in honum
í einum leij. — Þegar bóndi var spurdur þó hann gjóð fættu, kváð
hann gjóð þá ad þess ad halda magarinninn við ef mat berir ad.

1254

Þegar Balorinn prestur Jónleinsan bjó á Upsunni á Upsaströnd
bjó á Rensjarskannu, bjóleigu frá Upsunni, bóndi nokkurn en þó
hét og fjósti hann helkur sleipstór og illkornu. Þessi einn
kom prestur ad Rensjarskannu og þó ad finna ad einhverju vó
bóndu. — Reidist þó þá míð, svo ad þegar prestur snéri við
líti heimferdu þá þrá þar bjó-epir sem slát í þá bjó bjó honum
inn, hendu henni á eftir presti og segir: „Fáðu mí i Helvíti
hvíð mitt og þaðan kom in horni á vönduál“. —

1255

Þessi einn var David prófastur Eudmundsan frá Hófi, mest
sámdar og ágætissnatur, ad vísitla in einu af iðherndum prófast-
dennis síns. — Hann þar samur nokkurn bóm og samdaxadi pró-
fastur þunnastu þeirri i kirkjundum og fjósti henni fremur ábótu
vant. — Þin af spurningunum sem hann lasi frá bómum om, kváð
hann hefst heilís sá sem sveir kist. — Þu bómum þó þu, þar líti einn
pillu gjótu augnum á ska upp á prófast og segir: „Héi hann erri
D-a-v-i-d“

1256

Þessi einn var lekninn nokkur, sem sleigi hiet, sóttur til sjúks-
 lings, að þá einum í Skiptum í Fjöllum; voru þeir sem á þor-
 heimili dvöldu, þarla Jakumandi í þor sem að snottum bord-
 ridum lifu, en þau sem þeir vissu, að lekninn myndi hafa
 þrýstur af svangur, komu þeim áskant um að gefa honum að
 borð, en vandræðin voru með að bera á bord fyrir hann svo
 með kústeiri væri. — Þar í þessum vandræðum kom ávænt
 hjálp. — Maður nokkur af öðrum þá var þau staddir og
 þóttist hann fara í flestan sjó; byðst hann nú til að bera
 á bord fyrir lekninn og er þor ferid með þórnem. —
 Framveidi hann svo matinn og ein ekki sögu af hvernig þor
 ríddi af. — Þegar allt er til ríðis og einungis eftir að
 seljast að borðum, gengur hann að lekninum og segir:
 "Gaa væk" Lekninn, sem hafði gaman af þessu, ansa-
 engr, en ferir sig til eitt úr stad, hinn ferir sig á eftir
 og segir aftur: "Gaa væk" lekninn fer að sem aður
 þegar nú hinn sér að svo blíð dugar ekki, þrífur hann
 í ák lekninum og vildi draga hann að teordinu um
 leið og hann segir: "Gaa væk, Sleigi lekninn" Þessi er getit
 hvernig gekk með baddalvíd, en lekninn, sem var gáfu og
 gleðmatu mikinn, hafði nýpð gaman af þessu afstípi.

1257

Þegar sauti ratherrann — ríðir í Sjónartrönn
 geðvonskunnar fagnar hann — hjá gjaldkeranum Þóri

1258

Maður er nefndur Þór og var hann fyrir löngu fjarðamaður á
Klaugabænum í Eirafatunum. — Þegar hann einu gerd svo
minni farn ferði að all þótt þótt í kaup, nema einn stóð stinnur í
hlitinni, þýtt afur beinn, stóð upp úr. — Þennan sama vetur
hafti þón ein geymslu to sandi og súgrit honum svo frú, að þey
ar hvergi hafi sétt á dækkunni dæ, þá hefti hann beitt sand-
num á steininn í dýptadan hálfum mánuð og þess komið
dumufallis þess á hverju kvæði. —

1259

Helgi hétur Guðmundsson, sem var leinnur í Lögufirði undan
en sem þessur nú sagt af ein þótt stasfi, en að allum dæmi, sem
hann þessja meiti samdarmadur og svo góðhjáladur að hann
má aldrei eunt sjá; sama ord fór þú hans og þessa margir
fálaxlingar notis góð af gróðinni og hjartagæstun þessu hjóna. —
Maður er nefndur Björn og hafi hann að amspefni viðkvæð:
„Helga góði“ var þetta mállexi hans og þótti þótt námgarnum þess
legt að hlyta þessu við nofnu hans. — Björn þessi var stóð og
sterkur, en fremur þótti hann þessa stýrni sálagafur. Hann
hann algengs daglaunasinna á Lögufirði, en fátökur var hann og
ásti naumast fát þess þess að klæðast. — Hann hafi umið við
eildubreddu verkumidgu einni þessu Nordmanna, sem hófðu síðar
breddu á Lögufirði og hafi hann verið að þessu versu skómmu
aðu en þessi saga gjörðist. — Nefndur nordmanninn Raknarig,
sem átti eildubreddu verkumidgu þá sem Björn varu átt. —
Eitt sinn kom Björn í hús Helga leunis, hitti þar þú hans,
sem gaf honum fát af leuninum bókum sínum. —

framh. n. síðu

framb.

Þjórn fór svo heim með fötin og er þess vissi getid að hann hafi fundid Helga þekktur í þad sinn. — En skömum síðar hittu hann þekktur ísta götu og þakkar honum fötin og ledi um leið vilt, að hann sé nú reyndur esser þess verður að ganga í fötum af þörmum. —

Þekktur senn þjarna með sinni vanalegu ljúfsunnun og segir að esser skuli hann mátt draga sig í hli þó hann kledist ádr nefndum fötum, þó allir séu nú sönn verkunifunni komnu. — Þegar karl heyrir þekktur nefna verkunifunni, renur hann upp eld augu upp á þekkturinn og segir. „A, hvað! heyrdu góði!“ Helga þú líka verid í smelliðinu Lys Þorunnar“

1260

Við prestavirkun á Holmum í Hjaltadal sennarid 1915, var staddur karl einn úr Þjaffardungu. — Þegar þustinn kom heim í esser sinn og fór að lýsa víxhuasthofninni, sýndist honum frá á þessa leið: „Ánd laddis víxlunn vonu 8 prestar, með biskupinum og loydu þeir allir prestefnit miter og kræsur hann allan utan“

1261

Tómas kóndi á Þingum í Eimsey var orðlaður fyrir gígis-sögu sinnar: kú er þessi: Hann var á spí og hitti fyrir rekasté birtur var góður og beturinn gott siglingaskip. En svo var felið skort, að Tómas var í sílarhringa að sigla fyrir enda þess. — Litili flis náði gígis birtu, mælti Tómas og úr þeirri flis brygdi ey allan birtu á Þingum. —

1262

Finmur sagn Tamarar á Reykum í þessi: Hann kom í kaupstad á
 Húsavík. - Þar lá þá á höfninni íslent skip. Þar fjáði mamma á
 skipinu, þingun sumir upp í reidunum og höftu með sér fénad sinn,
 þing af kindum. - Einn dag kemur maður inn reidunum vidu á þilfar
 og sýnir þá sem þau hafa hrota þeir munir ekki þófa orðid varir
 við ura, sem tapast þófi í reidunum. - Nei, engin þófi orðid hans
 var. - Þá þilfarinn var matur sötinn hanta þeim er þar þingun.
 þeim kvæðid þessur kúid er að sjódu og matseida, þer strakur sem ótti
 að kindu skípurnar inn þóttinninn, að skafa hann. - Finmur þann
 þá ekki bota í skípurnum? Þófi dottid um daginn ofan í matar
 þóttinninn, þá enginn þeki eftir þó þá. -

1263

Flautid 1908 skommu þess kosningu þess alþingis var hælrim
 stjórnmálafundur á H. - Þann þar þessur þess mála og þessu skodunum
 einum á þessum og ákaskum „þesskaskins setu“ þess af reðu-
 monnum var eplunefutunum þess. Í reðu sinni þess þann
 soonu að orði. „Þess verð að gata þess þesskaskins setu, að g þess
 ekki nit á þessu máli og soð mun vera um flótti þess í
 þessinn. Þess eplunefutunum onnur þessu þessu þessu þessu
 soð minni þess ákaskis, að þessu þessu erum við með þess; við
 þessu þessu.“

1264

Kerling ein í Þopnafirði fór einu sinni í Kaupstað. — Leit hennar
 lá yfir á og eyrar skamt frá því þar sem maður situr aft. —
 Lá hún þá einu máf eitja á eyrunni skamt frá veðrinum.
 Ári síðna fór sama kerling sömu leið í kaupstað og sei hún
 þá aftur máf eitja á sömu stað. Þá segir kerling:
 „Lidun þarna enn þá, bálvöðun“.

1265

Jóhannur Gunnlaugsson, mæðumóðir Hannesar Hafsleins
 var einu komu þessins prests Halssonar á Hæli; þar var
 gagnan niðr gertkæmt; var allum heimil þar gisting okkurr
 is og þessi hinn berli; enda var Jóhanna hís mesta val-
 kvendi. — Þinn sinni kom þangað Sigurðei norðan Eilands.
 síðan dags, en þó ekki svo seint að hann hefði ei getað náð
 þis mesta hájar. Sigurðei kirkur um svaladrygum og fór prest-
 kora þorunn drygninn. — Þessu hann hefðu drukkinn og
 geris sig líklegum þis að fara, segir prestskora við hann.
 „Þei er annars velkomid að vera í nótt, Sigurðei minn.“ —
 „Þó, og held og megi þiggja það, það er þannu skuli, sem
 enni er betri en iði, einsag málkennid. segir, svarar Sigurðei

1266

Þinnu gamla er að berja sér í nestid. — Þertuninn situr við min
 kemur og er að hugga hann með þó medel annars hve óam
 redilest fagnadur efni það sé frjá gamla og þreytla sál að komast
 til himnar himnesku Jerúsalem, þar sem gæfvel sjáfa góðum
 síu stráðu alskinnar blómstrum. — Hugsadu þér þína min
 hve minur er í þó, að eiga í vöndum aðra eins sattu og þá
 að megi ganga um blómstrum stráðu góður himnar himnesku
 Jerúsalem, máti þó að lendu í hitunum og roetunni í himnum
 sláðum. — „Þó, og, það er sattu þertun minur, blómin og sattu
 það tilstandu gelur veid gott frjá þá ríðu, en min þerur
 min fundist að við fátæklingarnir fáum samt nóg af blésadum
bitanum og g hella af kjósi hann min samt heldu en einhver
 hejómum af öðru þaginu.“ —

1267

Þertuninn: Þetta villans stráðu? Lú slendur í vinnu —
 tíma veisningum þessum að þá þerur minur
25 tíma, föstudaginn 14. þ.m. Kl. 4.50. Villu
 kelfa min þú um að min sé meira en 24 tímar
 í deginum. —

Þertuninn: Þú, nei, en g dæm i bórðumarkinn minur
 um miðdaginn. —

Þertuninn: Nú - i bórðumarkinn? Já, þat er annat
 mátt og þó er þetta rétt. — Þess svo all i
 þessum eru 4.50. —

1268

Frinn: (nykominn úr langfer): Fögr Lína mín, þvennig hefur það mér gengið meðan og var að heiman.

Lína:

Agallaga, ljómandi vel. - Því er spjall vatnssæðis í frastinu eina nótina, svo að flóði hún í húsinu og g. var að fara útum gluggann hálfvarinn úr minninu. Já og eina nótina beint frá skammminnan inn og stálu állur sem þeir komast með, en g. þótti auðveldat erri að taka á mér þennan - og vissi erri nemu þeir dröpu mig - já - og svo - já það var í gar, að þóttu þóttu þingast og þóttu að sem lauslegt var í húsinu, þess erri og stóla stórn-spejilinn og þuffið hvað þóttu ánnast og þóttu með það einu þóttu laði sig; þeir sáðust vera að þóttu það að loftu uppa í söttu ar-úttuast. Já, g. heild að ánnast þóttu mín erri þóttu þóttu. Það hefur ánnast gengið að ljómandi vel, þann þóttu agallaga.

1269

Þóttu vinnuþóttu miðsti miðu disk, þóttu hann upp og sagði: „Er síu sláttuþóttu í mér; diskinnu aðinnu spjall.“ - Þóttu seinnu miðsti þóttu aflar í gólfu disk, sem þóttu. Þóttu þóttu skóttu þóttu, vóttu þóttu að orði: „Er síu þóttu að þóttu vóttu spjallu diskinnu.“ -

1270

Þóttu á Landi var miðsti mauraþóttu, andrúttu mið, en þóttu áttuþóttu úttu þóttu síu. Þóttu síu var vóttu að þóttu um það, hvað Þóttu átti miðstu þóttu og þóttu þóttu saman um það, nema einu, hann sagði: „Nei, Þóttu á Landi, a erri þóttu, heildu eiga þóttu hann.“ -

1271

Maður er nefndur Þ. fremur líglettlinn í orði og var sagt um hann, að hann væri í daleisum við prestskoruna í sveitinu. — Í sveitinu var kaupstaður og þar var sá ástandur, að mörgum manni var auk nefns gefið. — Einn sinni kemur Þ. inn í búðina og biðir þu þu 2 menn þess framán búðarborðið og segir: „Hér eru þú elddi Goldi og Gessi“. „Ag meðveitum manna prestinn líka“ betur annar þinnur við er þess var. —

1272

Þjórn biblíu mætti Birni lognbretti í förmenn vegi og segir: „Mikil er lognið í dag, nafni mínu“. — Þann þjórn þess eressi klárin í biblíunni, svaraði hann. —

1273

Biblíu - Þjórn var sladdur inni hjó Þjarna antmanni í Skapa. — Antmannur leysti virnu, þess mætti Þjórn. — Þess mætti Þjórn: „Gut gefi þú góða hildu, þenna antmannur“ Stof mikil kompliment, signor Þjórn, svaraði antmannur. —

1274

Steindó í Dálmann kom einu sinni sem oftur í Leyfirfjörð; síu hann þess stórn auðgíngur á búðargöf þess sem einu kaupmannur auðgíngur með stórn leti að verfum hans se öðgi-asta verfunin í benum. — Þess le Steindó hafi með þess andi vöðva svoða: Stefán Th. Þórsen! Ó! Ó!

Dýasta verfunin í benum!

1275 Fændur í líxi þótti vera grimm og ósamvægur í meira lagi
 þeim maður hönnu náttúrugur þomst svoðu að orði um þann.
 „Hann Evendur í líxi á fæð sínu gæfningja, þó fæð ljúga meir
 en helming“

1276 Þeim af sökuarmannum Ánu prófasts Helgasonar í Föndur
 þeim sí þaus og sæti: „Ég get ekki borgad (gður) það sem g skuldu
 gður, grófastur minn, en g verð að bjóða gður að borga þess
 mig“ „þú munt eiga hjá þonum“ svaraði prófastur. —

1277 Þrudkaupmannu eftir sínu Hjálmar Eyndsson á Halgrímstæð:
 Énn sa minni og stóri áidun, sem bókast þér á landi vort og eink
 um þú í þessari sveit, að tveir helvískur dásinnu keppist við af lífs
 og sálar kröftum að eiga börn, selt einsof börnin vort þú þingustu
 gripri, þvora mannþýnd mætti ekki áttu áttu. Og þú, Áedís, þessu
 þú ekki einnig hieldur þessu fælit með þeim vortu skær,
 skærni og bófu, sem um náttúru aldri þessu verit á landi vort.
 Það þann hieldur ekki aðnæsi að færi, þar sem fælit þessu
 it alla ²notkinn - skammdegis - á gólfum í gluggalausum skálan
 um í líxi, þátti minni að ita, en slett ekki að gera, þessu
 in minni en stellingin slett engin. — Og í þessu sinn með átt-
 vonandi eiginmanni þínum, Ándri Halgrímssyni, þvora af mátt
 og að þú læti erit heimsk og illa vortu og þú minni sé áttu
 um á Hattula þú áttu einu lóttuinn, sem áttu spili þessu.

(Þessi þingmanns: Áttu að sitja þessu undir þessu helviti, Ándri minni:!)

1278

Leichsen lyfði, dauður, þótti vera bráðlyndur og reyndist honum skundum lúta höndin við sveita meina, en hann þurfti að afgjæða; hvorugis skildu vel aðu. — Einn sinni kom Leichsen í ^{Lýsalamann} Klostur seli í lyfjabúðinni og þurfti að fá afgjæddu. ~~Leichsen~~ hann í skap, þótt séu oru af skilningaleysi eða áðu og gaf Leichsen lútu, svo blóðið farsaði niður um hann. — Leichsen vildi ekki meina um en þótt, að hann kipti lyfsala fram yfir búðarborðið, drög hann úr fjáris dýr, tósti hann niður og lét blæða í andliti honum, þar þi hann var all blóðþyrstur. —

1279

Jon skólastjóri Þorkelssyni var flest beður gefið en að leita eftir brotum eða komast fjáris þann tíð leikveininn sinnur. Einn sinni hófðu piltar heimastíð og komu þi 2 sá saman um að leita við einni skilabúð og gera í hana gatslú. — Þetta vildi. — Þegar Jon Þorkelssyni mælt kemur með skilana, en hann ekki kominn inn úr deyrnum fjáris en hann segir: „Segið þið piltar, hver hefur gert þennan stíl? Segið mér það strax, sé skal sá minn fá það.“

1280

P. S. berenir sagði einu sinni um þingeyingar:
 „Þingeyingar brúa á Pétur, Pétur brúa á Steingrím, Steingrím brúa á Hannes, Hannes brúa á Daní. — Þessvegna brúa Þingeyingar á Daní“

1281

Þan eru 5 stoveldir, sem fjóðveigir eru nú í áfrid við. -- Til-
fyrirgöf fjóðveigir gagnast þeim, lýsa þessi orð þeirra vel:

Vid vindum Franska
Vid áttumal Rússa
Vid fjúðilum Japana
og aukum Itali "

1282

Þinn "furni" var forstöðumadur við uppskiptum í H. Borg (p. 1.
sept. 1918) Þó "sprengru" var einn af "eritismönnum" -- Þó þótti
þann sinn í hveifingum með vagn sinn og minni þann á að þar
sem fimablaunin sé nú ein króna, sé ekki neinn samgöngur
að manni vinna vel. Þó mældu eitthvað í mönnum (þaðist ekki)
segja þinn þá mikið byrskur: Hættu áfram karlfandi, þú þarft
ekki að áttast að vinna nú anna sprengru þig. -- "Ég er ekki
þóttur um það, þóttu minn", segir Þó, "en ef það skildu króna
í þér í gólu þeirri anna, er gótt þóttu um að þú furni
upp." --

1283

Ég man vel eftir þó þegar g. gættu minn í barnabólum
með hinni þóttu í beinabólum; og það má ef líga, að alla
þá vinu smarrandi g. eina dröpa. --

Hjónin (myrkurur)

Hann: Minni skammti dýmdu mig skenstíla í rotti "

Linn: Nei! Hvað var þig að dýmdu, hjarta mitt "

Linn: "Mér þótti g. vera á upp bði, og vinn þar bðrur upp ein-
sinnar stúlur og þar svo ljómandi fallgar; sumu
kostuðu 10 þrisund; þar vinn nú sjáand: " aðrar þessu
5, 3, 2 þrisund og að nýðu á 500 kr., allar svo inn dalar,

Linn: Látu engu lína konunnar þinnar - líta mér?

Linn: Já, og heldu nú það; þar vinn langflestur; þar lengu á
kippanu upp á nýgu og kostuðu 25 ann. kippanu "

Jóni meiri, annar in Rósi, him austan yfir fjall, melað á veginum
fjór summan Ellid. in. Rustanmáðurinn spyr: "Ei nokkuð að fíttla
in Rósiavör?" "Fíttla?" Ónei, ja, já, þú hófu gert "skor" lýti
konunnar? "Láran?" Elver fj. . . er það nú?" "Veistu ekki
hvað það er?" "Nei, það veit g. ekki." "Á?" Það er sama som
verkefall á vísindum máli."

Þinglýsing:

þeir hundar, svartabúðastar, raudur og hvítbjórnastar eru í óskil
um tíð lögreglunnar. - Eigendurinn vitji þeirna innan 3ji ráðarhinga
og borgi áfallum kostnað, ella verdu þeir safarlausast dýgmir. -

1287

Tveir bræður austan yfir fjall fóru á vordegi sudan til Norðrinnar að sækja
 lív bróður sinn, sem dáið hafði á spítalanum syðru. — Þeir hófu vagn
 með hesti frís til að fylla lív á og hundu þeir kisluna ofan á vagn-
 inn. — Á leiðinni austan urðu þeir báðir mjög álvæðir og áttu þeir
 svo, að þinn vord að binda bráð sinn ofan á kistunn og rau svo
 hestinn með báðum bræðrum ofan á vagninn; allt þó vel, þó
 að þannu gæti nú dæmdu einn allt meilið. — Þegar þann kom austan
 að Varmá, var hann orðinn mjög þyrstur og skrepp þó mikið í
 „Bajarþorp“ til að fá sér að dreuka, en lét hestinn holla austan
 veginn. — Þegar hann kom heim á hálinn, sýfði hann svo, að
 hann lasdið til svefns; hversu lengi hann svo segir sagan erki,
 en þegar hann vaknaði, rannkadi hann við sér og mundi hvernig
 hann skildi við bræður sína. — Fann hann þó heil sinn og ríður
 allt hvað af þeim á eftir vagnhestinum. — Þó veginn mætti hann
 minni og spyr: Mællistu ekki önnur föru bráð? Þá'ann
erki þyr?

1288

Þeir réu frís Þarðagjörðum tveir saman, Brandur í Markhól og
 Theinn í Lpelli, á leirinu smáhol og hófu hlátid hann af físi
 þegar þeir vör að búa sig af stad og leggja til land með aflann,
 sagði Theinn: „Þá vildi y nú, Brandur minn, að skaparnir gæfi
 okkur áðræða skeppiríðna á kátakelina, með fúlsan þæg í burtu
 lidnum. — Segi þó Brandur mýr hvarfanginn af þessari upp á
 slungu Theins: F, segdu þá nú Theinn minn, þó þó fengjann
 við þó einu sinni almenninga í sodid.“

1289

Bjarni var í öðru auganu og fékk svo miklar kvalir í þótt, að
 konunni varð að gefa honum meðal þi þess að lina kvalirnar. — Hæm
 mátti að eins tala einu dropa úr glasiu drípa í augað í seinni,
 svo eitthad var meðal. — Ad situstu und konunni að taka úr honum
 augað. En þó var lítið eftir af meðalinni úr glasiu. — Bjarni spyr
 þi konunni, hvort ekki megi nota meðal við einhverjum öðrum
 sjúkdómi, þótt honum þótti sé að hella meðalinn niður. — Konni
 bracti og gaf honum lítið úta þetta. — Bjarni fék þótt þi armast
 læknis, sýni honum meðal og segir honum þi hvers það hafi verið
 allur í fyrstu og spyr hann, hvort ekki muni áhættu að nota það
 við einhverjum öðrum sjúkdómi. — Það þótt eins fyrir þessum læni
 sem hinum, að hann bracti og gaf honum eftir úta það. —
 Næðan seinni varð Bjarni verulega veikur af ofsjúndum fyrir
 brjósti og uppfembur í maganum og þar sem hann hafði úr
 engin meðal við hendina, er hann fék að gefa blett úr þessum.
 en fannst ekki læni þótt að leita læknis, kom honum þi hug
 ar að segja úr augu þess meðal og taldi sei þodgosa af
 þótt. — Þegar læknis kom þi Bjarni, var hann að enda við að
 gefa afléiddur sinn og lifja viðtaddu að bera þótt sinni og
 þóttum þiinu þvedu sinn, þótt úr dey og sagði Bjarni. — Læni
 tókst þótt að dæla upp úr honum meðal og lifi Bjarni enn.

1290

Hæm matin lítillur deng sem er í leit þi stóla og spyr hann. —

Í hvaða þess er þi, dengur minn? Dengur rovar:

„Það er enginn þessum. Það er bara ein kista og tveir stolar“

Daginn fyrir hátíðina (kaupstáðarmál)

Þeir mættu á göturinni og voru gleðsfullar. Einnur kom við hús
þó stóla bálfað, Liggur með öðrum fæti regulega sinnar. -

Liggur: Almáttugur, ad enása mig svo, og seur verð að vera
í þessu lífi á morgun!

1292
Hélt sinn for. þ. til byja út. Var þar meðal annars
steygja náungi nokkur að einkennilegum, spunnell og forvitnum,
að nafni For og by þann í Lúsi. Hefði hann þess getið
er þinn var kominn, mun þessu verið í innviðumindum,
og trofði For endu áður hefði hann nefnduð og ef þú vilt
nafn þans í þessu, þó sístuad las þ. en einhver þessi sagt
þonum mun þóðleir þinn og varð For fyrir það að forvitnum. - Þer
svo að fundum þeirra ber saman og að þessu spá þessu annan mig
vel, þessa og eflandi átti þat saman, þó getur þess eigi að minn.
Hittu þ. lítill áður þunniþja sinn einn og trofði sagt við hann
Einn þess og komið í kvæðaleirum, en áður er og að spá djöful

1293
Þá var þ. einn sinn staddur í búi og forvitnum í skapum. -
Haldi kaupmáður forvitnum þann, er þat kom fyrir einn. - Hvat
helduðu se í þessu, þ. segir kaupmáður; veit einn þ. m. þat er
forvitnum, segir þá þ. kaupm. - Þá þá, og hugaði að þat væri ágin
kvat þ. þá við. -

1294

Þæstingur:

Kl. 8½ Fær í rúmi: 1 Hamu Chocolate ca 1/2 K. med 4 diskum af kórum
 og kertum. - 1 Hamu Kaffi med rjóma

Kl. 10½ Frokost: Þeirna miðri af skik og braut og sæluppu epli vilt. -

1295

Simon Sigurðsson: Einhverji sinni fór Simon inn í Kaupalatinn (úð þeirri í
 Hafnarinn) og átti að fá sér einhverja vithund af matbrögð fyrir þeimittit,
 þó hann var algjörlega matarslaus, en hann kom allveg góður inn
 þinni ferð. - Þegar hann hafði fengið komu sinni (þóðri) frá árangri
 um, en seltum sögð árangurslegu, þótt þóttu að gráða af sulti. -

Segir þó Simon: „Það held ég þau orguðu, kvæmum þess annar, ef þeir
 allu fátökum fátur“

1296

Simon breiddi fiskafli sínum í norðan þeirri á Klappinnar norðan
 við sjóinn, gekk síðan þú hógar og lagði sig þú svefn. Meðan hann
 sof þar á norðan stórvirði og þóttu allan fiskinn út með þá
 flóðum. - Þóðri veður þess vör, hleppur inn í þá og segir við Simon
 „Fut brjáðri þér Simon, að sofa soðna; allur fiskurinn okkar er kom-
 inn í sjóinn.“ Simon velti sér á þina hlidum og segir: „Faj, þóðri
 min, en þóttu senn gáf“

1297

Simon mætti einhvergi sinni kunningja sinnum á leið in kaupstað og selti
 Simon honum bressjapostu þútt fúran af brennivíni og byður honum að
 súpa á. — Kunningjannum var þútt um brennivíni og slokar svo in
 Ríknum að Simon virðist hafa verið seldu eftir. — Legi þú Simon:
 „Þú getur svo vel kunningi að skirpa út in þeir gjörðum þegar þú
 ert búinn, þó að þer ætladist og að nota á H..... minn“

1298

Björn Kristjánsson kaupstjóri var þútt altaris in dómkerjunni 9. mar
 1918. — Þegar N. N. sagði þann sinni þútt þessu sagt þútt: Þú, þú,
 og held og ætti þú að fara að trappast mætt þú þess að fara á
altaris þútt. —

1299

„Þútt bróðir minn misti barn um daginn, þessa Margrétu
 sáluna, dó in barnaveirinu, svo þegar þútt þútt það sladd
 uppi in vinnu þútt in hana lungnakálga og það drap þann“

1300

Engelsing: Alvinu elofuna var þútt: Lúðvinnu eluenn,
 vinnumann og vinnukonu, notkna káseta á bát og Lúðvinnu
= spilaru. —

1301

Ráðgjafinginn (skráningin) in Bío:
 Þútt einhver þútt fundis buðu, þútt þútt þútt þútt, en
 eigandinn er fundinn. —

130²
Lapstúfjarnu (skæringu)

"Ég var svo sem ekki lengi að sjá það hvernig þeir höfðu farið
 að þori. Þeir höfðu náttulega verið þessir, annar þeirra hafur
líklegu verið í matuvörðinu og haldið honum, uppi á enni
 en þinn ugglaust brotið inn á niðan"

130³
 Það var í bláttu einmánuðunni, hita og sólkinu, að minn skip
 var á sjó og óvenjulega minni stóð fiska vadi um allan sjó -
 Efti skrafa og finna sáðu í andspólinu og höfðu lítið annað
 að gera en haldið skipinu í setlu hafi og svo þá hljóð af
 stórfiskum kom ofan skipinu. - Efti var óvenju sjóbrotur
 einum við stórfisk; Því þar í mótum trúadur og þessi gaman
 að broddunni í Fula. - Eftirveru tíma dagsins bar svo við
 að upp kom rétt hjó botnum fiska stóð vadan með aflog
 um og seldinguleik og mátti þar sjá ginsar, áfreskur, 4.
 flugfisk, stórkvælið, nákvælið, nautkvælið, sveifiskinn, bálkvælið
 o. fl.; þá nærri að botninu gæti um af sjávarganginum um ið-
 kvæli þessu allu, en svo var Efti broddur að ekki leiddi á honum
 annað en það að hann heyrðist lifa þessu í hljóði og segir við og
 við við sjálfan sig um leið og hann dró andann þungt og lifaði
 með minninum, svo að hljóðið í hönnunum: Ble, blessaðar
 skepnurnar, eða, dró, drotinn minn! o þessu er allu stjórnað
 og þar sig það niður. - Litlu síðan kom vörurinn upp laust
 frá botninum og ástóð í binnu þessu í einni bráðu í einu af
 sönnu átt. Stendur þá Efti upp og segir minn þessu við þessu:
 "Þú, helv. keelginn þinn þessu verður allan sjó"

1304

Þú vilt mér!

Stennis líður þér nú, Andri minni. Andri: „Þú, það er mín bráðin úti með mig“ Andri minni, og er svo flandi eggjatur að g. veit að þú ad leggja mig úti af dæðinu skund. Ef þú ertar að farnu að deyja, þá gætu barn vilt mér. —

1305

Horan vilt manni sinn: „Þú þóttist alla að koma mig á höndum þér gegnum lífið, og nú viltu ekki einu sinni klóra mín á bakinn“

1306

Fyllingurinn: „Þú segja, að fyllingur kemist ekki í himnaríki, en mér er nú sama hvað þú segja um það; og geri ráð fyrir að vegurinn þang að sé svo langur, að þó maður deyi blindfaldur, þá verði maður orinn allgáður löngu áður enn maður kemst halfa leiðinu.“

1307

Þú lyfsalarnur:

Leslingurinn: „Hvað er í þessari flösku sem enginn mudi er á?“

Lyfsalinn: „Það er medal sem hefur bjargat mörgum; en henni tekur maður þegar ómögulegt er að lesa lyfsalinn.“

1308

Domarinn: Þetta er nú í minndar skipti að yður er hefur þú þjófnað, skammtal þér yður ekki?!

Þakard: „Þú, sjáist þú hvern domari, þegar maður slekur eins mikinn og g. geri, þó er aldrei hæft að vera ósuggur.“

Þetta brennivín! Þetta brennivín!

Biskup nokkur var á leið til prestastofunnar. — Til þess að kynna sér nokkurn
afþjófningu, kom honum til huga að ferdast nokkurn hluta leitarinnar í
þrjú flöskur gámsbrantabæjar og tók hann þar tali gamla annars bókna
korn. — Kefdi að þau hefðu dalað við um hitt og þetta stundakorn,
spyr gamla konan: „Er herrinn stjunktur eða djákni?“ „Nei, kona gít,
er þú hefi g veid“ „Hannokke herrinn er þó prestur“ „Þú hefi g
(enn fremur) veid“ „Herrinn er þó aldrei prófastur“ „Þú hefi g enn-
fremur veid“ Þó leit gamla konan til hans með meðalvinnu svip
og andvarpaði. Þó, þetta brennivín, þetta brennivín!

Við prófís:

(Kandidatinn hefur sœpt drögunu á koniani sin að henna sig fyrir prófís)

Prófessorinn: (fínnur lýktinn af konum) Deinken kandidatinn konian
fyrir hluta dags?

Kandidatinn: „Þó, g þakka, hvern prófessor, alundþakka, þakka aut-
misklegr“

Skrifstofustjórinn við bórhaldsámin: „Hér er g, sálfist þú hefi á
skrifstofunni og skrifst ástarbrif? Þú gerir svo vel að halda þó,
(þengja) hefi á skrifstofunni elskid þú engu annan en mig.
skrifst þú þad“

Vonhjörðinn (vís stókaupm.) "Fyrirgefið, end það þér sjálfur sem mér veitist
sá hvern að fara við."

1313

1. Þerni aður: "Deildarforinginn annar, það var mér best sem þessi að þessum.
andra" Þegar þessum tókst upp, þá þessist það yfir alla
stéttuna."

2. Þerni: "Þá hefur þú átt að þessa deildarforingann okkur. - Þegar
þann skipaði okkur að standa fyrir, þá stóðadist við
í vasa þvers einsla manns í allri deildinni." -

1314

Í sumartíðunum:

Tessi góluclapingar glöps á eftir manni með stóru hvarfiskli.

Annar segir: "Hvern, það er skáin dýfna myttilt sem þann hefur
fengið á barid þessi."

1315

Þessi: "Þú þessum matid mér ekki minni okkur þessum."

Þessi: "Náðu þessum, & þess mitt leysi met mér þessum mest
af allu þessum."

1316

Þessi landmannarnar:

Þessi er að áminna þessum lítla um samsofi þessum á 3. ári

Þessi: "Þessi lítli: Þú mott aldri skóla; þegar þú gerist þá,
þú hvarfar þessi karlinn í eyra á þess. -

Þessi: "Þessi karlinn. Þi það danskur maður, mamma?"

1317

Trygga Þummi er ávona hneygladur og er á hestbani, einsof alsað. — Í þetta sinn komu allmargir iðlendirar (helst Þjóðvagar) augum á þennan mann. Þeir flýrnjað nú hann og fara að tala við hann á þýskum. — Hann hlustar gaumgæflegu eftir þessum; svo segir hann all í einu: „Gefid þið ekki talat svo manni skilegi ... vitið að ég erinn ykkur“

1318

Bóndi nokkur í Skagafirði kom eitt sinn á Landakrok þar kaupm. — Hann spýldi á gúfud. — Kaupmaður gæti þá hans hneka dattinum. — Þá sagði bóndi: Og blessaði verid þú ekki að þessu gúfud er fullgott handa mér

Reisningur:

1319

Lomurinn: 2 og 4 eru það ekki 8, það er 2

Radurinn: Og það held ég vort að vera!

Kom með alla. —

1320

Þundarnir létu svo illa á Kirjuförum, að presturinn heyrði ekki lei sín í skelnum. — Þessi mótjaþarinn kom inn frá þessum að hringja út — klukkanaportid var í sálahlidum. — var prestur að enda við að áminna þessum um að hafa ekki trundu með sér þá Kirjuförum. — Hann vissur sér að stríku í krókbernum og spyr: Hvað var hann að segja, blessatur? Þráður: Hann sagði að sér fæsti gaman að hundanum þessum þá létu sér flestar á Kirjuförum. — Næla meindag kemur með þjálfarinn gladdur inn þá prestinn. (Þessi var orðaður höfðingjasleika) og segir: „Gefid þið blessaður, prestur minn góður, nú kom ég með alla sexpanna minna, prestur minn góður“

1321
Þúsímadinn (við drey 3-4. ári): Þú mátt ekki hristu fram á bænd meðan þú ert að borða og þú átt ekki að leggja af matnum, sem á diskinn er.

Drengurinn: (sem hafði verið gefið Jóhannesar gudsþjalli þess að leika sér að),
 Hvað er Jóhannesar gudsþjallið mítt? (Hannur er fengið komið og hann les). Í Jóhannesar gudsþjalli slendur að maður megi hrista fram á bænd og þar slendur líka að maður eigi að leggja af matnum.

1322
Lámi drengur (þessum ung stúlku, sem hann fengiði var dainn og Jóna hét):
 Mú er hinn Jóna dainn: Hún bardi á dýman þess gudi og Pétur kom hún dýru og sagði: Þey vil ekki hafa það að fólk sé að rapa þetta allan daginn. Þú þá kom hann þessum þessum og Pétur þessum
 ekki annað en lyka upp med það sama.

1323

Jóhannes á Flórni við Arnarförð var á sinni lít álitinn einna kraf-
 ælu allra galdramanna í Vestfirðum. Lendi hann draugu sína aft og létu
 í langferðir þeir sig og skýrði þá ákvednum rögnum. — Einu hálft E. ...
 og sendi hann þann draug eist sínum til Vassfjæðar að segja sér ríðstöðar
 og sáu Vestfirðingar þvar draugin til hóarsköglanna velta á undan sér
 eftir snýr skóflunum og þeygti hann þeim undan sér á laumi. — Ein-
 hvergi sinni var sýslumaður Sýslungar að halda mannstalsþing í Arnar-
 fjörð og völd þeim sunduorðu sýslumanni og Jóhannesi. — Þótti þing-
 leikinn þá iðil í efni, ef Jóhannes lét ríð sína vítna á sýslumanni.
~~Harald~~ Haraldur deitan svo, að Jóhannes hófst í háltingum við sýslu-
 mann sinn að senda honum „sendingur“ — þingheimur skaf af ælu-
 snýr sýslumaður sér þá að Jóhannesi og segir: „Heldur þú að enginn
 kemmi veitt þýn sér nema þú“ drögn blátt upp í vasa sínum
 heldur áfram og segir: „Hefurdu séð stöfinn þann arma Jóhanna?
 Jóhannes skóður stöfinn minn vandlega, gengur þessandi til bents-
 anna og segir: Þarna er ekki víð langt að leika sér; þetta er einn
 galdastöfningurinn sem g hefi ekki séð; g vissi að þann var til og þá
 er sá ógöfulegasti fjandi sem þú er, þó með þonum mínum gæta
 æt. — Þeirðum og Jóhannes kváðu sýslumanni með mörkuðum loka-
 ingum og fóru hver heim til síns, en galdastöfningurinn var uppdráttur
 af vefslát þeim er síður var notaður hvi á landi og hófst sýslu-
 maður þá nýlega þengir uppdráttum sendan þá illlandum. —

1324

Bráðapest í sandfjörðum geypti svo mikið í Árnafirði og víðis á Vestfirðum
 að 2-3 kindur drápuð daglega á hverjum bæ. — Jóhannes í Horni
 var bedinn áspár, en hann hófst ekki geta að öfjört nemu trauu
 síni fót. — Þeirru fengu hann þó lítið að koma. — Jóh. fer öfsest
 að á þeim bennum sem „pestin“ var einna mest. — Tær fyrstu
 metumar dreypt engin kind og þýptu máttum svo þófa við brúðir
 að óhótt sé að láta Jóhannes fara. Hann fer aftur, en leggur
 nið á við bóndann — ef veikir þótti rýpp aftur — að setja sand-
 legu á sig þvar í fjástrúinu kindin þófi lesir og þvermiz. —
 Næsta dag leggjast þeir aftur og shepa þá einu kind á bæ
 þeim sem Jóhannes dvaldi á. — Þóttoli þregdu við og fer á fund
 Jóhannesar. — Jóhannes spyr: „Þvar lá kindin“? — „Hún við
 garðu. endan.“ „Þvermiz stæði hún“? — „Héð þausinninn áð gæfti
 en aflari endann úr að dýpum“!! „Fá, gá, segir Jóhannes“
 fyrst hún lá svona og þarna í trisinni, en enginn marni,
 hvort hann kann lítill eða mikill frú sé, megnast að ráða
 meina bot á þessum fjanda, þó öndin hefði farið úr um
 aflari endann á kindinni, yfir alla garðana og stíktat á
 trisinni kindunum alla leit úr úr dýpum“. Bráðapestin
 fékk þó að geypa öhindruð og fækast engin bot á rættir

1325

Í Hversknu í Arnarfirði byggnu þeir báðir, kinn og kúdrin; þeir voru vel
 efnaðir, góðmælt eldri-menn. — Einhverju sinni fundu þeir spó-rekist list, höm
 af þóti Jótinn og allmíttla þenninga en þeir fundu í vöðunum, dýggnu einu
 línd og gengur heinn; en blátt undu þeir svo myrkfáltni að þeir þótu ekki
 um þvert þús að ganga og höldu víst að spó-rekni máðunum fylgdi sér
 sem hamsaminnu draugur. Í dálnum lög bók, en Bjarni hét, oró-
 lagdu galdra-maður. Bráðunni fengu Bjarna lítið að fara heinn með sér
 og segja að þetta draugurinn fgris. — Bjarni sattu við lítnelun þeim
 og kyp sér náttúru í sinni mælt dýgunum. — En þann þar í vinnu, svo
 að hann þykist lítlu banti geta komist við drauga, segir að hann gefi
 ekki fari á sér og haldi sig niður við spó. — Bjarni er enn um kyrt og
 bíður að Jótunni, en þat kvæði eitt, en bráðunni þetta í fítkinóði, að
 þeir spó Bjarna upp á holti niður undir spinnun og gengur hann kring
 inn í kringunum hallit, en upp í holtiunum sá þeir standa bláan.
 reyn og góðmælt eldglenskur. — Bjarni gengur ávallt í kringunum hallit
 en haldiðan sig svo, að hann nálgast ávallt eldinn og segirinn eftir þóti
 sem afar dregur. — Bráðunni stóðu stóðu forvita og hófðu á þessum.
 tiltekis Bjarna og þó þess að verða enni. fgris meinnun orkunda, aðu
 þeir yfir ána, gengur upp undir fjallstætur langt inn fgris þó, síðan
 yfir ána aflur og heinn að þá og þóttust þafa stoppið vel. — En þat
 en fgris Bjarna að segja, að hann kemur heinn í vörulore, mýð dasaðu
 og kyp að megi ganga sem fgris þó rekseju. — Morguninn eftir innu
 bráðunni Bjarna eftir, hvornig þonnu hafi tekist dagveruð daginn
 áður. — Lesi Bjarni þeim nú als þrygt, þó sér hafi tekist at bráða
 drauginn niður, en svo hamsaminnu hafi hann verið, að segja
 og logi hafi stadið upp í holtiunum, þar sem hann loks kom hon-
 um niður. — Bráðunni kinnuðust við þat og undu svo fgris, að þeir
 framh.

gafu Bjarna 30 rímsdali, langiketskróf, sméiþjóðing og velt af handfæti
 fyrir vísir. — Þóðurnir dóu í þánni elli, videntkendi sönnu manni, en náð 20
 árum síðan sagði Bjarni við þunnungja sínu: Þú hefi aldrei þessu meira
 sí galdra en nýfæð barn, en þetta, að þú gæt hjálpað þóðurnum með því
 að þveigja í mót og vatni þyngi upp á höltum í rökkinum þessu þeir voru
 að komu þreistis ív fískiróðrinum, þar var áseidunlega því þeirra, en
erri galdra minni, sem Þjálpad þeim þá "

1326
 Þóð Danielsson í Eldri borginni var Ráðinn þinnu margt fyrir sér. Ein-
 þveigja sínni misti hann þenniga baddu sína, nýð fagata með Hspec
 ium í; Þvarf þinn á þeimili hans og var engum blóðum um þóð að flæta
 að einhver þeimili manna laði stóli baddummi. — Hann sá þóð þá
 bragd að leanu heljar stóð kónu, smandi hana nýð smeri, sker
 hana í gáfnmarga hluti og þeimili fólkit var all, að honum sjálf-
 um meðalóðum, þóð hans og þóðnum, þallat þáð síðan all fyrir sig
 og segir. — Þannit mót hver sínn hluta af þessari þóð og étit að mót
 áspáandi, en þvar sá þáð stóli þefar baddummi minni, með Hspec
 ium í, skal þú ónotalega bixta, þinna mun erri saka. — Þóð
 síðan hver sínn hluta, nema einn vinnumannum hans, sem segir
 erri hafa lýst á að þóðu. — Þóð gengur að honum, þóð af honum
 lýðilinn að fótakiðu hans, lýðu þennu upp og þinnu þáð baddummi
 með Hspec ium í. —

1328

Ein breiður sinni var Antunn Blöndal, sýslumaður í Himavatns sýslu, að
halda „þróf“ í stóru þjáfnadrótti. Natan Skelissau var viðsladdur — Engi
inn meðgera neitt. — Engi sýslumaður var þá að Natan og segir: „Einn vanti
og nú, að þér, Natan minn, getið bent á manninn sem stólið hefur.“
„Jú“ segir Natan, „það er hágr vandi; þad er maðurinn þarna með stótt-
una á nefinu“ — Þreður þá einn viðsladdur bendi upp og stýgur af
nefi síu með erminni og var andvitað sexinn fastur og meðgætt
bráðlegur. —

1329

Herling A.: Vel sagtist blessuðum prestinum minnum í dag, minni
himnaríkis ráða var það. —

Herling B. Það hefur hinn sjálf sagt orð, þó og exakt orð skildi, af
þá minn var á þýsku. —

Herling A.: Já so, var hinn á þýsku, þó exakt þó og nú eftir þó.

1330

Englendingur og trí málmaður á brú í London. Þeir berja stæx að
ekammast og endisinn vart so, að so einstí kaskar Trannu útgæfi brúna
og úd á ána. — Þegar Trannu skýtur upp aflur, segir hann við hinn:
Standa mí af þá þó hvern þitt og beudu mí aflur. —

1331

Þvada einstaklega fallgum kunnmaður er þetta sagtí domari, þegar
hann gekk fram þá ungi may. —

Þúv: Og hvað einstaklega rettsýgur domari. —

1332

Flur: Erdu hýðinnar fullur, elskan mín?

Ham: Núi, þó spyrdu að þó?

Flur: Ný þó þú ert þrellandi karastinn mínur. —

1333

Dómari: Þyngir þú ekki skornu að þó, að standa þú sem sakadægm
þú ad hafa barið konuna þína og misþyngist þinni?

Þræddi: Þyngist þú, herra dómari, þó og spyrji. Hvað hefur þú gert ef
þú ert yfir þessu kallað yfir þó. dæmdu þú af því?

1334

Dómari: Hvað hefur þú?

Þræddi: Þó þú þessu mig ekki? Þú ert þú semmarar yfir hafa þó
munad hvað og heiti. —

1335

Fangavörður: Núi erdu þú ad spyrdu af þessu karastinu þinni; og
vona ad og sjá þú ekki oftar þú. —

Þræddi: Hvað er þetta, allur þú ad flýgi þú þessu umboði?

1336

Kaupmannur nokkur hafði selt Ráðgjafi af kjöti, sem skip stjóri hafði fengið
í skip og lofað ad borga næsta dag. — En þegar kaupmannurinn kom
afan at skóðuninni dögum eftir og sá skipið á hradri siglingu langt í burtu
ræði hann. — Slepti og bara vildu í gar ad bóla. þanniginn allad ad
veirja mig, þú skildir og hafa reiknað honum kjötið dýrugu dýra, þó
inn átti þat skilti þóll og hefur selt honum full dýrt. —

1338

1339

1340

Vimmuk. : Pagar beimmennimmi jom in bonam beima i dag, þó viltu þeir
allir þá hálora. —

1341

Í Amerísku bláði er sagt frá að það sé ekki furða þó stundum verði áflog
í kirkjunni í Montana, þó stundum halli sumir bræðgalónar
í viddi predikaninnar. Já, þetta er nú satt - Þó þessu gætur maður
þreifast á. - Nei, þetta er nú líggi, gamli brosbans. - O, fæddu
nú broppandi, gamli brognadallur. Þó sterkast þetta af aflast nær
framb.

framt. nema ef presturinn verður villvað á milli. Þá er kaupskötturinn og áföng
ugglaus. —

1342

Rimman var bráðleg, orustan höfð og þónað búið skiliðinn inn undir
lausarum. — Hómau fram undan minnum svinnu físi, raggastinn,
lyddan, ef þú þorir, áskradu konan á gólfum með rúmffatna seidda
þei, þella min, ekki gíri & það þú er mér sýnist. — Þú ætta nú
að sýna þér að þú ert herra í minnu búi & lát ekki ógna mér þú
að gíra annað en þú sjálfur vil. —

1343

Heimara konan: Geturdu sagt mér Óli hvað kráflaværa er?

Óli: Já, mamma sagði í gær að það væri kráflaværa
ef ungi presturinn orustur vildi gefast konan
konunni. —

1344

Háskoti, sem (~~sló~~) hafði gefið öðrum lóðum, sló þúví rétt-
inum og var dæmdu þú að gíra þótt. Seft eru sílji 14
daga í fangeli. — Herra þann að gíra seftinu og lóði 20th.
á bordin. — Þér eru þótt og lóðum þessa og þú þann, þótt
og ætta að gefa þessum á kauplirum þess og þann út aftan

1345

Minnar: Þú blástav í boruna (á að vera: mig þótt í blástina).
þú held og þessi manast, það eru líklega og sjálfur. —

1346

Famn: Hara yngis meg, hjartad mitt vand eftir þy' yður í gar

Þúv: Eý hefi enn orðid vót við þad, en eý skal íþerja vinnukonuna
hvat hún hefi fundid þad. —

1347

Famn: Má eý leggja minn brunnad karleika þyis þadur yður?

Þúv: Eý þakka yður þyis, þad getur ef þi vilt orðid mín þi heitun
bótar, þó eý er svo fátökla. —

1348

Læminim: Slattu upp mader og reyndu að komast heim; þá getur orðid
veinum ef þi liggur alla náttina heí í þorinni út á vörð vangi

Þyngurim: Þú, þad held eý geti reist mig, en þad verður ekki þi meins

Famn: "Kæri þi meins", hvað meinau þi með þó?"

Þyngurim: "O, kærari verid þi, eý skinget á hausinn í sama augna
bragði aftur. —

1349

Þennarim: Þi hefur verið óþægur stíðum í dag; eý skal nú heyna
þi með þó að láta þis ungum kvöldum at þó, þinnun drengi
unum þi viddorunum. —

Þyngurim: O, kennari góður! Vísit þi eini heldur svella þinn stíð
ana, þá getur þad orðid mín þi viddorunum. —

1350

Þi erfðastim: Eý þar so sandkindur, sem mig voutar af fjalli, komu
þyis, þi á þorsteinu sonu minn þar, en þinnist þar
enri, þi skulu þar vera eiga þens lilla. —

1351

Fungus erri.

Naksalium: Flower sans les pessa bois, day in blotii

Kaupantinn: Þeg held ef verti þá að kaupar einn, þá hún sé nokkud dýr,
þaðna þennu þengdu mátti minni. —

1352

A.: G. þarf að kveða góðu skerri og bönur, þó minni!

Yes: Had a bad Annular ?

En alla ad kända sig som kända dotter kända

Zor: Pr' v'ist ad z' o' 5 datun. Tw'ijo mainar pr' n.

Amir: *ky lal pig alyez sada po'. To'mine. -*

You: Atli þad sé enni sættast að geyma bróvörð, þangað líti þú
ert búinn að alla þig á þó hver þeirra þad er. —

1353

Armi: Ma' z broda gduw vintie ?

Þjárnir: Nei, ef þakka !

'Ami . Ilvers vegna .

Bjarni: Kenn, sem segja mikil, verda mantheimskir. —

Anni: Più tardi per l'ultima segret misero a greggi alcune.

Bjarni: Já, meina en lítir

Þreni Þetta vindilinn sinn fast að nefnið á B. hi þess hann
skyldi finna byrdina af seinni af segis: Það segi þá um
svona góðum vindil

Bjarmi: Einn annar er þat, að heftinn af þönnu er veldur af
svíðnu svínshári

Anni: ^{scudun scudun} so! by hef l'intera kornid afuerri ova staggim a per.

1354

Jens:

~~Þú~~ þú glapir á mig einn þú allir að éta mig. -

Þyringurinn: Vertu óhræddur tíu þat, þó eftir minnum Ásmatbragðum má
g ekki éta þinn

Fremur eritt hjónaband: Þeir þat ekki koma, að þú átt að halda
þjafli, þegar þú satar við mig. -

1355

C. Þeirðoo var illt sinn i leik dandur lit að segja ungi stúlku einhver
móðgunar orð, en þó skyldi hann gjör góðfarsamt bragarbot. -
Hann fullnæði dómnum þegar g málti: Þú vilt örku þess að
þáundir ætti gður g at g vari þáundir sjálfur. -

1356

Þerinninn: Þóðam daginn, Þélu minn! Þverrig er heilsan?

Þélu: Þú er minn orðin nokkum megin þóiskur; þat o'g þar at
þakka. -

Þakka: Þegid þér ekki þetta, Þélu minn! Þat er ekki g heldur gú
sem þefur gefid yður heilsuna aftur

Þélu: Þessa! Þat er gott; mér kemur þat líka þefur að rípa við
hann um þögnunna. -

1357

Maður sem var að baka mannkal, spundi gamla þípa meig: Þat
erit þér gamlar?

Þú: 26 þef g samminu set

Hann: Þetta er minn þat; en þat þafid þér svo seint lengi blind?

1358

Grasakripts á legileirni:

Jóni Pétur Eydurson sætleya blundar sinn, lífs upprisu von áþan hundum
og þogin. —

1359

Tilkyrning um marastúl Cestis slafstætur eflinniti)

Þérmet dýrðir ef, að drallinn á 54 aldursári sínu, eftir 14 ár að þröfa
þjáð af síðarandi las leika, harkalladi með róðumum viddkiluadi
elkadan eiginkonu minna N. N. þi betri lífs, þar sem við eigindust-
um 4 ogri og seila einu þennu mottoknu þrim megin einu i Ameríku,
einn i Englandi og einu þíi Kristjáni kaupmanni:

Þiðingur fylal N. N.

1360

Þessi einn þonn Hjalmar á Bæin in kaupstad og leindi heil met
veiding en kliffalaussam á eftir se, af þó kaupmanni vildu erasi
lána þonnum vegna skulda. — Þi leiddinn motis þonnum seikunsi
þaus og seisi: „Þess á klánum þinum minna, Hjalmar minn“
„Nei“ seisi Hjalmar. — Þad em dráps blyffjar! Þofor aðru megin, en öðru
þinn megin: —

1361

Þóh. Þver, professor i Línaborg var ordastur þíi hjáðumskap og
mismoti. Metat annars þad þau sag i þíi listum sínum:
„Alexander faddist einu sinni þíu förelðar þau voru þarverandi.“
Þesar Þílini Cesar var drepinn, þá þau med amari þendinni
kápummi upp yfir þíu þíu, en þíu þíu um þíu þíu med þíu —

1362

Reethurinn: Er þat nú óþeitanlegur ásetningur yður að skilji við manninn yður? Mú sýnist hann vera svo elskulegur maður.

Honur: Já, þat er nú einmitt þat sem að honum er; þat er minnst so stultur sem elska hann og hann þar. —

1363

Reethur nokkur var varum að halda langar vœður; en eitt sinn varð vœður inn lengsta móti svo allir vœður gengi in kirkjunni nema djákinn; en lofðins leiddist honum líka, svo hann gengur að predikunarstólnum, leggur á hann kirkjulegheitin og hvístar að presti. Vilji þú ekki gjöra svo vel að tala kirkjunni þessu þú endur bíðir, þú nú fer ég. —

1364

Harlinn: Þá talaðu ekki kerkinnum, Þjórg. Þat getur komið fram á þeim á efsta degi, helv. ormanum þeim arma.

1365

Ljónlingurinn: Er þat ekki bestalest þessu mig, ef mér erist líkar eta og verð bræddur. —

Rorinn: Já, spæfist. —

Ljónl.

Jaja, og vœður þá að reikningurinn yður verð samgjarn eða komi ekki þessu en og er albalu.

1366

Dæmarinn: Eý dæmi þinn ákasta tíu að borgu tók þú fatanna sjóðs.

Harandinn: Fatanna sjóðs? Hvat er þetta? Þat var og, en

framb.

enni fátækra sýðurinn sem fékk kaupsköttið.

1367

Dómarinn: Þú ertir sýndur ad greiða 2000 sext, en af þó þetta a i fyrsta sinni sem þú ert ákæddur, þú ertu g ad loka öðru augann og láta þig sleppa með ad greiða helminginn, nefnilega 10 krónur.

Guards: Þú á enni nema 8 kr. i eigu minni, má g þó enni lifja dómarann ad draga ^{hítt} ~~þann~~ augad i þung, sem svarar 2 kr.

1368

Þú held geg ad sé mín heitur á samrin, fyrir hann er soðinn hatur á setrin sash bordinu, sem aldrei hafði sétt ofu adur, þegar hann lagði hendina á heitann ofu og brendi sig.

1369

Hauptm.: Það var ljóta óhamingjan, sem mér sildi þú i gar.
Hanan mín strauk frá mér.

Vinnurinn: Það var leitinlegt - Hver átsauk með henni?

Hauptm.: Þeningakassinn minn.

Vinnurinn: Það var mi þetta versta af þó allu.

1370

Pétur: Þú gengur með gláðan auga, Kristján.

Kristján: Þú, það er af þó ad g a trúlofodur

Pétur: Hvernig á g ad skilja það? Hefur karastan þú gefið þó á hann?

Kristján: Nei, það var þinn karastinn hennar.

Frí gamli á Tíi var gamall og þau lefðu með hjálpum. — Þá fæddu þeir
hann að líta þáttarann vera á bitanum yfir þeirðum. Þvíð hann
sæð að lesa þanninn um leik af þannum rétti þenninn eftir þáttarann
lítt sinn þegar þeir þurfa „visiterad“ þessi þann einnig hann er þann
um leik af þann þessum upp á bitann. Þóttinn g er innkominn
nei! hann er tíu þá erri — í þetta þitt heilaga tíu — þess þanninn
er nú orðinn af þorann.

Þaður norðinn hafði þann síð að þessi að lesa mögum þanninn
um leik af þann þatt á sig skóna. — Lítt sinn þessi þann
um leik af þann þessum upp að þorann. — Nú þessum þess
þessum andur — þatt er þá gott á þorann — að þess mögum í
þessum þess skanda. — þinn er þá erri þess.

Þessum á Tíi var samgönguinn mikill. Þess þann uppí þess
lestum árið í kring. — Þá Tíi var seppi einn sem hafði þann
galla, að þann mátti aldrei þessum sungist, þó þá þess þann
tíð að góla, vart þó að þann að þess seppi fram áður en
þessi var að lesa. — Þessum þessum þessum gleymst að reka
seppi út áður en þessi var að lesa, svo að þann þessum
þí að góla strax af saungum þessum. — Þessum gamli þessi
sitt upp á þessum leik einn dagur, þessum
þorann í skop þess þann þessum þessum og seppi: þessi
þann þann — lengst í verður — þessum þá seppi þanninn svo
Þessum kalla — þess þann út — Þess þessum þessum þá þann
þessum seppi og skipaði að þess þann út.

1374

Þjarni á Þarkeu las alltof lesturinn á öllum hátíðum stræ á morgunana þegar komið var á fátur. — Var síðan þar, að hátíðum matunum — sem var mjög riflesu — var skammtaður aður en lesið var, en eigiinn mátti snera þann þyr en lítið var að lesa. — Á jóladagsmorguninn var einnig vart var lítið að heita inn hátíðamatinn setti Þjarni disk sinn á höfðalag sitt, settið síðan á stól við kord og búi sig undir að lesa. — Þingi Þing ríðþona hans settið á sinn Þjarni og einnig með honum frás lesur. — Hísa var þá fátur á sinni þarls og þinnu þangi þjóðlystinni þer þó að þaðast upp þis höfðalagsins meðan verid er að syngja. — Þjarni gefur þissu augu, en erar þer meitt á þennu á meðan verid er að syngja. — Þyngur svo Karl að lesa og er þá þísa þominn að diskinnur. — Eftir að Þjarni hefur traft upp rengrulexu seremoninn, segir hann „Gudþjallid skrifar — gíðu að þettinnu Þingþing — Þíras í H. Skap. — þar þípp þannu með slýpíð“

1375

Þíndi nokkinn átti reka er þá að reka þíngjarnar. Þínn renndagsmorgun ríðu þíndi á reka um leið og þann þer þí þíngjarn; sá þann þó vart þí á þíngjarnarinn rétt lítið meikin. — Þyngur þannu með sá, að sís þífti rí þíttu þí getað komið á sís reka einnig þíngjarnar. Þer síðan að þísa við að þóna þínnu rífti um meikin, og telt þannu þad með minkum rífti munum. Híðu þannu svo áþann þí þíngjarnar, en af þann þad þífti við þíft, þón þannu rífti í þíngjarnar

framb. þá 74 - Þá er prestur þar kominn upp á stólinn; hittið
þá svo á að um leið og búið gengur inni kirkjuna segir prestur
inn á stólinum: "Jesús var út djöful þann er dumber var"
þeyddist þá búið hann segja: "verid út djöfulinn sem
dumkinn þau" Verdu þá búið að orði: "Og þat stela fleiri
af peningum yðar en eg, prestur minn" og snaradist inni
kirkjunni, þó hest sinn og reid ást það af hox ofaná fjór
u og fæddi hest á sama stað.

1376

Hjá Jóni heitnum Pálmasyni í Flór-Dal var um mörgu
vinnumaður er Gunnlaugur hét. - Eit sinn var hann sendur
ástat Tungvæssi, þar bjó Eilundur bróðir Jóns; vóru þá ávinda
væ loftvogis, ein var samt í Tungvæssi. Þegar Gunnlaugur
kom heim spurði Jón hann hvort hann segi nokkuð í frét-
tum. - Nei, eg segi engert í frétlum nema "þírum fírd"
var vel. Já, og var vel, sagði Jón leit. og bræði. Hann
vissi að Gunnl. átti við loftvogina. -

1377

Einn sinni var Gunnlaugur sendur gfið að höngumynni
þar bjó þá Þinnisk Magnússon, var hann kessoninn og
vann aft að smíðum heima Jóns. - Þegar Gunnlaugur
kom heim er hann spurdur að hvað Þinnisk hafi verið að
smíða, svarar þá Gunnl. "Hann var að smíða gal"

1378

Einn einni var Gummilangur sír allan, var þá síður að falk, sem
 fór sí allan neyðti einhús matar áður en þat fór sí kirkjunnar
 Guml. var matnadrur, samt hells hann veigunnir, þó fastandi sí
 meesunnar. Þegar hann komu heins veður komu þat fyrir
 at hann fer inni búi sí húsmodi sunnar g segir: Nú er g
 svangur Salome min! Þat er min gengin in min þessi einn
 "plánetta"

1379

Madur morunn, sem við skulum nefna þó, þó þess skemtu
 feid sí Leyfisþjardur, er þar yfi þó vordu fjallgarta að þam.
 Þegar madurinn kemur heim aftur bittis vegslunnar þó hann
 g segir: "Þat var ljóst g vissi ekki að þú fórt sí Leyfisþjardur
 g hefdi heid þig að komu með þuningu þess mig af beikunni
 "Þat skildi g trofa gjört segir þó. Þy hefdi ekki þó þat segir
 V. þó g hefdi verið haddur min að þú myndi drepa þig
 á sköndunum. Gy þat var ennert þat við þó, g hefdi aldrei
 drepið mig enn þá. —"

1380

Þ heppin áfróðinn 1914 kom maður noregur á leð og þann spurdur
fetta. Segi hann að miðir miklar fectli og lyðla. — Það liggir við
hann og svarir milli allra konganna. — Danmerkur kongur, Haup-
intrafna kongur og Island kongur. Þat sem verðir á að þat sem allar
líkur til að hækongur sláist í leirinu. — Þendi sem var við laddu
sagði að þat mundi varla koma til fests. Og til einhverrs eru þeir að
af að halda þess þing og þungar megi engi koma nema sjálfir
mennirnir. Hann Þor breppstýri sagði mér í orð þess þáskana að
við mottum (~~erri~~) engum kyria nema sjálfumanninu. —

1381

Þor var fátalinn bóndi, en „bóndi seir aðrir“. Hann átti 4 hross og
eitt þryppi 2 vettur; þá misti hann best um 100 g annar fættarist
þeir brúkur sumarlengt. — Nafninn hans segir: „Þat verður erfitt
þess þess að ná að þess heppinu í suman, Þor minn“. „Elli maður
þess þess erri í slóðir“ segir Þor. —

1382

Þess orð misti hann undan flestum árunum; átti 4 eða 5 met
lönbum. — „Þessu mið erri þess þess, Þor minn“ sagði kunningi hans
„Kandi mig erri um þess, lag maður, þess, skarku ond dikkum“
svarði Þor. —

1383

Þor þessi þessinn í vörum; en hann var spurdur að þessu var
vana-svar hans. — „Þor þessi g“ eru nokkurn mál

i
1384

Ó anní:

Tomas lea áðan á of hljóði oft yfir orð, en lea vart milli línu í snái hans
Hlona hann fór í kynnisfest og seir hræpa. Nour á leiddinni. Þóttas sagði
frá: Þy þyðti konunni minni yfir ána; þegar kom í miðjan alinn — undan
henni loppinnar — aftur af henni sáðullinn — hinn á endann — þat hefur
hinn aldrei gert mér fyrir; hef þu þu oft ríðit henni í heit. —

1384

Leinboign sinni var Leolu (hinn fyrri) á Hæli í kaupstaðarfest, hreifur
innog hans var vandi. Hællur honum þu kaupstaðar búa, en spundu
hann á heit, einog gerid. Hann svarar: Þy heit Leolu yfir frá
Hæli, elit þu skit, og verid þu saki. —

1385

Levi saknat: Verkstjórnin hafði orlof í Gvissur. Ríðin eftir að hann var
kominn aftur, gerði einn af verkamannunum en Maris hét, sei gladan
samundag, en vart svo eftir sig, að hann kom ekki lei sinnu þu
vikuna. — Næsta mánuð kom hann. Þu sei verkstjórnin í amyn-
ingarnom: Vid heldum þu varis dandur Maris; þu hefur verid saknat í
6 daga. — „Þat er ánægjulegt að min heft verid saknat, sagði Maris.“
„Þu varist í burtu í Gvissur og saknat þu enginn“

1386

Sambur:Þyr. hris bók: Hvar allur þú ad verdu í sumar, Summa minn ~,Skúv: Þy allur þú karastum; þauu hefur embetti á TrafiðSkúv: Hvaða embetti er min þad ~Skúv: Þauu er þar sildan-saltanSkúv: Og hvað allur þú ad gera þau ~Skúv: Þy allur ad finnu eyti minna á Eyðisfirdi og borti minna, sem
línu er í Þestublium; þat er í leitinni (brandi) og svo allur
og ad sem karastanum minnum þu skemtkunar

1387

Þyr. B. við þu goss: Ferdu þu Eyja í vetur, þu minn ~Þyr: Hvað hefur þu ~ þau er matarinn -

1388

Þyr. þyr. áinu við þu þyr á nýars dag: Þaðu daginn, þu minn, glediþ nýr!Þyr þyr: Þu, sá er hver glediþ! Helvæðu útskrifings þyr-
inginn. -

1389

Þyr: Þu þauu þu þu þu þu ~Þyr: Þu, þauu er upp-á - (lofti)Þyr: Þu þu mamma þu ~Þyr: Þu þu ~

1390

Þyr. þyr: Þu þu erri gífaða þu minn ~Þyr. þyr: Þu þu erri al við mendum erri ærdu varri í dagÞyr. þyr: Þu þu þu þu þu þu þu þuÞyr. þyr: Þu þu þu þu þu þu þu þu

1391

Málumadinn:

Þendur skrafinn fór aftur út í fjöki dussur og talði reiprennandi við cluffanum
 tvömmur þjóður sem þeir voru. Þegar efi var lokið í ljósi um að þeir myndu
 skilja hann, svaraði Þendur: Þeir hljóta að skilji mig helv. þau önnur; og
 hafa einn þeir. Þy skilja ennast sem þeir segja og enntast sem og segi, en
 þat er alveg einn þeirna mátt

1392

Þvinkur bókun um að þiggja góðgæði þy' kunnigja einum

H.: Helður þú mún að þú flengdi mig fast, ef og uppi dæmdu þú
 hýðingar "

Þv.: Og og liti vöndu leðast. -

1393

Þjórmaalafred 1975

Enginn "fallit" fer um leygur; fyrir dómur er slíkt að gera. -

En á hanskinnu all ef gengur, er mún "fint" að "liquidera"

það mundi sjá mún borga best, fori banka vora að "liquidera"

þó stjórnir þeirra að studda mest, slofannir þer að "reducera"

1394

Þú er orrenn um meist að reðu nema skuldir

Þvinnþrefur í mönnu maldar

og mivilltaunir, double faldar

1396

1396 Best mun þor' að hafa sjá í botnum hysinn
 g. ascodera enyinn sissinn
 "objektivum" "konjektivum".

139.7

Finn á . . . hvar þessi ekki elga í vilið. Það voru svo margar af Finn
við kirkju. - Þið var þinn besta. Þóttu vissu sér að Finn: þeir end
hvað elstur maður, Finn minur; minnst þeir eftir sömu göðu voru?
Finn: "Fá, einn sinni" Þóttu: "Hvenær voru þáskar þá?" Finn: "Eg
man það nú ekki með minni bók þeir voru þessu eða sidasta sunnudag
sunnudag í sumri" (en verður þá var við að hvað minni þafa mis-
senis af baki við, þeir þafa annars líklega verið á þorranum, þóttu
eða þeimánuð."

1394

Eitt sinn er Nilsast var um góð skeppunhóla, segir Jón: Ekki get
 ég trúað þeim tugi míni; löndin eru lúsing og seita sig og er þó af
 þótt að og löng þau eru: sinn þýren um trinitatis-ádröta = og
 þess þess í eggi; enda þá þau þessinginn sem og stó á útman-
 admanum Cutlandi sumri)

1399

þar var snemma vetrar að Þor segir við prest: „Það getur ekki drapið þetta and-
skilans lamb yður“ Prestur: „Þú lat það nú vera, Þor minn; við erum vantvöldin
á heyrðum um samt“ Þor: (vilt nú að eða minni þafa mismalet), „Það getur
ekki lifað, lambdreygð yður“ Prestur: „Þat er annað mál, Þor minn; ef þat
degi þú skildir þér mál björnum og ullabárinu, en hilt megið þér eiga, ef nýpílefi
er“ Þor: (fyrir þér), „þessi yður fjarir; þat getur mér fjarir betur lítið en
yður“ (fleygja sef þeim og sláttu lambinu, sem var althelst og í fallnum haldum)

1400

Þor kúpti þá þar sem kvíðugi var. Á heimleiðinni var hann opundur hvenær
þingið ætti að vera. Hann svarar: Það veit enginn um tíma á andsk. beif-
inni, en þat var einhver að þvadra um - þinn álfur í þustubarnum -
þinn hafði leikið á ridli mínu í vikunni. -

1401

Firast var um veislur. Þú segir Þor: „Þetta er engar veislur; þat var áður
vísir í minni ungdæmi. Áð sem þegar gamli presturinn gifti ríðibarn-
um sínu og þeir áttu sína eyskilið liðin bræðurnir í einu. Þá
var farna ketil, hangiketill, kælisketill, nýja ketill og sleikin, þrelabrandi
skorrandi og ketill, brennivín, soppur, bestaessi, þingis, laufabrand-
is, lummunar og klessumar og 8 manns helminginn af þor. Þat
er líka ein besta veisla sem ég hef verið í, og samn segir þú þessum
min“

1402

Öst léi á þó, að Alopur ó Flati ætti eingett við Töddu, vinna konunn.
 Skvæð eitt um vetur kom þar gestur að finna Alop, en þó fundi hann hvernig
 þó leiddi var í állum kofum og kynnur, og Tödda var hófin um sama
 mund. Eftir að gestur var farinn kom Alop í ljós og þúsarist kona hans miki
 í sitaf hvarfi hans. „Þú var nídri helli að láta í kúla langana“ segir Alopur
 „þat var kærur þat“ segir konan. „þat hefi ég ekki heyrð“ segir Alop. Svá svarið
 hvarn ekki áður. — Ann kvæðit er hálft var og konan vildi leggja af því,
 segir hún: „Aðsköp liggjandi mín þringt, onáð.“ „Þú veist þó hvar ég er“
 svarar Alopur. —

1403

Einu er ... hafi þó að finna læni þessu fyrir konan hvar lá bann-
 leguna. — Hæðar annars spundi telningu hvernig veri með „stalgang“ þessur.
 „þat er mín bólad bacl með þat“ segir Einu; hann var aldrei nema einu
 þú og mín eru flestar lappirnar bráðnar undan þessum“

Þessu Einu var nýlega giftur aftur var hann spurdur hvernig konan
 líkadi við nýja konuna: „Þessu berilega“ sagði E. „hinn er ásköp líst
sköpur og sú gamla“

1404

Næstum síðan þó hann að verða bræddur um hann fyrir samþykki =
 manni, sem þó hét, og undir þess þó ávinning lengi. — Eitt sinn var
 þó að sari vatni, fékk hann á höfuðið í brunninum og drukknadi
 Einu fann hann og dró upp. — Síðan var líkast um hvar konan
 hefti ekki orðið líst, en hann sakar á þó í brunninum. „Kast og þat
 vera, sesti E.“ en ávildina sýndi hann að sýna mér í lenglu lög; þessu
 og var þessu at losa hann upp, þó geispaði hann framandi mig líst var;
 ekki gat hann meira

1409

Þú vita ert sem þvers standi ef er þinn á þessum, skamminn
þer önnur sagði viðmælingarþingin - hundarnir vildu ekki sleikja
innan áskinn þennar. -

1410

Þessastífti hófu orðir í kallið og var þinn nýr prestur ekki kom-
inn ad lúndi fardaginn og ekki farið ad vinna á þessum. - Þá þá
sóknaðefudin rós á sig og ákvað, ad þannu skyldu leggja tui daga-
verk þess ad vinna á þessum á prestsetrinu. - Þann þóttust ekki
geta komið þóir orð og einu sendi söknaðefudin þessa vider-
kunning:

1. Söknaðefudin er er hóg
sist er á smíðum lítin
þú þinn til þessu lúndi
ad þessa prestastíftinu. -
2. Söknaðefudin veitist nýr
samt þess orðstíft lítinn
þú þinn sennu þessu lúndi
þessu þessu átt í stíftinu

1411

Þann flutti þess Þessu komu einu, sem þessu hafði verið til ad þessu
þessu selukomfræði. - Á leiddinni var þann spurdur þess þessu veri.
Þann svaraði þóir og þessu við: og þessu er þessu min, sem ættar
ad þessu þessu selukomfræði í Þessu. - Á leiddinni þessu var þann
spurdur þess þessu veri; þóir svarar þann: „þú er smáðinn þessu-
selukomfræði í N. . . veit“

1412

Hinn þell var minni af sgu sínum, að hvas sem hinn dalaði um, reyndi hinn aldrei að komu þommu inni ætíðum. — Eftir sínu var tilkomið um mannskæp, sem bjó þeim var alinn. Þá segir hinn: Hann er smár, gætt; var líka þommu sínu þess mál; þó er hann ein þommu í gætt. — Á þriðjudaginn var afmæli hans Bjarnar minns, og þá var haldið undir hann. —

Eftir að Bjarni komst á legg, varð hinn þell hvegi vinnukomuna eftir aðru af öllum þess þess, að þar væri að draga sig eftir þommu. Um þat sagði hinn svo við vinkonu sína: „Við getum engri stúlku haldið. Þat gerir hann Bjarni minni; þar vilja allar fú, og þat láir þess þess.“

1413

Vinnu-maður sigi emirn: Þy saumadi hann þess þess vinnu-maðurinn og svo sári og í þess alla verðinu, og þó og vadi í þess upp að nafli; þó ljófuðum sigi þann dropan þess lax. — Þy reid þess þess norður og reiddi þann þess aftan mig; reid á sund í Bláinu og andkoka þommu þess dignei í spásínum. Þess kom emirn elur á auga allu mottinu; en síðan var og orðum þess og þom þess; þá vadi og ríðaf þess þess, þar sem og sat við burtu og þess sagði: „Sgu þess drottinn“; en og stóð þess upp og sagði: „að þat gæti og sjálfar“

1414

Þess þess: Lofinu nokkurt þess.

Þess þess: Þess nema þat sem þess þess sjálfar þess.

Þess dautur á Fláti og þess þess; Lofinu seldi af þess áttu; æt þess og ills verbat, og þess út innar verbat.

1415
Karlinn: Ha. mi - hvað kaupstirðu nú í kaupstaðnum, þellir min?

Herlingur: Ég kaupti mér amaleradun kopp

Karlinn: Þú hefur þú kaupthi ekki silvikopp undir andk. boruna á þér!

1416

Thoran: (við mann sinn sem er at fara í Þvíðumferð): Viltu nú ekki reyna að kaupa þanda mér meðal við þessari vesöld sem að mér gengur?

Madurinn: Og ekki heldu þú þess; þú gerir lítið úr þess þess fara á að kaupa hilduna þess skildinga. -

1417

Kirjngesturinn (eftir menn): Þetta er heint úr sagt þá beota veda sem þú hefur heint um minna claga, ha nú; en guldþjallit. Þat var anna gullit. -

1418

Þaupfélagsstjórnin: Þat er ekki heft að lara ullin þína í félags þinn er vat, skilur og sonur. -

Bridinn: Ekki heldu þú að andk. félags þess sonna giruborð; þinn er svo sem rímg meðal kaupstaðnum nu gerist. -

1419

Bónorðs bréf

Hann þótti vera skáld og skrifari þó stúlka, sem hann vildi mála
bónorðs bréf svo:

1.
Hannu sat mín elskuleg
ef svo másti að kvæða,
þó svo minni elsku og þig
hvort og má eða eigi:

2

Bónorðs þó og heffa vil
ef þess væri kosning
að annar þessja ástir þeir
saman másti binda

3.

Þótt á hjartinu hverfi þú
burt frá augum mínum,
aldrei gleyma og þér kann,
þó svo fura kynni

4.

Hvert og þig með kossi mí
kerastan mín góða,
þú af hjarta máli svo
þínn elskandi vinur.

5

f. s.

Þenna sedir þenna mást
ef hann velti í myrta
og skal senda annan þér
af þess snars í stöðum

Bónorðsbréf

Þegar þetta ermi breif var honnum ríðlaft að þá annan orðlagdunn
þingvöðing þis að vera í vermi með sér, og þesslíð þann þar; þá var
bréfið svoð:

Nú kveja eg aftur bórnðs þó
og kveini þú þín orðum mínum;
af elsku þogar ald mitt fjör
og erist mín í mætti sínum.
Látin á vengjum flýggum fljótt
uns finnum sér við bróð þín hafi
enn svifun þú þín hafi og hljótt
hljómun af mínum ástar-væli. -
Ég vonast þis að veiti þú
vörðum góðra elsku mínna
'O, að þú vildir að mér blú
og orna með þessins velgju þinni
Lid á mín þinnseðs þenar þar
sem brenna og steikji hvarma mína
þeknaða hjartans leyndu sár
og legg við þá ástarplástur þinn. -
Ég þrýgg mín á þinn þessins skjá
og kveinstafi þer upp sálar mínna,
skýlörðu vilja skjula þá
skilningarvitum ástarinnar ~
þer þynndist þat mín miklu nær
að mikkumargluggann létu opinn,
veppfylltu sína eik þá þar
öndu að þinnu fótum þropin

fram b.

B. o. n. o. a. f. s. g. o. a

Þvo erda og þennan áslav sálm
 með ákaflega heitum kassi.
 Ef orkan þor mitt áðu-mjálun
 að í þor lifni þar hefur blæst.
 o. lattu meista lítinn þá
 kaddur á minn svo ríti enginn,
 og og skal mar þér hilla lá
 á þess og esser minni þenginn

1421

Þitt sinn var leiðskáldid í kaupstat og laud um „upp í sig“
 þine sveinar áfúsir á þat í fyrstu. — Þó hófði hann
 þeim viðboðun og hóf þegar:

Ef þú gefir esser mér
 upp í kjaftinn minn
 andskotinn og árar hans
 ygnar kólan geti

Þó þér þess þann „upp í sig“ og sagði að þat væri esser í
 fyrstu sinn, sem skáldskapurinn hefði hjálpað sér. —

1422

Stafur - Kaupstatinn

Þetta mátti þar þess slátur, sem var vinnubona í kaupstatinn
 þann bændi að dýrum á húsinn og þann sláturid. —

Þann: Þat verður, sláturinn minn, hvar heiti þú?

Þú: Dróttinn minn, sá doni

Þann: Þessi slátur þat nafn heima. Þú erst þess þess —
 framh. 91

framb. 90. 2 'Aur Fornvættum frá Fornu

him: Almáttugur, þar er 8.

1423

Þín Áminundisau (þ. Fornand) mætti H. Hafsstein á bryggjunni þegar hann kom inn utanfrá:

..... mættast best skaltu þú
og og Harnes Hafsstein, þá,
Funder þessu

1424

Þreppstíminn á víðingargjörð:

Ál mæltinn þreppstíni sádur nokkud kendur við að skrifa víðingargjörð. Þegar hann hefur lokið við að skrifa gjörðina, sem var ádm megin á stóru örk, sá hann örkinni við og seyni við gerdavotlann. — Þy állu að skrifa þinn megin líka, ef bláði þynni að glatast. Állar er varinn góður, þall minn. Þetta hann nú minn aþlun og heit þenna endu slangarinnar upp og undir þú. áskulegu stöfs skrif- undu vottarnir nógu sín. —

Þeir að:

1425

Þetta var í mestu flýti að þú bróðir sinn þú laxveita með stöng þun leið og þau bróðast seyni þinn: „Eldur góði veiddur min vel, en komdu enn nálast ánni“.

1426

Þetta kemur frá áskul þú inn ánni-venka á Langavegi N^o

1427

Pétur gæmli í Víni náði einu sinni lifandi hundur út við Lárus og lét hann í bíta húsið og fór svo hain á leið; honnum hófst döttul þar snjalsæði í hug að komu mætti á hundun. Derju og hundur varpi í Víni. Þegar Pétur er lendur í Víni, þekur hann hundan varlega ín bíta húsið, strjúgur honum og geir gætur við hann og segir: Þú skalt hafa þat gott í Víni, þú skalt hafa þat gott í Víni! Hundinn hefur víst ekki komast að metu þess góðs, því að í einu bitur hann Pétur í hendina svo blæðir í. Þakkað mig helv. Þú, þú skalt ekki gema þat þú ert ekki mætt sæði Pétur og snéri hundan ín hálslidnum með þat sama. -

1428

Tóti Björnsson sagði svo frá (um lengda fæðu sinn),
Hann var samarlegur áminni þann þeim heilum sívarla ánt sem hann dó. -

1429

Biddu meður og særi húfuna:

Drukkinn maður var að gjöra ónæði og óþeglasti í húsi. Sýslumaður, sem þó ekki laust frá, var aðtun, hann flýtti sér svo mikit að hann gleymdi örfu sinni og kom beihöfður; hann segir mannið að hafa sig hogað, en maðinn var ekki á þó. Sýslu lætur þá mannið vita hver hann sé. Þá segir hann: Þú ert enginn sýslumaður hvar er húfar þú? Sýslu þreifur upp á höfud sér og veður þess var að hann er beihöfður - og segir: Biddu meður og særi húfuna

1430

Pétur „Flaundur“

Flannur þátti vitgrannur og var auk þess blestur í máli; gættu enni
nefnt P. Eftir honum er haft: Þá er annar og ellefti hmantunin
(sandunin) er þar þalla og exeri kind. —

Klaupfórnur þátti hann og blásmur, einhvern af ílla gættu verbit, sem
oflaet vildi til. — Þannig var honum gjarnu til að missa fisk
undir borti, er hann sári og bláði hann þá fast. — Samkeppis
menn hans sögdu honum að hann misti svo oft fisk vegna
blásmenninnar og fæðu hann á að kúpa heldur fyrir sér, svo
hann væri fiskinnur. Nú kom á öngulinn og Pétur þræði:
Gu' bjápi me' Gu' bjápi me' ... me, andsk., enni er þetta betri
þó fiskurinn træk þó af einni vart var. —

1431

„Það var ísa...“

Þannur formadur á Feltjarnanesi var að sitja ofan í við hasela sína
fyrir klaupfórnu fiskidrátt, en í þó missi hann gjálfur fisk:
Mikilli andkotans klaupar end þá strákar, þá missið hverj kind
sem við gættu kemur, hann nú, þar misti ef. — Það var
ísa, þá þinn bolund.

1432

Þaður sem setið hafði að dýgnu alla sunnundagsmóttuna,
þó ásamst kerlu sinni til altaris daginn eftir. Hann sáfu
að fram á grálummar og fór enni eftir þegar brandið var
látið uppi í hann, en vaknaði þá er kaldeimurinn var borinn
að vörum hans og hópar: „Hver er nú að „Fraxtern“?“

1433

Bóndi hafði vakad við spíl alla aðfaranótt 2. í júlum, en þó
 lét kirkju 2 júludag og söfnadi undir ræðu þeirris. Þu er þess-
 ur segi: „hættanís blessun drottins“ og söfnuðinn stóð upp
 minskadi bændi, en sat þó þar og hópaði: „þy segi mi bara
 pass“!

1434

Þu se' lof þú fannst þat!

^{verslunarsög. flutskvæði}
 Þegar ~~Alg. Egson~~ ^{þess} ~~þor-ur~~ ^{þess} B. firdi gengur í þessu heldu meir
 sveitarinnar fyrir þó ad honum var haldið veglegt samseti, var
 þar drukkid fast og margar ræður haldnar; gengur ræður manni
 nýjð úti þat ad lofa hildnesgestin sem verid hafði þar verslun
 stjórn nokkum á, einförmur brepponefudur madur o.fl. Það
 stóð hildnesgestinnur upp og þakkaði fyrir sig, gat hann þess
 medal annars, ad þat sem um sig hefti verid sagt var aflof
 og gættammar sem hann erur ekki skilid. Þá gæur við bændi
 nokkum sem erur hafði seuid þat i ræðu höldunnar, og sagdi
 „Þu se' lof þú fannst þat“!

1435

D. á. m. a. r. f. n. e. g. m.

Madur nokkum bestfiskur sagdi svo frá: Jacob á Egri laundur,
 sá lifði ekki lengi fram eftir afinnu; þat er munur eda
 annungja ákennad gamalmenninn sem lifa alveg hreint fram
 i andlát. - Þvíldi honum erur þegda við frá allum andu
 um!

1436

Skildi henni esser bregða við úr rölegheitunum á Bragðvællum
 Þegar Lyndur nokkur Álfosson á Búlandnesi frétti lát
 Kristínar góðu á Bragðvællum, varð honum þetta að orði:
 Es hún var dæin blessaður áminningum, skildi henni esser
 bregða við úr rölegheitunum á Bragðvællum, að komna líti
 himnaríkis þar sem allur ægir saman, snokkur, þýskur
 frónskum og dönskum og engjum skilur annar. —

1437

„Þú getur reynt að siga á þær“!

Magnús gamli á Bragðvællum, sem var stórnur laddi af þeningum og
 gangandi — átti fátíðni á annað þúsund þá eftir þó sem þunnari
 komur næst, var svo inþekkur að hann kundi varla að eta og gæta
 aðalt í verslu loftum. Þó er sagt að kerling hans veri nýskari, þó
 það get komið að honum að gefa og gef þann þó nauðarlega og er
 hún ein saga um það. — Magnús átti bráðir fátækum og kom hann að
 Bragðvællum síð Magnúsar eitt haust um göngu og bat Magnús
 hjálpur; þar Magnús þó vel, lesur þá 20 dæmi rokkum, resem í hús og
 birgi en sagði bráði sínum að komna hún og þó þessingu. Þegar þeir em
 heimkominn fer kerling Magnúsar þá og apnar húsið og sigar á sand-
 ina. Magnús verður um við þetta, en hefur þó engin ort um það
 heldur fer í kistu sína lesur þar úr handröðum 80 speikum og
 fer bráði sínum og bat hann siga, en segir um lát við kelli
 sínu: „Þú getur reynt að siga á þær“!

1438

Þeg allu barn að heita honum Hauðm bróðir minnum.

Í skipshöfðinu að Berufjára strönd þó lengi búið sem hét Stefaín Álfsson. Hann var fátækur og varn slundurur þó áðrum, meðal annars vann hann um tíma þó nokkurn öldveidumanni á Faskriðfirdi sem Hlangland hjótt og var þar kunnugur síðan. Stefaín átti bróðir er Hauði hét og ~~þann~~ þó hann í Faskriðfirdi og vón þeir ekki álík. — Heit sínu sem aftur kemur Stefaín á Faskriðfirdi og kemur þá til Hlangland, hittir hann og kemur hann í stofu sinni og heitast þeir; í einni horni stofunnar ~~var~~ búið á máti dýpum var stór spejill sem náði frá gólfi til loftis. Stefaín verður lítið í spejlinum, gengur hratt yfir gólfið og kemur í spejilum gerdina og bróðir spejlinum; í sama búi er þá Hlangland þar kemur og þrífur í handlegg Stefaíns og segir: „Ekal þú virkilega bróðir minn Stefaín?“ „Nei, ég — og allu barn að heita honum Hauðm bróðir minnum“, segir Stefaín.

1439

Þeg held og þurfi að finna prófastinn!

Þannlaugur í Arnagerði var þremur fátækur, en dýgjur og ávæður með sjálfan sig. Einn morgun vinnur hann um í laðstofuna með miklum asa og segir: „Þeg held og þurfi að finna prófastinn, það er ekki nema þjáfa að ríða þó mér!“ Þannlaugur átti 3 börn, en prófasturinn var so' eini er átti þarfarnaut þar í nágrenninum. —

1440

„Þeg einn var svo dýgjur gífur“

Í þess Gíla prófests þórninnar í Addu þó á Þórnigaleið á Rangar — völdum búið er Þjórn hét, maður áfríður, málugur og vinnu orðspáður. —

Eitt sinn sem áftan kenna Björn að Oddi og með honum merktu höndir
 sín sveitinni er þeir hirt. Þeir var búið til stofu. Þröfastur hófst þá
 nýlega fengist spegil í stofunni, en þeir voru fasetti í þann sinn.
 Þröfastur var gestrisinn og málafur, en móðir sýndi þessu hann ekki
 orðin þinni sem sat og stóð í spegilinn meðan þeir sadruð við
 þeir og þröfastur. — Síðast eftir að þeir Björn og þeir voru ridni í
 hlöð og komu til þeirri línagard, kenna Björn til máls við félaga sinn
 og segir: Þarstar laxmadur eftir stofunni sem var við hlöðina á þeirri
 sem við vorum í; Það vinnu þar þín menn sem og þessa að þrö-
 fasturinn hafi sett þar til að fara eftir hvali við hlöðina og þess-
 aegna þendi og ekki að segja: Þeim var að geyma um gæf, gráharður
 madur, hófðinglegur; nauðulíkur þröfasturinn, eitt var snadur madur
 á nokkurn þóttum ekki óáþenkum þeir laxmadur — og einn var svo
 djöfulur listur og hann hófst alltaf á eini

1441

Segin eins og er

þar var

Hreppskilafingur var allvel selt. — Finnur reikandi búið seilar
 innar dag í hreppsnefni — af þeirri hann var efundur — þar var Guð
 nágranni hans, sem aldrar sat sig í þeirri til að skjalla Finn upp
 í eyrun — af þeirri hann var efundur, og þar var ljóðis, sjálfstærð þeir
 komu einvörð og orðvæl. Hún átaldr sumt í þeirri hreppum, einkum
 kenna þu skort á fornum barni og lauk máli sínu með orðum
 „Þeir hirt græningjar“ Finnur svara: „Eg get mi kennað við að ef
 er græningi“ Þetta formál mi vera lánifari til að skjalla Finn
 þeir hirtstílini, og gellur við: „þá, alltaf segir Finnur eins og
er“

1442

Mórandu erou!

Danskur sýslumaður var að halda uppboð á fé: „Þjóvid þú min, þittu, í mórandu erou“!

1443

Stu- b. m- a- g- a- k- a- u- p- i- n

Kaupmanninnur þótti góði lífræði kútmazar. — Þau hjónin fóru niður að vinnu að fjá öv í stöð; þóttu bat um kútmaza en sjoimenn vinnu nýlentis og ekki farnir að „gera að“ Fráinn kaupi þá sennan þorok: Hann: eigum við ekki að kaupa fleiri. Hann: „þessi er nóg stór; þat hljóta að vera í hönnu marzi kútmazar“!

1444

Stu- e- m- a- r- g- i- n

Fisksalinn: Þetta er fjöt og varn isa, kaupid þú bana, þú!

Fráinn: Hvað halid þú að senn í heimi marzi kútmazar.

1445

„Egla litur“!

Þing, nýgift þú kom í birt þú J. M. þjóskala, sem hafði nýlega slátrast marzi þú:

Fráinn: Nei, þetta horket kaupi g ekki; þat er blátt“!

Þú: „Litid þú ekki, þú minn góð, að þat er egla litur o' manta keli blátt lituninn“! Fráinn vildi ekki lata alla, sem við laddir vinnu, halda at hann væri svo „blá“, að vita þóttu ekki og kaupdi þú orulaust 16 á af horkelinu. —

1446

Einhverji sinni vinnu menn staddir í sálukúti einni hér á landi og bar þá mægt á góma, einsof veirja er. Meðal annars sem var til umræðu var það, að ekki þyrftu þeir menn er til valda komust í mann-félaginu að vera af tíðnum allum né heldur ríkjum og um bent á þá B. Hv. og E. Amor. er þaðin þessu veit ræðli. er á gægi ánum fjáðamenn og af fjáðamenn komnu. Þar var staddur maður sem rýlega var orðinn áimbu-afgr. maður við reglunina og þáði honum þar þinnar skadu. - Hann kallar þá með hanni ræðu og þaðan út þaðum höndum þis að leggja sem mekka áherslu á orðin: „Ja, hverjig var þú enn með mig; þetta var þú fjáðamann á 'Arbei'“

1447

Biblian og Stopp

Einur Stopp kom þar sem Ánn Biblía var fjörn, fullur einsof hans var vandi og fer hann að flandra við Einan Einan: Láttu mig vera, Ánn, lestu í Biblíunni

Ánn: Þa- að ge- et og ekki; ef verð undir einu stopp!

1448

„Uppgenginn á Trililinn“

Hannur skip lágu í bendu á sjó og kúluðust menn á gaman-yrðum. Þar var Jón Stoppastíli etu Trilía og Eyri Stommu, einn á hvorn skipi: Jón: Hveigja spáir þú Eyri? Heldurdu ekki að hann geri storm? Eyri: Það held ég vís, lafsu, mér sýnist hann svo fjandi upp genginn á Trililinn!

1449

Vara slátturinn

Þú vinn að reka sláttur þú kungsladur og vinn kominn að einjulegum
 áringarstíð. Þú vilt fara fram með höfnum og virja úlf veg-
 innu; þú segir annar: „Selundur er að þat þú úlf veiginnu
 sjálfstafa“. Þú sem vart er að á þú á hveigja hausti!

1450

Þessi Ringsted átti heimur í Nýjðalunum um langt skeið og var þar
 æfentur fyrir að þrofa á harkinnu og af harkinnu sön þess
 hann var ávarpaður sem oft var, en þar sem hann þótti „kyndug-
 ur“ hafi að málum og öðru, þú vinn ávarpin þú þinn, en minni
 þáttur, oft skringileg. — Þessi fór þú bestu. eiga á hveigja vori
 þú þar átti hann marga kunningja. Þú sínu kemur hann
 þangar sem oftur og lítill þar manni sem þinn hét og kalladar
 þessu verið „þýja. Þeinn“. Þeinn þessi var oft á þessu. þessi
 þ. e. s. að hann giftist oft og vinn á að skilja við þar eftir stutta
 samkvæð. — Þeinn ávarpar Þessu og segir: „Nei, hver andstæ...
 þú ein flestir sáttastur af þú dregur þess þú er kominn líka,
 Þessi Ringur. Það er þú eiginlega að þessu Ringur“. Þessi
 varar afurðlega: „Þú er að leita mér að þessu“.

1451

Það verður að þessu þat

Þessi heimstætti þess, sem nýkominn var í „brótt“ in áðrum land
 fjöðungi. — Hann og þessu hans vinn þessu og excent kildurs-
 gjörn í kladdandi. „Maddamur“ þar gestinnu þeina og var hversdags
 þeinn: Þessi heitar þeinn: „Þat verður“ Þessu (þessu þessu): þetta
 er þessu min: Það verður að þessu þat, segir Þessi. —

1452

Þy var í mögöfum

Þá hræddi var fremur aflasalt og slundadur spón eftir forðum áit
 um kringið álf fram á 8. lög næstlidinnar aldar. — Þá tók meirinn
 vinnu þá allmargi bandar döglegi sjóninn og við dögum eftir. —
 Hugsum þeirra og orðræða tveis meit að sedri spóðku og aflabogd-
 um. Bakur enkirnar glæptu ekki fjú þeir. Fiskleggi þeirra og
 hjallar vinnu á sjávarbörðunum upp þá vörum og iðfer galan
 ymist eftir börmum eða í fjörum fjú meður. — Þinnar þét böndi
 einu í Finnshálmshverfi. Hann átti líd ísta. Skaga sunnidag einu
 um vorluna. Þá er hann kom út í Kioshverfi hitti hann einu
 botbörðum þar, Bjarna að nafni, er var við aldar og heyrnar
 laupur. Þar hann að hlynnu að afla og veidufesum við hjall sinn
 þinnar staðvar meri sína í götum og þei heilsað, Karlavin. —
 Bjarni tókur nú gestinn bati að kurteisissid veitarmanna, en lítur
 ekki upp þá vinnu sinni:

B.: Varst at vör í ger, lammur?

E.: Nei, og var í mögöfum, lappur

B.: Hvar vurstu sjónum, lammur?

E.: Þy var í mögöfum, lappur

B.: Varst at fiska, lammur?

E.: Þy var í mögöfum, lappur.

B.: Var hann ós, lammur?

E.: Þy var í mögöfum, lappur

B.: Var þorskur í þvi, lammur?

E.: Þy var í mögöfum, lappur.

B.: Var hann vörn, lammur?

E.: Þy var í mögöfum, lappur!

framb. B.: (hanna) ætíð heyrirðu illu la- app-pun
B.: Tandu vel, gæð fylgi þér, lamur!

N
 1453

"Vansta skinn"!

Þessumenda Jónu, vinnusöm og dýgg, en einföld, var ríktvöðufull og með allan hugann á þilkinum. Hannuð kona mæti henni með langa þoku:

Konan: Lat verdu, Jóna mín!

Jóna: Þessu þér þú

Konan: Þú ert að kasta einu þér ert vor, Jóna mín!

Jóna: Þú get ennt sagt þér um hann; og þessu hann ennt, nema hann er allur vansta skinn, ellur undan gallurum. -

Þau giftuð og áður en árið var liðið faddist þeim barn. Stúlka var fengin til að annast heimilið meðan konan lá sýguð og þá rími víkur lifinni og áður en Jóna komst aftur á fatur, heyrir "vansta skinn" burt frá henni með þeirri stelpu.

N
 1454

Heiðunur v. i. f. a. r. i

Umboðsmátturinn hóf á höfuðholinu í hversfinu. Þinn af kottbundunum er þú hert, var þjáðgefinn. Hann var haustunorgun ein smemma á þér þeirna á aðalbláinu, og er hann und ennt meins manns var, þó hann at þina rófur ni gæðinu í þóka sinn og valdi þar vandr. Hann verður ennt þér manna var en umboðsm. Kustur á hann hversu og segir: "Hvað ertu að gera þannu, þú minn?" "Þú (þessu þú) þat er min ennt meind, umboðsm. godur. Þú var að gæðni minn að kera samann rófurnar ennt (hversu í þókanum) sjáir þér þú og helður segir meir minn var rófurn

1455

H. j. o. n. a. s. k. r. a. f.

Hárlinn: (er að bórðu grant og drogn úr ív sér háflýksu, sem seint hafði í
grannum, stundskotlaus snúna geturð seint, elskan min; mi hefunda
flýgt flýksu ív hástrigum í helvítis haussnum á þér í grantum, gestu"
Hönan: Þat vilti g að bólsaðu kjastunum á þér veri fullur af glóandi þoppa,
þjartar mill, að ljúgt sörva upp á þóru kindina þína."

1456

H. v. e. s. j. n. a.

Hertingar vinu að rífast, isleusk og dónk. En dæmka hertingur frá,
segi þú: Þarú him í bólsaðu hnóðsness, hertingar skatlinu. - Þú
heyrð þat, en þú seir víð og seir. "Far þú í þatlandsess, hertingar
skatlinu þín, der blivu þangere for dig end mig" -

1457

Leinon Eyndsson var orðlagður fyrir glettin lílsoð. Hann var
orðheppinn greindarkarl; en bjó aldrei víl og var sífaldur.
Bjó í "sjöplássi" náhest kaupstað með þóðici korn sinni.
Hönn afl í mæla kaupþinu g hafði kaupmanninum gaman af
að glettast til við hann: Hönn. var þittu og oft með kjáttu
hæsta, einsay gerist með slíka menn. Þitt ein er S. kom í bús-
inu seir kaupm. - "Þóðan laginn Leinon minn, hvernig líðu
konum þínum" Leinon: Þóðu þú fyrir, kaupm. góðu; hóst
að gat þú í morgun fyrir affitoruni" -

Kaupmannur bað S. vindu; þat hafði hann enni gert þú og flang
S. í þúg að þóðu vinnu í þat. Kaupm. hafði lagð tvo vindu
á bórð; annar var S. en himn bjó sér; enni seir sör víð

Fornbr.

hi að nú í eldspélu. Í meðrum skifti þ. um vindaunn. Nú kveikir langur
í sínum vindi - og springur hann með blansa, og brennir skugg og andlit konung
þat var s' er þ. var staddur. Sláð verid bláinn þat. "þat lifur í þeim
óhættu nu þat" lofs þinn og kveikir rólegu í þinnu. -

Simon flómadi upp frá biskopnum og vart að flýgjast á velt sinn. Þar var hann
nu leyfður hof og bró hann þar um tríd. - Flakendi hann um megal
kunningsa sinna og vart aðheppni sinna. "Hven er heldurdu að þi gæist
mest" spundi einn, þ' er þ. haddi. - "Alli þat geti ortid þygn í haust, þygn
allur annur ein úti" lofadi Simon. - Simon þó hest af þi fótum
af kunningsa sinnum í þangalast og var heyskapur hans einu meira en
handa hestinnu. Seginn var bladið í þó þi kotinn. Þitt sinn er þ. var
að manna kunnings og iðlvað að fara við spálfan sig, genn ^{kona} ~~þess~~ hans
þar þi og spyr: "Hvað varstu að segja, Simon?" Þy var að spyrja þi
um hvort þygn var á gírdur segir Simon. - Þitt sinn seid Simon fótur
hestinnu þi mesta þygn um haust er gírdur var þessin. - Þ' er þ.
seid in bladi, skidkadi hestinnu, þó hann var flýgjastur. "Flaur
skriptar sa skjöldi", sagdi öðrum er þi sa. "Þó, segir Simon, þonnu
var þonnu þygn þi mér þi að lein að skrixa" -

Simoni var lof af veltinnu, silt þi þvorum, nokkur fiskveidi í eld
þ' er hann þó þi að lein þetta samau og, þygn af "um leid", sagdi hann
eftir að hann leinur hestbandunum. "Þe' er nú þonnu Simon þonnu
að hestur skett af þessum sinum" - Þ' er Simon þ' bana þygn
vín stultum þygnur þi að vaka yfi þonnu. Þess þygn andlát
þess hann eins og krampa kast og heldu stultumna at þat varu
danda þygnur, verdu þradar og ganga þi ágn. Simon seir þat, þerri
sig upp og segir: "Þe' þi vilt stultum, þat verdu enni svo aft sem
þi þi at þi Simon seirja" -

1458

Leinn prófastur Víðisvar í Fladestad kom sem alþingismaður til þings
 í Menningar 1863. Þá var Hallgrímur sonur hans nýutöfnuður í latín skólanum
 og hafði fengið ágætis einkun og þátti demalaust. Þó var það einhverstær í
 Kín, þar sem Leinn prófastur var staddur, að samtíð leiddi að þó hve
 mikils gáfu og efnið var Hallgrímur sonur hans var. Aftur þó varð ein Leinn
 að orði: „Hallgrímur sonur minn, hann er ekki gáfur. En hann þó er sonur
 minn er gáfur. Hann hefur gáfurnar sínar.” —

1459

Þó hét maður Leivason leiddi í þopuafind. Eitt sinn sem aftur voru gestir
 hjó honum, þar í medal Hallgríms prófasts Jóns son; sat þó hjó gestum sínum
 í stofu og var að tala við þá og veita þeim. Þá átti í sinn kemur komu
 Jóns að stofuhandinni, lýgur henni upp til háls og segir: „Þó, þú hefur
 þó ekki leiddi hálfa flaktraud þóttu, sem lá upp í þú hylkum?”

1460

Hallgrímur stóri hágrímur, dotturson Petrus stórka í Hálfabrand
 Bjarnasonar, var afurmixtur matnaðar og er þessi saga þá leið sinnar.
 Hallgrímur átti upp í Hálfabrand hjó Herdisi móður sinni. Þá var
 eitt sinn að hann kom blankleika og lá um hús og fæddist þá var
 sveitinn. Einn sumardag fór Herdis til Kín og á Fladestadum. — Þá
 þá féla að spyrja hana hvernig sýni hennar Hallgríms liti, hvar hann
 varist nokkurt eða hafi nokkra matarlegt. Þann soann Herdis: „Ekkert
 get ég látið matarlegt hans at meina; hann saup í einum 18 hús-
 andur eggjum á gar.” —

1461

Jónas Thorsleifsson var sýslumaður í Þingmúlasýslu um miðlið 19. aldar. Því er saga um það hvernig hann náði prófi við Hásk. hofnarháskólu. Þat var þá síður og hófi lengi veid, að stúdentar frá háskólanum Norðurlanda þeim söllu hvergi aðra líti skiflis. Einn sinni komu (~~danar~~) danskir stúdentar til Hásk. hofnarháskólu og lentu þeim þar í kappdrögum við danska stúdentana og fóru leikar þannig að þeir báru harni blóta og þótti Dönnu miður. Nasta á var Dönnu boðið til Súppjónu; þessu þá með sér Jón Thorsleifsson, sem var komin að þó ad þala afengi allra manna best. Í þessu sinni segir það eitt af kappdrögum stúdentanna, að Jónas stóð seinast einn uppi; Súppjónir allir fallu og voru dansir mjög hróðugir af sigrinum. — Þessum seinni þótti Jónas líti að ganga upp, og talað meir ólíklegt að hann mundi ná prófi. — En þá varð honum það líti hjálpar, að einn professoranna sem þannig var um sígur Jónasar í Súppjóni, gekk ó milti hinna professoranna og skoraði á þá ad taka soo varilega við prófið á Jónasi ad hann gæti stoppið; óhefa var ad láta hann falla, þar sem hann hefði einn haldið uppi heidri og sanad danska háskólanum gegn Súppjóni. — Og þetta breið. —

1462

„Þessu Björn var fallinn frá
farenadi anna - lindum
lífum lífna þinnar á
annara manna syndum“

1463

'Ólafur, Sarsari'

'Ólafur þótti rauðsánnur og var þó arknesfudur. Eortani' er síðast brúttist
 í Sarsari eða. Sars', aflast þó Óli Sars. Hann var í mörgu einhennilegum
 Enni skoti hann grinn, endu átti hann brenn þi þess. - Fæði hans var
 þó á þinifelli eða þinifells-þó, skarpgefudur og orlasönn haggvörðingur, en
 góð veit ruddafenginn í orðum. Last er að eitt sinn væri þó badi
 speis þi að kvæðu klammeisun við. fína' þá sem gena á gólu í Kóris.
 Þó þó þessu í vegg þess hans og kvæð: "Villu, máður lada líu, leypa þat
 áu svifu, luggjablada þóu í þá þangelduð að skrifu". Last er að þinn
 gæfi honum adu speis þess þat, hve þóflögu hann stelli orðum við þann
 en þinn þendi tildrögin. 'Ólafur þótti orðþreppinn og orðhálsur með af-
 brigtum ef í skarminni þó, þá þó hann þat þi, sem hann ekki vissi
 um og stóð aldrei í honum. Sama var ef hann þessu að einu þi
 út íu klippu, sem oft vildi þi, þó hann þótti gripvottur í meina
 lagi og var oft sláðinn að þó. Þóvinnu-maður var hann svo
 góður, að verklegnustu komu geirur ekki betur og oft var hann
 þjóvvarði úti sem inni. Flakort hans var "klumattojót" og mótad
 þat við áu þenifari. Oft var þent gannan að Ólafi. Þótti þi
 vinnaði að lata bluti liggja þess honum svo að hann gripi þi og
 hafu svo gamarið af söðum hans, er þei síðan fundust þá honum.
 Oft vildu smáhlutun lenda í vasa hans, þinnfas, þaukur og þóð þi
 var 'Ólafur þá spurdur hvort hann (þinnfasinn, þaukurinn) væri
 þynni að vera í vasa hans, soandi hann: "klumattojót, í minum
 vasa, þar heldu þu geti varla verið". Þen ef hluturinn svo
 þann þar, þá var soandi: "þetta er eftir mér; mún þessi þu haldi að þat
 væri þinnfasinn minn" og svo var málið útlátið. - Einnhvegi
 sinni var þó þann manna að skoda velfirsku skrautvellinga,

Frank.

en er eigandinn skýldi lánu við þeim áftun, fundust þeir bæði. — Þann sóð
glitru á eitthvað í handskrifa 'Olafs' og er þá var tekið vinnu þar velting-
arnir. Þá segir 'Olafur': „Almáttugur, undir höndinni á minni, og hálts þat
veru veltingarnir mínir“ 'Olafur' átti lengi heima á Skaranesi. Hann
kom eitt sinn með skipi í Rósi og var sakað smábörðuleið í þar-
anginu, er bæði fundu. „Erau vandi þú hann þági staddi í þak-
arnum þínum, 'Olafur minn'“ segir eigandinn og gæfufraut er einnig
af þar tekið þú að leita í þoka 'Olafs'. Hann lét mið deiluna ganga:
„Almáttugur, í minnum þoka, sei sei sei sei, nei nei nei nei, þar þóttu
hann einn veid.“ „Almáttugur — mið þessu þessu þessu þessu — þessu þessu þessu þessu
annu þessu hann getur þessu afan í þokann minn.“

Eftir vildi svo til, er veid var að spyrja fyrir um leyndu hluti, að
'Ol.' fékk vandað verk einhverjastadrar í höfuðið eða hlutastær, að hann
misti alveg heyrni. Eitt sinn er svo stáð á, var hópað í eyru
honnur: „Hvar er verksinnur í þessu minni, 'Olafur minn'“.

„Almáttugur, fyrir áftun eyrad; þat vildi þú að hann yrði þar einn
lengi.“ — 'Olafur' stundaði ráðu og þótti líðalegur spjallur
Þessu minni var hann og nokkur fumaði við fiskistær og misti
þá aftur af farinu. „Þann fiskur“ segir hann við þessu minni
sinn og fylgdi nu vígandi og fuma. Í miðjum spjalli
ferir; þessu minni stoppar. Þá segir 'Olafur': „Almáttugur, þar þóttu
astöðinn við þessu minni.“ — „Varstu að missa fisk minni, 'Olafur'“
segir formadinn. — „Já, þat var einn fiskur, blennsur vertu,
kallur-skjatti og þessu minni upp í þessu minni. — Þessu þat er 'Ol.'
var á, þá eitt sinn á biskippinu. Þat komist á stöðinn aðu en mið
var fallið og lét þá formadur þessu minni. Hann segir þá
Þessu minni 'Olafur' og þessu minni eftir biskippinu; þá á hann að vera.

Frank

Einuq spómanna er lott hlyði 'Alafur þegar, fór út en sleppti þó einu
báttinum. Miklu var dýpra en svo að hann með líti botni, samu
spá í brúna og vord að hjálpa honum aftur uppá skipid. "Var enni mig
af henni þarna?" segir formadr, en hófud 'Alafur kom aftur í gár. - Al-
máttugur, einuq hann á botninum. - Þat var lukka að hann drap mig
enni" segir 'Alafur (sérstakur orðir við félagu sínu og átti við brekka fóru.

Þessulega var þat einuq heftuney og heldri kona en heldri mannadottir
sem 'Alafur var að vinna fjá. Rof þatti honum gott, einuq gerist, af
dís ennt í þó sjálfur. Þadur sagði: "Enni er mig stíð bandit þitt
mín, 'Alafur" 'Al. svarar: "Stíð lóð hepan af þó þinnu; og er
at grjótu upp á hana N. dóttur hans síu N. míns o' ... slat, slestak
þín verður gjáand þegar þat er brúdu

Skýrnissögur um lafs - Reifa

Gjafirindur:

Þat er alþinnugt um áhyggjumeu, að þat er einuq þeir þurfi aldri
að sofa. Sela sofnað fáu mínútur hvenær sem þeir koma, en
bráttva upp við hvað lítið hark sem er. Þeif: getti ffar um
vetur. Hann kom heim frá smalamennsku í krapahúti, fór úr
votu og losdi sig. - Þat var lítil fjá rökku. Þat kvöldinn
koluadi af gudi brógt jelsigun. - Þessulega gildi landi gluggan fjá
ofan míni Reifa hrökku hann upp með amofatun og kallar
eftir fótum sínum af þjónustunni, en Þessileif hét og var kállur Reifa
Hann segir þá: Hardur - drepur - heyrdu kampa mín - hlyftu
burum - fljót - sokkun - gat at sandum ^{þín} - rökunum seí hvað
dungríð - nátt " (Hann iðllwat at hofu veid fari í stölinu)
Kampa - hlyftu - en onismaci fjá: Reifa - hlauptu, en ús-
leggurinn er:

Fræm

"Hann er orðinn b. - ; d. eitthvað minna ; h. f. m. , b. eftir. b. minna
f. of s. , & þarf að g. a. s. ; hann er v. of h. i vestrinu . Sei er minn hvar
er b. er i þessum of lípni i m. " - So þauð keifi ut lei ad koma fenu
ad hvern . þetta var ennema vestr of erki þauð ad gefa fe' . -

1465

S. b. a. n. d. i. s

Þat var síðan ad samna feni hritu of loka þi ganga uti framman of vestri,
ad ad spara heg . Fyri sammi þatti vandr verk , þvi mikil gat verið i hufi
ef þat biladi . Þi vilti þat aðstand lei ad annar hain feni mál . þess
handar sammi ad framman átti ad vera o' fullorðinn hrit . - Eitt sinu
o' jólafastu sardi keifi þamig þrettli þi' þandi . - Þat er þauð a' slandi
minna , hritu hain ad þi med állum sinu ! "

1466

P. o. t. g. e. a. t. i. n. n. a. n.

Þorur i Tunga þatti , hafa lungu kvar of loka sitt med hvern f. d.
er þessi saga : Hann kom o' þa med áðrum manni of þau hris-
þegjan þeim gögervi . Meðan þau var ad þera fram , þuldi þ. einu
of hans var vandi : " Þessi leiddi þei , gott ad gera mér ; ef þat min
líka er ! Alig nóg feni þora . Sei er minn hvar , of vest þi ad , þess-
er hvarskoran ! " - So þau þei . - Þau við þeim slatnemist
þorur of lei af sei vandr i vegginn - of þat við minn lei . - Þi æxi þau
" þi skie min herna eftir þessan gögervi "

1467

T. i. b. a. t. l. u. n. i. n

Skunnginn : Hann er vel grinnur , hann þessi sonur þinn "
Þadinn : So allast of lei !

1468

Meiri menin

Þri þjó vid fjóðraut. Hann var gestirnir og gæðamatn mikkil, fegat-
 angur og fljótmæltur og taladi jofufram og hann tryggði. Eitt sinn var
 lesinn orðinn fallur af gæðum. — Þá kom presturinn í blóði. Hann
 var manna minnstur vexti og gæmmur. Þri bændu honum auðveldat
 inn, en sef nú erkest sáti, nema enda á kistun. Huggar og legar:
 Hvar gæður presturinn selid? En nú erkest sáti? Þarna á kistunni.
 Þar hafa selid meiri menn.

1469

Bindu mig

Þessi var, þinn villur met sig og dít sitt um krossmessa; en nýgi
 þinnadandi kom þangst sem hann var í þinnmenstu og bjóð hann til
 að fara. Tán saman. Þjónkur sinar og bar til, en þá bændu nýgi
 bændum honum þinnastíð. — H. sagði svo þri þessu: „Þú var þinnur
 að binda mig, og þinn mig úta vege, þá bændu hann nú að vera.
 En það bjóð og erkest vid að hann mundi gera“ (Þetta er sludrat
 má, en H. var þinnstun madur og alr erkest þannastíð; þat vill
 aðinn rooum til)

1470

Góms gæmmur

Hann var að leita lesnis vid veirindum komu sinnar. Þedal annar
 spandi lesninnur hvar þonan hefdi stjaleg kladdu fál. — Madurinn:
 Þá, kladdipils átt'inn, en ef nú segga að þat var nú orðinn gæmmur
 (Þetta var fjálext sveita fál og þunnugri ságar að þonan mundi varla
 hafa séð kladdipils um sína daga)

471

"Tilvinda list"

Ym: Hociu spaiu koman pin nina, Padm. minn v.

Grum., Him spärlich auf Baum rinnen wider sowa die Tüben. —

Fin: *Spain min soona ! Ja, fair min nu böleud !*

Endr: Ja, það segi g með þér!

147²

Lehrer und

Þisti: Með gæna svo væ yfir heituna, að þegar þú var í haldgisskoti, þú
var kunglið á Þorjarsbænum. —

1473

"Graft a' sal"

Yon: pad van skapt a' sal pegan wit lodum upap.

Gaiung: "Var psi skapt a' salinni".

Ym : „Nw, madyw seji si' vova".

(*Lauphrá* *sól* = *rykomin* *uspp.*)

1474

Hann kom heim í rökrið og sá skugga í einhverri hláðinu; hét
þá veri koman sín, hljóp til og fadmað hana: „Pæ og blessud, Selva
mín; þú er þú helvíska summa“!

M7S

Collected -

Í kauphúsi einu þó þröfastur. Þetta sinn voru nokkrir kaupmáns
 únað staddir þýðir honum af meðal þeirra kaupmáns einu sparsamum
 meðal annars voru þar allt um, hvað minnigulega menn höfðu, „þá er
 þú dæmis máðinn minn, segir þröfastfrúin, hann hefur exort grátt
 hafi i höfðinu, en skeggid er orðið grátt“ þá er edilest um hann.
 frú, segir kaupmáns, þú ertid rétt af því þá er.

Frank. 13

framb. 12. Næð, þúv vissi þat ekki. — þat get eg sagt yður frú, þat er af
 þó ad hann brúkar altaf kjaftum, en aldri hófuð.

1476

L. g. l. l. v. v. g. a. v.

Í ofano. 19. áld var síðunnadur einn, er þótti dæmbinn og ákja. Var
 þá illa þokkadur af bandum og létu þá hann skilja þat í ymsu. —
 Hóldi sitt þann hann í illu oedri til merkisbónda og loka gíslinga. — Þar
 var geðlaus annars vegar við höjardyr. Þat hafði tildegt fram á bláðil,
 með forskofu innan af, en innangengt var í þat in þajardrum.
 Þóndi band síðunn. inn um leigjareyr og fæddi þonni þadum fram í geða
 hús og í forskofuna til að hægja þar af sér vöðladi. Var þá síðunn
 vor við dyr þar ut og spyr til hvers þar sér notadur; þar lýst og inn
 heldri mannum — soaradi bændum. —

Bandur nokkinn vinn saman í aðdráttarfest. Hæfdu þunast með
 einn og gerist, svo þá þyrði. Fom og Seður fom þeim til hajar við
 reginn, en adin heldu áfram með lestinn. — Þessu þeir skyr á
 þennu sei til sválmur, og hafði hrisfregja ord á þó, ad hinir myndu
 veru þessu líka og þessu vöðumur. Þat er við þó "regis Seður
 lottu skyr þanda þeim í haktinn minn; og get verid berhöftadur þann
 ad til við nánnu lestinni". Var svo gert og ridu þeir sidan; en adur
 er þeir meðu lestinni, mæla þeir mönnum. "þannu kemur þá síðunn
 madurinn" segir þó; þessi við og berhöftadur á máti þeim fjanda,
 segir Seður, — hann skal ekki þessa ad og þessi ofan þessu sei — og
 skelli um leid skyr haktinn á hófuð. Eftir nokkur ár flatti
 síðunnadur burt. Hann þingadi um orid adur er hann fór. Þ
 einn þinginn get hann þess við bandur, ad eftir madur sinn, sem
 horkuord þó af, mundi vera þeim hafilest afri vald. — framh. 14

1
N
1477
Þú svarði stóðarborðinu: „Og farið vel - hvað sem við lesum?“

P. A. a. l. l. b. a. a. S. u. a. n. i. n

For var á ferd í kalsæddi og hafði þú afsótt sig. Leit hans lá um prestssetið og gæði hann vart við sig þar. Prestur bað For í stofu og fylgdi þú hundra hans með inn. Hann var skinn og sporði gæfið. Vilti prestur þú koma honum út, en hundurinn hét sér að húsborða sinum og vildi hvergi fara. Þú segir For: „Þegar þér búið er með inn, þú farið þér varla að rekja slauðbróðri yður út.“ Prestur: „Eg er ekki nema hvað þér erisid við.“ For: „Eg í við hundinn, hann lifir á kjöflinum einsof prestarnir.“

„Einn sóeinn“

2
1478
Einnar var að giftu sig. - Það mátti ekki lengur drápað, þó brúðurinn var kominn á sleppinn. Vörð sló alla náttuna. Einn af bodgestunum hét Lóinn. Einn ringurinn líka meira rétt til að heilsa deginum. Þar sluggu í göngunum. Þar mátti presturinn brúðgumanna og segja. Lóinn deyinn, Lóinn minn. - Þú þú er einn sóeinn, svarði brúðguminn - og þú þú ert „refinn“ skornir“

1479

Ljón-k. d. órn. s. l. g. s. i. n. g. i. n.

Naf veiscindum þonu sinnar þon þau að leita leknis, sem mikið orð
 hafði á öv, og bjó í áðru heidi: Lát verlu nú leknis - all og blessaðu-
 salu veri þér! - Þú ert mesti leknis - mesti lista leknis - þér
 leknarar - þú leknar all - þér all - þú var sendur - sendu til
 þín - sendu til yðar - sendu frá þórn - þórn út í Flór -
 kommu þann Fjör í Holinn - kommu minni - Þú ert allaf slenn
 - skratti slenn - allaf soðna skratti slenn - mesta bólvun í
 henni - bólvun í henni allri - og soð er henni meira illt -
 Þú hefur þetta gat - þetta ógnar gat - vandræða gat - vandræða
 gat - gat sem aldrei grar - og aldrei getur gráð - allaf rennur in
 - þessi þandi rennur in - all rennur in - hvað sem i er lalíð
 - hvað sem við er reynd - og þat á slennu stad - óhræsis
 stad - vandræða stad - beint á vestrar stad - nedan til í nár-
 anum - nárnum á henni - henni en enni min - Flór
 heldur þú um - haldið þér um þann? Ef þú getur -
 getið þér exersert gert henni, þú getur þat enginn - þann in

1480

Slom. nautin:

Þú þín enni heim af engjunum þér en svo var orðid mikið, að
 enni sáust þófaraskil. - Við þingavinnu genge þér þann ónaut
 „Flór á þessi andskolans slóm naut“ , sagði bróðirinn. - Þat en
 suðarnin annar, þabbi“ sooradi sonur þann. - „Nú en þat
 kálfarni minni“ segir bróðir þó. -

1481

B. u. v. a. n. g. u. v. i. n. n.

Þann var ríkasti ^{hjá} bóndinn í sveitinni, en "bardi sé" manna mest
 Gilt sinn um haust, lítlu eftir réttu, komu þar prófaskurinn og
 treppstjórinn með honum. — Þá komu þeir stöðu við komu smalar
 heim með fæð og er gestis komur út, bráddið þat um lúnd fram
 undan hófardyrnum. — Bóndi verður kilt við og segir húndunum
 á þrópinu. Þurr, rírr. "Þvat em strákarnir að huga, að seka
 kringst þanna lúvar?"

1482

'Óþarfur'

Hauptstadurférid heimsokti Finn aft. — Hann var orlozður
 gestrisnismaður. — Sinn slíkur hópur var lýr honum og þar
 með námspiltur einn, er "sagt var að þatti sopinn góður". Finnr
 skenkti vin að vanda, og er hann þom að piltinum, segi hann
 "Hú og bróðr yður?" "Þær, þat er minn óþarfur" svaraði pilturinn
 "Óþarfur hópurinn við verið rítt á að brúka hann á B. stöðum",
 sagði Finnr, og seka fram lýr piltinum. —

1483

Kveðsending

Férid var að kveðu. — Þar var dattis manns, sem í deilu
 átti við Finn og er hann kvaddi segi hann ... "Því þér salar
 og bíð að heila manni yður".

1484

Vidu getur fált flærst

Hann bjó á mestur hjannagist sveitastímanum við afsétt. — Á þingi
eitt vnið sagði bóndi, er ridur bjó í sveitinni, komum frá, að hvi
ein hefði komist áætla frá honum, en all-langt var á milli
boja. — Þá segir hann: „Já, vidu getur fált flærst“. — Hann
hefur sátt sig í haglendið skopuau; ætti henni breyð ekki við!
Helduðu hún sé mæð lambi, laqum“. Já, hún er borin, og átti
fállegu hús. — Þetta er ávanaleg heppni þyri ... þessa bost-
ann! Viltu ekki að g geldi lambid? (lást). „Já, það er rétt“
„það er sama; það fer í skuldinnar einsoy annað“ (en hann „átti
inni“ bjó kaupum. og skuldaði engum)

1485

S. v. e. f. n. m. e. d. a. l. i. d.

Þat var veidukald í kaupstaðnum og var Þinnur þar. Er
virstunni sleit um nóttinn, bjóð hann ekki við að komast
inn þar sem hann gisti og þáði þó að rofu bjó kunningja
sinum er 'Alofus hét. — Hann bjó gófuau með ráðkornum,
þó hann var aldrei „við kornu kendur“. — Þat korn þó þyri
að þer áttu börn — með áðrum — og hafði ein látið son sinn
heita „Hjartan 'Alofsrau“ ¹³. — Hvað skyldi mi þessi ráðkorn
þín láta heita? Skyldi hún láta heita Hjartan 'Alofsrau?
Þá sótti 'Alof svefn og svaradi hann ekki. — og Þinnur fékk það
¹³ Þetta á að koma á eftir nafninu: Eftir at þei voru hátlaði, héru
þei áfram að skrafu, kunningjannir. Þess þó Þinn at sífa, en
þá hélt 'Alofus áfram at roða, þar til Þinnur segir: Hvað skyldi
þú mi þessi ráðk. o. s. þv.

1486

"Lesni af lesnum"

Lesni hafði fengið meðal við einhverri vesni, sem að lesni gæta, en var ekki lesni í glasi. Lesni var áfangað í son þennan, full orinn þess og þó hann glæði af saup á þó. Lesni hvar laði þetta oradlegt. Þá sáði Lesni: „Ég held þónum sé ekki afstall að dreypa á þó, lesnum; g held hann sé ekki aflesnum samt“

1487

F-r-o-s-t-h-a-n-k-a-n

Anni (lesni við sjálfu sig) Þetta er minni frostharkan; lesni er í glugga g lesnið skem í heid. —

1488

"Grafa kynur"

Real-lesni hann þó er, er þetta áðrum lesni, þó hann var sérlega lesni að lesni um orad. — Þat var lesni þannig aðfrum milli Orisni og Fransu (1871) en ekki þess lesni. — Allir lesni lesni hann stóð. — Lesni var gjart og blött, en lesni þannig í ffarsku. Þá segir einu gáringinu: „Falleu lesni Orisni minna. Þat lesni lesni skothradin“ „Þess er þannig lesni og farni að skóla á Orisni“ segir annar. „Hann er farni að grafa ffarmurinn, svo þess verði ekki lesni“ „Hikið er að lesni“ segir lesni „Ég mi farn að grafa kynur minna“!

1489

Frasturinn

Lesni var að skola lesni sitt g raddi við þat fofuþand, með blöndu getum, lesni að lesni þess á: Lesni min, min er g lesni að skola á þess ræsi g lesni g min alla g at lesni af lesni á þess (sann var lesni)

1490

O. f. i. s. a. g. a. n.

Leifi sagði afisögu ~~sin~~ af síns svona:

„Forleifu heitinn afi minn
 beinbrótnaði allur samann
 sigldi, dó kom inn aftur
 bjó á ... felli dó þar.
 var grafinn í góðum
 gíflit önnu minni
 átti börn og barn

var heppstjóri og nefndarmannur í sveit “

Heimilskránnu kunnur ymsar útgáfur af þulu þessari, þó með endan
 botnum!; vinnu kærindi Leifu afi innan í, þar voru: sei-húsi
 svo þat - þoj - (sei er mið hvar - svo er mið þat, og þá og þess - með
 kon-þingi og hlauðid á þó einu og áður, T. d. þannig:

Forleifu heitinn annu minn
 heppstjóri alfar sinnu,
 sei hvar, þoj, svo þat .
 sigldi, dó, þoj, kom inn aftur, þoj
 bjó á ... felli átt þá sei
 dó þar - svo þat, þoj
 átti börn og barn, þoj
 var grafinn í góðum, þoj
 gíflit önnu heppstjóri - þoj
 nefndar manni í sveit
 svo þat sei hvar, þoj.

1491

"Fát fát ekki betur:"

Þá fýrri hluta næstlíðinnar aldar g' langt fram á hana, meðan brennivín
 var "billest" var fát síðan að "gafna" sakis með afloyni í réttunum
 þessum merum urðu "saupsallir" á öðrum línum árs var viðhæddur:
 "biddu við, losinu" g' skól fírna þig í réttunum. — Físi og þóðm
 vör svarar miklir g' brá fát ekki að þei þóðm eittvæð að
 "gafna" þver á öðrum í réttunum. — Eitt sinn vör þei í afloyni
 um að vandr. — Tíu að ná góðu þarri þáð þ. fát með fing-
 urna í munn þ. en einu fingurinn lenti þris innan sam-
 gáðinn. Þ. láð að g' sleppti ekki frá en þei vör skildis
 Haggullinn var þá mulinn, en láð við skinnit. — Þ. segir Þ.
 þei verur nín að þóðm fát soðnu, losnu, g' gat fát ekki betur

1492

K. n. g. i. l. l. i. n. n.

Rafdalakarl hóf síðan með sjómönnum milli seisa. — Síðan
 var í síli og slann síðan frá framman báttinn. Karl spyr hvað
 þetta sé. Þei segja: "Fát er engill að þrappa" Síðan þáð
 lenti á skinni g' róðast; þei réru að og tóku hann upp í báttinn.
 Karl fór nín með mestu varúð að skadu sílunn, veltir vöng
 um g' segir við sjálfan sig: "Þú er engill, blewadr, og hefur
 þrappað"

1493

H. n. a. k. k. v. v. n. d. i. s.

Professorinn var vísindamaður mikill, en lítil ferðamaður og enginn kaupmaður. Hann þans þrofti gaman af að koma á hestban og færa hann til þess stóru sinnu. Hann kunnir ekki við að hann yði að leigja hnakk, ef hann færi á hestban og gífur honum þó góðan hnakk er kostadinn um 50kr. Litlu síðu tók hann þátt í skemti-ferð, en þá vandaði dóttur við hnakkinn og hann keypti prófessorinn sjálfur fjú Gíróttur. — Nú var honum valinn stíllur hestur en ekki talur. Þau endu með þeim fyrstu af slati. En er híst fólkid náði og „reid undir“ hestum þeirra, þvatti hestur prófessorins spóid. Hann tók báðum höndum í farid, en slepti kauminn og endu aðrir að sláða hestinn. Þá fór prófessorinn af bani og roði: „Þessum hesti ríð og ekki stáum hleypur“ Hann færa nú talari hestinn og var haldur áfram. — Eftir það var ekki að nefna að hann færi hesti á bann og var hnakkurinn ekki aftur smertur. — Þess þátti þeim líkinn að eigna — hnakkinn og augleptu hann líkinn. — Nú kom maður að skóða hnakkinn og vildi þá svo lík, að frúin var ekki haima. Prof. sýni hann og fylgti laskan. — Maðurinn sá að þetta var mesla þing og spyr hvað hann kædi. — Prof.: „Sex krónum.“ Maðurinn (undrandi): „Sex krónum?“ Er það mögulegt? Prof.: „Já, hann kostar 6 krónum; og sle ekki af honum einum eyri. Ef þú ekki vilt kaupa hann fjú þá, þó færi þú hann ekki.“ —

1494

Sagnir um Fudmund á Suartarstöðum

Hann var einn af hinum gjörvilegu Flór. Þoga bróðrum, son Magnúsar
 Waage Finsasonar. Þinn þeir bróður sjaldan nefndi með föður nafni,
 heldur Þoga (sem hétur fari Þoga eða Þogum) en Fudm var á síðari ári
 um venjulega þendur við heim, þar sem hann bjó. Hann var maður
 en meðalhár, þrennarsinnur, breiðleitur, rauðgarpur á skess og skessaleidd
 ofar mikil. Mátti heita að andlitinu væri allt lóðit. — Fudm maður
 og karlmennur legr, Búdarminni — Heilsuþóðni — Drykafeldur, og þá
 oft svarka legr, en aldrei icum. — Raupgarur — Þrindur — Þagnafróður —
 Höfði mesta yndi af hetju sögun og kunnir heila höfða úr þeim.
 Þat sáði hann að hefði allt birt við sig, að gangu í bardoyn, og slá
 og slá og dröpa niður og vottadi þá þeim bærskisþó á honum
 Þraman af afinni gæse hann bærskisgang að vinnum, helst stóir
 vinkjunn, en þann sig erri þá að gera meðl þinnum, dögum
 eða viknum saman þess í milli. Hann sagði þat var erri
 áframhald við slátt, að halda erri á sér þinni lereftskennu,
 hvern sem rignði. — Þann hann berjadi búskop á Su. st.
 setti hann upp myndarþví og völdi áll föng þic, kvæð, engum
 meðalbúskop vilji þofa — og þátti þátt svo verdu. — Hann
 var erri höfsmadur í meinu. — Hann hvar var Þignir Áma
 dólli þinsarsonar frá Halmans lannu, hui görvulegasta þenna,
 há og vel vatinn, gæind og vel að ierki þeim — Þóðlynd nokkud.
 þátti ierð þogur þegja þinn álitlegasti, þó P. hafði þengid sinn
 bluta af þoga andnum og lifinum badi álitleg. En eftir þá ári
 vinnu áll efnis þratin. Þjórinnur kom erri saman, hann
 draun, drædist í ferdum, þignir og eyddi og oft erri við
 þeimilid, erri lögfast þvorki utan me innan hús og =

drafnadi midur; þvi konun tapadi sér þó hvar eða vand tilfinninga
laus þvi sínu starfi. - Hinn got varla hulið sig og hirti líðið um, en
komin höfuð þroska og þrigg. - Þau áttu 3 sönn, en allis undir þren-
num. - Þudr. bar sig gagna brygja manna lega og vax helður raup-
semi hans með bostinu. - Hann hefur í á minni hys' adunum og var þá
vel brygð, því hann var sveggja-onatir. - Þó gat hann brygð og
ummið með hagnit, þó all var í flazi heima. - Þegar komin
slæpuð, hattu hjónin búskapar bostinu, og vann all þvi sér síst
í hvora lagi. - Þau önn þó haddi eftir sött á minni. - Hinn átti
fatasauna og hannyrda (en hatti varla bót þvi sig í búskapnum) og
kom sér all híd beðla. - Þerinn Snartanctadi er ommantel í
Reykjadal þinnun syðra, móti Rundi. - Kost utar er Skand. - Milli
kajanna á hálstuninni er kletturinn mikill eða fell, nefndur
in Thudlu. Þessum hans er skand (upp af þorum St.) en austan
nær Sn. er dalverpi er gít fellur úr og myndar gljúfur mikill
nefnd Töfragie. Austur og upp frá Sn. er lærd í hálstunum
nefnd, Lónanir. - Þó manni af skepnum bristi all í Sn. og fenið
en þvi varí fáv og nyr, lét Þudr. svo sem all varí mest hys' sér
og eftir at allis vissu ástaddirnar, góð hann sögurnar svo in hóf
ad hlegid ydi at. Hórn sína nefndi hann Lignid stóradu og
sagdi ad þvin varí, stal til undan ædis, þvin Lignidur enker
annad þrimþussar og hveitubellir, sem inlag henni koma
litt vor sem aflar var hann í fjöruþróng og misti þvi flesta
gembirgann af megar. - Þá sagdi hann svo frá á næsta beð:
þy var at smæla í ger og fann lambeimbu (gembirg) frá meir
kornu upp á Lökunum. - Aldrei hefi g séð annad eins gúfur
undir nokkurni kvi; þat drógt með góðinni svo skepman

komst ekki in sporunum. — En slýgg var hún. Með var ómögulegt að ná henni, svo g settist á þann vanda og hleypst á eftir henni. En ekki hafði g hana fgr en g henti meir af vatni á handa spreiddi og flýgð meir ofan á hana. — „Lá rauti“ var í roan og vein mikill og góður hestur hefdi þorunn orðid sömi sýndur. Og hann appakkarist ekki í sögunn Þurmundar. Þorunn ríður ekki skúin, get meir ríður. og gfi á og Jafnvel doli heyr þann með Þur. ; en þesskonar sögu ein allkunnar eftir adru lýgusagnahöfundu, svo g sleppi þeim hvi. — Þegar Þur. var fátækastur hafði hann aðeins eina þú — kúgildid ó góttinu. — Hesturinn sló skammt norður frá þorunn; þar var hvorki dyra umblin ingur meir hvi; kúgildid með þvi, að reka gárukarl í holu á öðrum loftkampinu og láta falla í rauf í himnum. — Eist hvöld skall á skynsilega norðan bytur (nokkunskonar Olafar-kítur) með handviti, en sló 2 daga. — Eftir hann sagði Þ. svo þá: „Huginn þu leyst í vatnið einsof vart var, og svo þvi mig að lengja eftir að þú kemis aftur, en þegar g leit út, sátt enkert út in augunum og vedid svo að enginn gat sladið. — Þú þu lei einka is að leita. Gætli að þann þu að lengja hesthúsið, þá þann eitthvort fram in mig og brotnaði í tveimt ó mefiru ó meir G ríði öðru slygðinu. — Þetta var þvi hesthúsi þurðin. En þú var sekin samann in „hútomann“ „þlonkum“. „Fannuðu ekki þu in mefiru“? Þat er enkert brók in þvi; þetta er þú. — En þvi þinnst in þvi síðu, Raktu á — ah! Eftir þinnst þvi g að leita að þinni, og þann þann þvergi. G sá nokkun þvi upp in skapti og krupsaði þann þu, þannst þu g náð svo in að g gat vafid um þundinu. — Svó loyadi g og loyadi g enant genn. Þvi þu g þvi upp um áðinu, loyadi þann ó g speynti in skaptinu og þvi

undi & þessu upp. — Loo leit & upp þi að svo' hvar þat vari: Skiptin
 stóð þó fyrir aftan mig og & helli í talann. — Hann hafði þó stöðugt
 beint upp, en tólaun eftir hann vinnu þar mannbæddi á dýpt. —
 „Sættist þú einn við þetta“? „Hann gæddi sig, að; þat er hlegt í
 skoflunum, þessu þei einn mögum djúpi, að“ (Að var þessu þessu = ha
 met aðrogi. — Þat mun þessu verid í þessum sama leit, sem
 lamblundarnir (þei vinnu þó víð ennis þi) hlupu á þessu og þessu sig
 út meðan verid var að gefa á þessu þeim. Og ennis leit að leita fyrir
 einn eftir þessu. — Þó leitad þessu í 3 daga, að hann segði og þessu þó
 ennis. — „Loksins datt mér í hug að leita í Föðragili. Þar sé & á
 stíla upp í skoflunum. — Þy þó að gjafðu með skoflunum og þessu
 einn ennis daga. Loo þó & þessu og sötti þessu, þat vinnu þei skottar (3)
 þessu mannbæddi afan að þessu; svoða einn á þessu þessu hlupu. —
 Þá spurninga árum minnum var & einn einn leitinn vera þessu þessu
 þjó þessu, svo & gæti aftan verid við skottar þessu þessu
 annar, en & átti þessu í annar þessu í annar þessu og
 erfist að ganga þessu þessu þessu. — Þó gæti nokkurn þessu
 um 5-6 daga, en gættist var og ennis minni þessu. —
 Þat var verid midskuldaginn. Þó var alskadar í þessu. —
 Eftir verid gæti gæti og þessu þó þessu að þessu. Þar var þó
 þessu þessu þessu. — Þessu sat á minni minni þessu
 þessu og & þessu þessu. — Hann reir minni einn þessu var
~~þessu~~ vandi og var talad um verid. Þat þessu minni þessu
 þessu sem sat var: „Þy áttist ennis að hlappa árum út á
 midskuldaginn, en þessu sötti svo út, að & lofad þessu
 þat meðan & var að gefa; helli þessu þessu þessu. Þessu
 & þessu út í þessu þessu þessu þessu. — Þy þó að leita

og leiddi til bólds (en þá var hvarast) -- Þessum gena g upps
 á Hnattum. -- Þar voru þar og kringur og þrognur einn þar
 vörn vitlausar. En svo var hvarast þar uppsi, að hann seif
 upp stýrni in klettrum og ómögulegt að standa -- Þy vort þeg-
 inn að finnu þar og þó mér að hagnað mér, kasta af mér valni
 og svoliddis, en g skýti enni í þó að mér farest ennert ganga, svo
 g þó að astunga. Mund þá enni kunnan standa beinsfróin við
 A.....! at " Þessar klatrur lenti í boddlofnum, haldad-
 Gurm. sei aftan að þessu g sagði: Níu g alveg vitlaus af fóbaks-
 leysi, síu Þjarni. -- Þessur þreifði þá efti, kylli" sínum og
 komdi hann í ílát Gudmundar. Og margar málættir mun hann
 hafa fersit þar, þó grestur var bórð góður, og allur vandi "madr
 tíu sínu sem aftan var Þ. á öðrum bæ að hjálpa til að byggja
 stórt fjár hús. Dögum sem það var seil, var drifid á það 2 eda
 3 fát þar af blánu myjakorfi. og þessar verid var að hnjarkast
 á þakinn með sívustu korfum, þó Þ. inn í húsið til að lita
 efti einhverju, en í þó sínu all ofsigurinn afan í loftina.
 Þei sem íti vör sáu að um miðjum fjell þerjan enni
 alveg niður á bletti. -- Þei rifu þar til g stóð Gudm. þar undir,
 g lágu svein skuldraftar sínu á hvarri áxl hounu, en hann
 hest uppsi g þó sem við þá sluddist í kring. -- "Það er fundn að
 þetta drap þig enni", var sagt. -- Hefdi g læst niður, þá
 hefði þóð dreifid mig" sagði Þ. En þess þurfti til að standa
 undir þó, at " Og það þurfti ennert skrum. -- Trekki
 eda bróð þessi Þ. enni að gagnað í frammi, en gát vort
 glettum í ordum. -- Þatæasti madurinn í dalmum, annar
 en Gudm. hét Þjörn, lítleninn, heitstaus, efnaþaus á erfida

hafi, með fjölda barna. — Hann var stýratur af sveitinni með 12
 vöðum á lew og þótti þungur ómazi í þó daga. — Eitt sinn á
 vörðunum voru þeir S. og B. aðlausir einnig aftur. — Þeir þeir
 þótti þeir segistur um á Hvarnes, ef eitthvað þyngi að þótt þar. — Þar
 var þó þótturinn Jónmundur nýsetur ríður sem kaupmaður. —
 Jónmundur á L. var svo atkvæðamikil persóna, að hann og hann hafi
 þekktu alla, einnig þessi ný kaupmaður. og þessu hann engu áheyrn
 þygi honum. — Nú þótti Þinni ekki á milli, þó hann var áfram
 þessum og þjáklitum. En S. hafi hann upp. „Ekki dæpur þó þig
 þó þú nefni það við hann, að!“ Hann þessu mig en ekki þig,
 að!“ sagði Jónm. Og svo ríðandi hann B. að vera ekki smáttur,
 ef kaupmaður létu þú leiddast að lara honum. — Þó þú grunar hann
 síður að þú sért fátækur að!“ Jónm. varð nú að hálft-áka B.
 inn í búðina. — Þar var full af slepingjum einnig gættur í
 stjórnum í landlegum. Jónm. þótt að ríða við þó, en B. stund
 upp einninn og var þótt dæflesu tenid. Þótt séis S. við þessa: „Hon
 er að mér sé móttakast ver“, ef þessi maður þar ekki búi sinn,
 sem þessu þvætta fátækur innert á ári — að!“ Kaupmaður hóf
 þessa áleynu, ennir séir að B. og spyr hvað honum þóttu að — og
 svo þessu hann þótt sem hann vildi; en þeir þessu skiftu þótt
 síður milli sín. — Þótt barnsáttum minnum kom Jónm. líf þessu
 minnum, sem aftur, af Þóttu heidi, in kaupstadu ferd, fullur
 einnig vart var. Þessu var þótt á fjórskid. Hann var látinn í
 gættum fram af bláðinu. Þessu egginn var um alin
 á þessu að innar, en onannst ver að utan og hann hóf
 lækunum við vegginn. — Þessu Jónm. loks þótt, hlýp hann á
 bak, loks svarplega í kaupmann og hentil þótt Þessu á handu

Frank

spretti yfi lága gæðum; þá erki hvað færi var. Þar fór hann á höf-
und og völd Guðr. undir í grýtluu læknum. Þótti mér og við bókun
hlupum þú og var hesturinn þó að rísa upp. Þú gæddi mér slíkt hið sama
„Erðu ekki skadmeiddur, onadur“? spundi onadur mín. Þótti mér! Þú þinn
erkerst þú, ah. Þú hefi aldrei drottis hægari biltu - ah! - þá nam
ú þonum einu þú hann var af sundi dreginn. Þú á leik slei hann
aftur og hilt sprethinn onadur við sama þú. —

1495

Þj-ó-m-a-n-n-a-s-ó-g-u-r

Þóttu þú veiddur vör slundadur einungis á opnum skipum og bátum
all fram á efra hluta mestlindinnar aldur, lúðrinn Norðlendisgar-
einkum. úr Skinnvæðis og Langfjardar systnum að róa á vetrarveti
í veiditodum summan Faxaflóa og Þindvika. — Þeir fóru að heiman
að liðnum gólum (Þrettándi), og ætluðu manndinn þú ferðinnar
þú vandanlega í flórunum, þetta 6-7 og all að 14-18, en
skiptu sér í gistingu. Átt þess skiptu flakkarnir um
leidir og fóru sítt árið hveija. Undir þeim, sem þannig fóru
á eftir á, kunnugis állum leidum og svo að segja á hveijum
þa um Þryggard. — Á bána skiptu þeir sér eftir trisnum
þar og efnum, 1-2 þar sem litir var um, en 11-5 á efra bæi
þar þó stílt svo þú, að einhver orðfar var í hveijum höp. —
Þar hann færi sodum og las sögur eða hvað minur á kvæðin
þat var natungræðum færi allan hápinum. — Öft sátu þeir um
þyrt á iðt var vedur, en annars tók þeim sig upp eftir skati.
inn (kl. 10-11) en náttuð sig aftur færi nóv, svo hveijum
gæti gætt ræt færi þeim við kvæðnatinum (þi var vísuð elis, tví-
= mæti

Nú er þessi gesturinn ofan á, og ferir við þennan þagjandi, en sum stóðu
 benti í orðabreytingum og þótti þóðum oft slátt og fari lengra
 en þeir báðir hús. — Það kom líka fjar, að slóð þeim þóð er
 þeir sagðu um hvar þeir höfðu gisti mest áður. — Þeir þóttust
 vera langt að komnu, þó er þeir höfðu verið í mesta bæ, en
 ferd hafði þá stundum orðið milli hogganna, áður en þeir tóku
 sig upp, svo þeimannum vissu nú ferdi þeirra. — Lof er að
 eitt sinn beri slíkan hóf að Keinifelli, þá Jóns hins hágrættu
 (fóður Aloys Þessara) Hann var þá áttu af fé, en skorti alka
 orð. — Þent þá í orðabreytingum milli hans og konu hans
 Augi Jóns að „útlupa“ þeim með slóku; þó hann orði svo
 hratt sem mál er mál. Hann segir:

Alta skeini erud þið
 þessu meini trilli

Þessu manni þessins svoðar við hólulaut:

Þessu meini ad góðast við
 Jón á Keinifelli

Þá laud Jón þeim um og lét uppsi allan þeim, svo sem
 fong vinnu síu í kotinu. — Staðon þess skemst sér vel
 saman haggðingum og sagði Jón, að hefdi þeim enni orði
 fljóttari síu, mundi síu botu hafa orði:

Þessu meini hafid þið
 þess á Keinifelli. —

1496
 Oftast von Nordlendinganna kaupanna hys útgerðarmanna
 syðra. Þóttu þeir oft hólletti og útlásum síu spjótnar; þeim
 þóttu landeignu bestar og vinnu miklu yfir síu á landi. — Ef von
 verðir var mest í gæstafid er hafst eftir þeim: þad er sama

andskotans lofning! Allar vilt að verða boðað lofning til loka
 þess þess opnuðu um vestr, sögu Lunnlandingar í slidni. — Það er
 lofa og verður vilt lofa til loka. — Þessu Lunnl. Tröfðu er
 við Nordl. í bókfróðleik og skrefi, sem alls var, þessu þess
 sin á hinum með þess að gæta tilis in sjónmæsku þessu. —
 Þess áttu erri svo mikil sem að þessu röfu á blutum á
 þess, me handtösum til sjávar. — Þar að lítur þess sem þess
 er eftir norðenskum gortara, en öngum sjómanni, en veri
 með drengjum þess upp gífa þess; hann átti að segja svo
 þess u hain þess: „þess þess þess þess þess í þessu á þessu
 manna skipi. Þess áttu þess þess og formadurinn og þessu
 spítunni í aftur lengstu skardinu á þessu bakkanum, sem
 snúi að berginu þess þess var röid. Formadurinn þessu
 með við mig af allum á skipinu. Mid hina þess þess
 erri orð, en við mig var hann sífellt að segja: „þess mást
 hálfa hönd þess, þess. — Mid þessu alls þess þess var
 , og rífunn upp 20 til fyrsta“

1496

„Nad Laka Þad“

Þann um síðastlidin aldamót átti sér slak flakk að formum
 síð. — Þessu breiddi og svo er um þess. — Nú er sú idu rekin
 með nýlisku síð. — Þessu þessu þessu þessu þessu
 lesta lag til að komna sér áfram. — Öflast seynu þess me
 gímau móti að segja með aukum þess þess er þess seynu
 á. — Þannu vinnu þessu og þessu gífa einu skýlu
 skatts. — Þessu þessu var Linnu. Þannu flakkod til
 að auknu um Þessu þessu. — Þessu þessu „þess“ hann

ynsa vinnu sem gulllaus var, en fann óspars að ella
 Bóndi í flæsi gaf honum sandkeim. — Síðan skýndi það
 við glugga, sér að í þó er flipp blettur; trausti skorist í hálft er miki
 að vni. Þá segir hann: „Skinnid er gullad! Það er slögallad! Þú veit
 ekki hvort þú á að fara það“ — Ekki er þess getid hvort bóndi
 vart að bota skinnid upp, svo Símon „tæki það“ sem flakkann
 gíðu. — Þegar honum vinnu bodin skinn, nei eða þess barur þvi
 austan á, var hann vinnu að segja slóð: Nei, þvi þvi austan
 flæsað þen og ekki nema smíð eða peningur. (Flann þefdi
 getad held við: Hóllendum flakkum er aldrei bótad annað
 en peningur. — Þvi skýldi hann þó ekki vilja halda uppi heidri
 þjóðarinnar sinnar? ! ?

1497

Sagnir um Magnús Einarsson:

Magnús í Hrafnabryggjum var hann oftast nefndur á eðru
 árum afi sinna. — Þar mun hann hafa búið lengst. —
 Þú ált þó upp í næstu sveit og kynntist honum Talsvert;
 var ordinn nær þrítugur er hann dó. — Hann var að gífu
 medal einkennilegustu manna er þú hefi kynnt. — Hafa um
 hann myndast sagnir, er ganga milli manna, einkunn af
 breyðu hans og málæni. — Af þessum þú skráest nokkurn
 af sögnum þessum, og suman Talsvert kynni þess, þen þú það
 fram, að það er að eins gert í þjóðfræðilegu tilliti, en ekki
 til að rífa virdinguna þessa samdara manna. — Því heldur
 ekki við að það séi tilfærmingar hins fjálmennu almannu
 tíð hans, þó almannugt er, að sagnirnar lifa og ganga milli
 þátt skráðar sín og gófuvel geta orðið enn meira í lagi

ferðar og siðir þeirra, en þó mænu þýgna er mannum þekkt. — Magnús var einn af hinum mörgu, gæfulegu og traustu Katlanna-
sunga bróðrum, sem margt kjarinn — benda fólki er út af komið
um Þingafjörð og víðar. — Föreldu þeirra þessu gætti, en eftir
sögunum að dæma, þessu tyó þeim verid hin mesta ræson og gæða
tráttur á allu. — Er svo að sjá að hín þýggja hafi Talsvert „fundið
húsin“ þó þeirri er gætt upp hugun í þessari stöðu:

Gættu hve gættu somaleg
silfri skordun bláa
Þú eru korn minn sprikur
og eitt við skólann háa

„Hellið blátt Gótti Ríkhaldsliðu á vöðvalsforunum. — Ríkhaldskarni
var Haldið hestinn síðlunnadur, so er Jónas og hún þessu:
„Hvat er svo glatt sem góðin vinnu fundur“ Magnús var þó
af góðu bergi bróttum. — Hann var með hattu mannum
að vexti, áður en elin beygdi hann, og við hóf þessum við-
vaxinn morkend og einhenni legu herra mikið. Jafn mikið-
þengilegar hendur þessu gættu engum manni sít, eda áður eins
kjalna. — Í einni komu, Rannveigu á Hlinsclodum (þ. e. Jónas
Hallyr. „Sýli min“ 1873) þessu gættu samvarandi kjalna. —
Talið var að Magnús þessi þessu manna aft, þessu er gætti
vinnu. — Hann var gættu í hund, gættu og gættu, minn
ugur og fíndu og góðu lesari, söngmaður mikill, rannstertur
og lagur, mikill skýja og sveigðs hönd. — Þannu gættu sakleysi
einfeldni kom aft fram i ordum hans gættu og einslora
samvirkseminis einlegru. og minn þessu þessu átt eins mestan
þessu i þessu, að svo aft var spangast að herra. —

Hann var lengi frosnugvæn, meðlyálpur og hressogfyrir. Einn
 var hann þeirri manni, er engu ávinda getu ást og flestis barn
 virdingur fyrir honum er verulegu þyrmtust honum. Og er einn
 þeirri. — Þagur var gamall maður. Þá mun hann hafa
 verið nær sexlugur, en g barn að aldri, er hann gisti fyrst svo
 og munir þýi frosldrum minum. — Þor var „gestvand“ mikill. —
 Þorð stóð við slopu undir glugga milli rúma í bekkadstofunni
 Væri einn gestur að borði, matatist hann við annan enda þess,
 en húsbondinn við hinn; væri þeir fleiri, var borðit sett fram
 á gálfir milli rúmana, svo fleiri kemur að þeim; gátu þá
 setið hvíi tvörs vegar og einn við endann. Væri 3-4 að borði
 og matarinn kjötsúpa, sem alltt var, stóð afar-stóð súpa
 skál á milli borðinu, til afnota fyrir þá alla, en dríkar
 onot kjöti, slati og rófum til bezzja enda. — Nú var M.
 einn gestur og sat við endu borðins. — Hann var kominn
 fyrir kveldmatar tíma og var nú borðit á bord. — Alkunnugt
 var, að hann var álitinn mestli „matmaður“ í nálægum
 héraðum. — Þar var borðit fyrir hann fyrstan, stóir skatir
 full, en rófurnar á súpunni, dístur þúffullar af kjöti
 og armar af slati. — Dristir nú skamlsinn einn og venju-
 lega var þess manns borð, og allat til að hleddu leyfðu
 en að á bristi. — Nú var M. beðinn að „gjöra svo vel“
 Hann segir: „Þessi miser er, sem fyrstur far, og gefit
 mér í guðfríði matinn; gefðu mér í guðfríði, Elveig mín,
 og gefðu mér í guðfríði; Þjórn mín“, þau svann badi: „Gut
 blessi þýi“. — Þá segir hann sig og matinn og berjar svo. —
 Nú þann matur fyrir þeim manni, og er þeir vinnu barnir, var

Magnús inni brættur. — Þá segir hann, einnig til afsökunnar þeir, að
 hann hafi enn áfram: „Þú lifir lengst, sem lengst íðu“. — Litlu
 sem engu lifði hann. — Stendur þá upp og segir: „Þú er g mestur
 gudi sí lof; góðu þótt og góðu þess matum, Salveir mín, þess,
 góðu þótt og góðu þess matum, Björn mín (þess)“ kossinn
 langur og stóru höndinni slutt við hendir þess, er móti honum
 átti að fara. — Þú mættu þess ganga margar sagur
 þá er hann var búið á Bjarnastöðum í Hvítársíðu, var hann
 gangaforingi (Hjallaríngur) í leitum á Arnarvatnsheiði. — Meðal
 leitumanna er afl „glatt á Hjalla“ og svo var er þess ridu í flekk
 í heidina til málstadar, áður en leitir byrjast. — Þórn þá einn
 spaugsamur náungi upp með það, að þá um kvöld skyldu þess
 þess séu til skemmtunar að vita hve mikið foringinn gæti átti
 Þar nú sannsærad hvernig menn væru mestladi og eftir þess
 skift hlutverkum til „Komedíumanna“. — Meðal skyldu íta
 svo heft og seint, að Magn. hatti fyrstur, en það mundi
 hann ennigera þess en hann væri sáddur af sinn eigin
 mesti. — Þá skyldi hver af öðrum bjóða honum að „smakka“
 á þess séu, eftir þess röt, að eitt kemmi öðru górnilegan. —
 Einn þess þess sandarþingur frá fjara ári, g átti
 hann að bjóða þá er M. væri alveg uppgefinn. — Þessla
 gekk einnig til var slofnað; kom þá góðmennska til
 að Magn. gæf engum meitat um að „sýna lítillati“
 og smakka á þess honum, um hann kom ekki meira
 frís og afsakið andmagnlega. — Þá kom þessu madu-
 inn og minnsti hann á, að hann hefði ekki þess
 þess séu og átt fram þesslaramum, þessu kaltinn. —

Þó rélli Magn. úr sér, stýgur niður bryst og heid og segir: - „Ég er
 úr öðrum blessunarlega meðli, en þetta hefur nú að eta sig; ég
 held gæði að segja“ - Þegar uppveilan minn komu úr aðvilt-
 arferðum af Ástrássi lá leið þeim yfir Ísland heid. - Nordan undir
 heidinni, er af henni kom, var lagad á lestinni, en á Manna mót
 flöt, þessi slundar ferð norðan, var lagad á - „leidd afan“ - Þengir
 lesa sloja nokkinn ráðgaman sei samau í slíkar ferðir. - Þú
 var einn slíkur hópur á ferð og búinn að laga á lestinni í
 heidnótsekunni, þó segir Magnús: „Þeir vinu ekki að taka annan
 heinu réttan búinn bíla, þetta, og alþóð soó á Flötinni“
 Magnús skipti síð danskan kaupmann í Rósi, sem ekki gat talað
 eitt óþagat orð á íslensku, einn og gerist, þó verid hefti þú langa áfi, en
 var slundum að vera þat við. - Magnús ferðir honum eitt sinn bota
 upp í viddisfölin. Kláupur. attadi nú að tala íslensku og segir: „Ér
 minn fíðer heilein“ (er hann ferðir heilein?) „Þú erst er hann þat“
 segir Magn. - hann er svartur, loppu gæði“ (helt hann meint. hvítur)
 úr Hvítar síðu fluttist Magn. að Höfu og þadur að Hlafnabryggju. - Þ
 setra vertit seir hann hát. sudur í Borgun, og var Þennist Baeth-
 manni hásti þans, „roðkur maður en spangsamur. - Þitt sin er
 þeir vörv að flýgja sudur í borgun vertidur, þengir þeir á sig hvastan
 landsynning er sudur þús Seltjarnarnes kom og gervist fullbirt vedu
 þgír batinn. - Magn. var laginn stjórna einn og í öðru, en
 þótti nýgont að batinn þgír. - Þeir höfu leidd með sér
 nokkur ný rígrand í Rósi og fluttu auk þess „þesar“ sinna,
 úlgast og armad. - Þegar Magn. þattist eiga þat í þangi með
 að veira batinn afáttum, segir hann: „Aþnadr þoffnóð þitt,
 Þessi, ég held þat se nóg í þó, ef við förustum heinu. -

Bensi hlýddi. — Þy held þú verði að skera á einum ríðara (ríðbraut) og gefa mér flis vð. — Nú skar B. ríðarann og álíka flis af kápu vð og lét upp í Magn. — en hann slóði af áðurnar. — Þessu ríðaranni var búinn sezi Magn. — Þy held þú verði að snerta á áðurn; þessu er ein af safi. Bensi hlýddi enn og fór síðan sömum leið, með lítluvarandi kápu flisum. — Þessu komið var andur með Hónd, hvesti meir og sú-
legur, svo þei máðu enni Brunnaslada bingum. — Rét þó M. Jella seglið og vildi berjja síð land. — En þó drögu þei enni, þó Bensi hófði erant vð mót. Magn. — Þar hittu þei Sigurd fr. Þarnay, sjogarp mikinn, á uppróðri á skipi sínu og bad Magn. hann að bjarga sér. — Þ. svarar: „Settu upp máður og sigldu það sem tekur“ Magn. sagði svo þá: „Hér fólði vð mannstrattum, en geir þó einn af þessu sagði mér. — „Lvo strauði g og strauði g náði í Skom, náði í dýpi Skom“ þ. e. vestanlega undir Þogastöpu nærri Njard-
vikum. — Undir Skapanum er var í þeirri átt; hann er standberg og slóðgríft und undir. — Taktu þei nú rötur inn með konum síð boja. — Magn. á stjórnbordu, kulmeyin g hófði alid, „þrá á“ „þrá undinni, en B. réri af allu afti. — Þy þei hófðu enn skund röt sezi Magni: „Legdu upp, Bensi“. — B. gnanadi hvað um mundi veru, og lét enni þeyru, enda hvein í veldinu; en hann varð að leggja upp þó, allu þó búinu upp í undina. — Líttu síð-
an kallað Magn.: „Legdu upp, Bensi, mér er mál. — Bensi hófði in enni enn og var sem fastast. — Nú hópar Magn. enn herra, „Nú, legdu upp mannstratti, g tekur enn leið fast í áinu, svo að hallur á bakborði. B. var enn einnig síð að setta af sér g leggja síðan upp. — Þó sezi Magn.: „Þar er nú enn seinan, það er komið í baxurnar. — Þei réru nú áfram. B. svo enn hann

orkaði of Morn. einn af áðru í heyrnum sínum, en mið í tvennum
 skilningi, um þeir lentu í Vagnum; þeir af og settu upp bótinn,
 einn af einum veri um að vera. — Ánn kváldid hófði Morn. mæfata-
 skipti. — Sem þáskunn gekk Magn. inni Beringslanga, þar
 Hjóðarmenn, Hjalmsirgar o. fl. láu við. Hóad hann erindid vera
 að setja ofan í Lígurð fgrís að hann erindid vildi bjarga þeim Bensa.
 Er hann á kveldi kom heim, var hann spurður hvernig farið hefði
 með þeim Lígurð: Þá svaraði Morn.: „Það var ekki þógt að skamma
 mann letið, hann gaf mér svo vel að bórðu“. — Magn. bjó lengst
 af við fremur lítill efri og einum síðustu árin á Bekanetodum
 á Akranesi. — Þá var það eitt sinn, að hann gekk inn slóttinu
 til kaupmanns þar, er á málid slóð. — Matur var á bórði,
 mikil og góður, þó heldi gæta var von, en þeir vinnu ekki
 komni, og leidd kaupmenn þeirra. Magn. settist við bórðið, kaup-
 seji: „Þetta er ekki handu gðu, hagnis minn“. — „Og iis hvern
 þinn hefur Magnúsi verid bórðu lakari fada“ seji M. og sett-
 ist: „gefir mér í gudsfríð matiinn, kaupmannu gðu“ lekur
 Jafuþarns til matar. — Þá er Magn. bjó í Hvitásvinnu von
 hann sinn marstaddur er ferja hvoefdi á árin og mannum þar
 undan stráumi. — M. heppir midur þri þann og að iis í ána
 þar til vatnid flaut um háls þorunn og var hann svo heppinn
 að ná í mannum a hann bar þar að. Hann bar mannum
 á gúfu þeim til bapn á æl sér; hann þá vatnid upp úr þorunn
 og madurinn lifuadi. — Þá þótti Magn. efidust að standa í
 stráumnum meður hann leidd mannoins; þó hann átt iis
 þar sem stráumnum lagdi handstau á lardi. — „En aetaf
 founet mér hann leku keta til minn efli þat, ead. Magn.“

Franski

Eilífur kirkja. Þurfti að byrja þá er Magn. hóf í lífinu og
 varð að sýna málavíðina landsins til Ríkis. Þessu var að
 fá menn til (foraínnar) ferdanna og laund M. þó til að fara
 einn, en hóf með sér drög, ferdan sama orit, til að
 „standa undir“. — Valid var in bestum um lífinu og undir
 burda þessum. — „Morgun sem mætti þótti lestin fady“
 sagði Magn. „og alla ferdandi að einn maður og barn var með, en
 en all þó vel, þeir gætu hjálpa. Þessu þessu þessu þessu
 um að hafa“. — Í Línkja kirkju var Magn. forsöguvar og
 meðhjálpari lengi og forsöguvar var hann hvar sem hann
 var við messu. — Hann sat við altaristovnið og var glugg
 inn bak við hann. Þó i þessum nýju kirkjunum stóð
 altarið heima milli glugganna. — Þó utan var veggur upp
 að glugga. — Þessu sinni var það, að þessu, er sat við
 gluggann að utan, bak við Magn. hóf spaugal, er söngur
 inn kirkju og gætt eftir leigum i þessu við forsöguvarann
 og undir þessu einu að halda uppi söngnum, þó messu
 fólkið átti ný með að halda niðri bláttinum. — Eftir
 messu satði fólkið um, að leitt væri hvernig rakkinn lés
 „Og þessu hafa gert mér þessu aftan, gregis“, sagði Magn. —
 Magn. af söngnum Magn. þessu er að framman ein lífandi,
 ein orðin landflugg málaki. — Hann hóf þá við sig
 svo meinlaust gíðuminn sem hann var, að mörgu i fari
 hans var veitt athygti til að skopast að þó einkum orði
 selni hans. — Þó sem þessu etid yffis sig er, orðum þessu
 um leiga mettur“ þessu sem lofett er „líður um að
 eta sig“ „og held og verði að segja“ Men, „lana sér

Fræm

réttan búinn bita" og ætlu að „alöndu á Flókinnu" sé
 búið ekki fínt, er hann „svartur slappa gneid" - Öst þarf -
 „Bensi að aðra koffort sitt" og „ríð i þó' ef við förumst heima"
 „Skrið á ríðum" enet á öðrum. „Þetta er einnig sáfi"
 „Kegur upp Bensi" „þat er nú um seinan o. s. frv." -
 Þagur var svikventur. Þagur komu hann þekkti gæmi, né
 börn þeirra, nema einn son, myndar maður, gæmdu gskent-
 inn. Líði komu M. var hlífildur, ein af hinum mörgum
 midnumbörnum Bjarna Lermannssonar í Óðusthorri, þekktur
 þarna og myndarleg. - Einkasonur þinn, Bjarni að nafni, er á
 Ameríku. -

1498

Þagurinn um Flak á ... epi

Hann var gamall er gæmi hann fyrst. - Þagur hann þó
 einn af þáðum lengi verið þagurinnkendi. - Hann var stafs-
 gæmi, harkamadr og fæmum lindstindur. - Ergan manni
 þess og þess er heilsaði og kvæði einnig hann. - Þessariður
 inn var þó einn í kirkju. - H. gæmi þó, einnig aðir, þessum
 manni og „smelli", þ. e.: hann kom ekki við þann er hann
 kypsti, heldur klemdi saman varirnar skamt frá andlit þins
 og skelti þeim svo í sundur, svo að smelli í hátt: þá gæti
 „klemi þig" á eftir: „Lell (sæl) vertu, þá, klemi þig" -
 H. þó lengi eftir að hann misti komu sinn, er hoxi gat
 hann engu ráðu komu fengid, sjálfur ordinn ústilitinn og fæmum
 að „ganga í barn dómni". - Þess egnir hans voru þó roðlun
 bændur, og tóku þeir hún fæmum síns upp, móti vils þess og
 skiftu þó litla er þó var eftir. Þótt ámar karlinn sé sá -

Þinn hafði fengið skú og hest á búinu. — H. eiði illa og var oft
 að róta bust af heimilinu, sí óánægður. — En af þó hann var
 orðinn sjöndapur, villist hann slundum og varð þó að fylgja hon-
 um milli laja og heims aftur. — Hann átti heima ómeð-
 la við okkur og brættu hals á milli. — Við börnin urðum þó
 oft að fylgja honum. — Hann varð oft að hula sig í brakkum
 setti þó og sögdi: „Ég er svo mæður — ég er mæður (Cherandi)
 skoatt — þandi — andskoti.“ — Oft þurftum við að spyrja
 hann hvað gamall hann væri, þó svarð var slit: „Ég er gam-
 all — ég er andskoti gamall — ég er hundagammall skoatt.“ —
 Oftast þó hann svo að heiman að fátíð einni vissi, og var þó
 slundum búinn að troða af sér skó og sokka, en hann varst á
 næsta be. — „Kú held og þurfi að laga skorra þína“, var sagt
 H. svo: „Ég er illa gengur, andskoti, ristanna ríða um
 ylgarnar.“ — Eitt sinn þó hann að heimsækja þeim sonum,
 sem aftur, sí að krefja um leigu eftir gipinu. Hann var
 einni heima og hafði H. þar skamma viddval. — En hann
 kom sí næsta hefar segir hann: „Var þó leiga! Skarri
 var leigan! — Þýis utmerkta skú og silvalinn þar leit. — Vættur
 grandargull í aski!“ Eitt sinn sem aftur kom hann illa
 búinn og hálfdaunur, í tókustrost um vetur í róðrum. —
 Hann var þó leiddur úti fjás sí að blija honum, en þar
 vórum við þó börnin, einnig vóru þar hoflaus, að gæta þess
 að kípnað slæddu einni heyrinu. — Þar sem H. átti heima
 hét í... dat og var álitist næsta rigningarbatí. — Kú var
 H. orðin hlýtt af búinu að glæma hvernið vedrið var. — Hann
 var að segja okkur þinnar fjarlægustu sögu, sem minur =
 menn

sonur hans hófðu logid í hann. — Þó vildi svo tíu, sem aftur ber
 við í fjösi, að skín þann; þó svo segi máttarid. „Þegar ein kynin
 mugu, verdu annar mál“ H. heyrir til „í komummar“ og segi:
 Þat drýpur ív honum — skáin er það mál ív ferðin. — Þó heid
 og að drýpur ív honum í ... dal. — Meðan H. var „í komummar“
 lýti syni sínum átti Björg, lengdu orðið hans og húsmodi, „enki
 sjo dagana sælu“ — Hún var mesla gæðu blót og vildi allum
 vel, en alþjóðlegur hót vilgu bókna síns. — Þu gfi þannu belti.
 H. sífellt ív skálinu ergru sínnar, og lenti það aftur á húsmodi
 um á áðrum bæjum, þar sem hann var gestur, en mundi
 ekki annað en hann var húsmodi. — Í. d. er hann var hollur
 að bókna og setti þó síu ílátid. — (Húsfreyja hét Þórunn), „Taktu
 við Björg áskinnun; blessat larku við honum. — Þat vilt
 þetta enginn mæður. — Þat er ekki bróðandi hundi, ekki sál
 munu hundi“ — Hístu átti hann við mímstokkinn beinu. —
 Hona er Þórá hét, hreyfði tíu blót, sem stóð við mímst sem hann
 lá í; var þar gestur. Þó segi H.: „Látt'ann vera, Björg; láttu
 hístu gígrid kynan; hann kófar enki upp á; og held það se
 lítt þemast í honum; þat getid ristlat í honum þegar og er
 dauður“ — Lumarburður hann á mímst og fótst var þannig:
 „Er þat munur, heldur er það munur — að hokra og þafa nægi
 leyt, eða þafa ekki ráð á meinu — ekki einu aplatambi,
 ekki einu aplatambi“ — Heldur var og vitandi, mál get
 og ekki gefir manni blandi spæni — ekki blandi spæni

1499

F. a. l. i. f.

Vinnuk. kemur um morguninn kafið ím tíu þrestkornum og
 segir: Maddama góð, hvenær á' sá kvi ad kera, sem ^{þar á grasafelli} (haldið er víkur
 af Lóv)?

Maddaman: „Er m' ein kvi ad ganga“?

Vinnuk. : „Nei, en ~~vinnuk.~~ — m' datt þat svoa í huf“

1500

F. a. g. n. i. v. um Arnór

Þann var sveitir upp kvæltíngur fr' þeim tímum, er þei vinnu
 ekki stúfaldir, og völd aldrei ad manni; mæti umringur besta
 hluta afi sinna, og helst tíu ad gæla fjár. — Þi þess hafrí
 hann seistosa gáfu, þó aldrei gæti last ad helgi nemu tíu 20.
 Ef vantadi, að hann þat af þó ad hann „sakenadi“. — Hann
 gætti nálagst 200 sanda um haust á fjalli, meðan hagar vinnu
 þar. — Ló þar víð í seli. — Smá af áðrum ló þann tíu hant,
 og kvæltíngur A. um ad sig vantadi einu sand, er hann hvegi fann.
 Þat him ad helgi þessi sig. M' þærfti ad segja tíu hve sandirni
 áttu ad vera margir. — A. segir: Þykt em 20 og svo aftur 20
 og aftur 20 o.s. fr. og síðast 6. — M' telur him og telst einu aft
 20 og síðast 6 einu A. sagdi ad ætti ad vera. — Him telur í
 umrad einu og telst einu. — A. sagdi ad samt kvæltíngur einu. —
 Er tíu þinskóndans þann þann ekki viss um tálum gvar
 ekki um þó þessist þessar. — Þu völd, er gílt leysti, fann
 sandurinn í þykki, er hylmad hafrí gfi. — A efti árum
 sinum lét A. svo sem hann hefði verið allmikill madur
 í yngri árum: Þegar g var vinnu madur í vatni
 þar g áttu fjórum og ílgert tíu sjóvarinn. — Þat vinnu =

5 fjórir af nafni og 4 fjórir af sal og 3 fjórir af smeri og fótin mín og svo skinnkleid, svo þú seist af þó, að það vinnu réttir 8 fjórir. — Hálkhatti kunnir hann nokkra og matadi við gins ferdifari, svo sem: „Það er lokur skuti, sem ekki er veri en úti“ „Gæðin soatir hafa“ „Lengi lifir i lei“ „Ekki leiddist hundrað þeimuggi“ o. s. fr. —

Einu og smáttum er list var honum ant um hundrað einu. Var amant við honum sagt: R.: „Kattu hundrað vera keikind- in þitt, hann er ekki veri madur en þú“ eða „þú ert ekki betri madur en hann“. — Fáll kunnir hann síu immanbejar verku. — Var helst latinn mala korn og þóttist þá öllum fremur. Gerdi einhvern list in öðrum vesaligum. — S-o-o-u-a m-a-l-a-a. Einar, s-o-u-a-s-o-u-a-s-o-u-a-s-o-u-a. — Einn mala og sona sona sona. — Einar átti að vera seinn og lokur en R. sona ielugum og keikur. —

1501

S-o-l-i-a-f-a-u-r-i-n-n

Þ. var einhver mesta hefð. Þona i bendastett i sveitin og fann mikil sín sín. — R. hafði verið húsmeisturkorn byr þennu makum á, en var um flutt i aðra sveit. — Þangað kom Þ. að kirkju einu góðan sunnundag og var þá hátment við kirkjuna. — Þyrpist kvenfélakið þar að seur þinn var til að skodu hann og lona sín þessi hennar til þyrp. megrar. — R. var þar að og átti sín fram til að hólur og láta aðra sjá tve handgerðum þinn vari þessari höfðingskann, kallaði upp af mæðum og segir: „Þú mún flestis sótraftar i sjó dregur; á dauða minum átti og þou en ekki að tristu þig hér“ 43

150²

„Það mið allum hlutum mistanna bældir minn góð, var mál-
sorid hans gamla þanga.“

150³

„Þey upphæfnd að hann belati það þetta, en vilji hann ekki for-
líkast upp á það þó og óvithallna manni þi að þess upp á milli
annar“ augdi Þeunki þrasi. -

150⁴

M. m. s. j. o. m. i. v. -

Þó var gæflegur einfellingur, ein þáinn manna sem hugaði
einnig um vör og gæfu hrisbonda síns. - Þessum var hann
og hól samann þó lítla sem honum var gædd og lét hann hrisb.
ráða þó sjálfur. - Hann var fullbúðr maður þó er hann við
hrisbonda sínum fluttist úr öðru heraði í K. sveit. - Eftir
voktum á lörest þess þjóranum þar að þó hann sé sír. - Þó
átti hann 2-300 kr. í peningum, nýjan hrukk og fót sín.
Þess þj. hafði búið honum náttu þess kaup og hann hafði
áður. - Þar var við peningum þó þi gæfleg og lörd.
við kaupid álega. - Miundar ánd sem þó var í sveitinni
þess þar á þessum þess, sem þess þess með manni er
þó var dæm. - Þess þess nokkur nýg þess, er mi þess á-
samt máður sínni á þessum. - Þess þess var skift
míðar og lörd þess þess sjálfur þessum, sem var gæfleg
þess var ein af þess, sem ekki gat á þess verid að „unna
manni“ og með þess þess þess þess „þessum manni“ og
átti að þess þessum, varð hann þess „upphæfnd“ þess
Þess þess varð þess þess var. - Í sveitinni séð þess þess
og þess þessum állu, er með þess þess vör þess þess

F.H.

kom þeim enni saman um veid - orma að seji þveppinn ómeð
 það var þó fjerðt ráðið, að börn þessa konunnar skyldu ekki búa
 farið sem nýr sedningur, heldur var svo lótið haldið að þau væru
 á gættu fætti. - Hættu komst þó ekki „í þveppinn“ og um hand-
 id giftust þau Þór og hildu þálmanna veidlu. - Næsta vor voru
 þau „æglaus“ og urðu að festrar á hans veit, eignalaus að öðru
 en börnunum þennan. - Þar var állu skipið viku að nýju. - Ári
 fóru þeir á milli að spyrja Þór um hvernun allt heft gengið síð.
 Hverri þarlu þig nú að þessu þú baddst konunni? Þór: „Ég
 þurfti ekki að hafa fyrir þó, þveppstjórnunni sá um þat“ - Ári
 eitthvað hefur það líttlega komið þér orðu? - Þór: „Ó, hún lagði
 sig einu sinni útaf þjó mér og hvar sá það, og svo sagði hún
 mér að við yrðum að giftast. - Þú hefur þú beðið meilið að
 lýsa með yngun? - Þór: „Ég þurfti ekki að hafa fyrir
 þó, þveppstj. sá um þat. - Þú hefur þú beðið mannum í veid-
 unu? - Þór: „Hann sá um þat allt saman. - Þú enni
 talat um við þig hvað mögum allt að byrja, eða hvort þú eildir
 borgu þó mannum veidlu? - Þór: „Hann sá um þat allt fyrir mig
 og síð þó állu. - Hvað þóttast nú veidlu? - Hann sá að
 þat sem ég átti þjó þorunn stóð heima. - Eitthvað hefur þú
 handu prestinum? - Þór: „Hann fengu hnakkin minni og
 beiddi handa einum minnu manni sínum og sagði lát þat
 duga. - Þat hefur við verið lítil fjörleg? - Þór: „Anni,
 hnakkinur þú Hári, eitt ekki brúkað og þóttast Hóki.
 en beiddi 2 ár og þóttast 6 ár. - Þú þú hefur verið lagla
 lairinn! - Þór: „Þveppstjórnunni sá um þat allt saman. -

Ofisögn þótt Guðrúnar dóttur Ketilsdóttur, síðan eftir koma sjálfrar sögu sögu og framurdi.
(Guðrún þessi var kölluð Guðrún súa, vegna málaenda síns og málgi)

Há er þar til máls að taka þar sem ég var barn í reifum í Seigi. — Þóddist ég á Lán-
stöðum. Þó átti þú minn í þessum gráa meiri, undan hverri kornum var þessastu heiturnu
og allir begtu heitarnu hans. — Hana sotti ég þann á Eyjafjardarár baki, en flýddi
mér af henni fyrir ofan Syðri Hól og átti ég ei von á lengra lífi. Af þessu á þessum
vissu allir; hún var bálvot. — Maria hafði geitur, og allt var þar eins. Þóli drap hann.
Þá fór ég til Vals á þessum stöðum. Hann átti bálvot og viljum var eins. Hann hafði af mér gráa
gimbrúna mína og var allra minna viðsjálastur; heldur vildi ég ganga á höfðinu einu vera þar.
Ég fór því til Guttundar í Kaupangi. Hann var mér bestur maður, enda var ég þar í góðu þungi og
allir elskuðu mig, því að ég kom alstafar fram þar sem betur gekki. Samt vissastist ég
í Sigurði; var ég þá bálvot af morgun, en enginn vissi neitt um það. Þá kváð Karl vísu,
því hann var skáld en undirfórull mýr: „Hvert mun fara reftarinn, ræði ég það meðan, enginn
veit hvert ekkar hún, út eða endur hédan“. Þegar ég var þangað kominn, voru þar sjö menn, meðal
hverra var einn frá Hrafnagili en Elluþi hét, bálvotur reftur, en álitlegur maður, en
margur hylur úlfinn undir sandargjöllum“ og svo var um hann; hann bað mér alla fjón-
ustu, en okkum þur varmin þur fyrir margan tíð. Hann var með bjartu hári, mannskratt-
inn, í blánni þeygu og gráum bál, með hatti og í fallgnum sokkum, með góða sko-
tinn. Þá kvíðaði málhugaleið með okkur, sem aldrei stýldi veris hafa. Þá
átti þá 5 listur og var í þessu meira en myrðis tóni. Skókhud af málsmum átti ég
einn og lammadi ég aftur í hann af þessu, því að ég hugaði að hann væri maður en stak-
djófur. Svo laldi hann mig í búskap að listuasi um veris. Átti ég þar eyru þinnu
um hantíð og margt þar niðri. Þjórg skal öllu önnu leikara og allt var í lamm-
þakri milli þeirra. Þá fór hann í sitt höfði og fór stelpu af stelpu, en ég mátti slenna
og þessa og erist svo hver með aldrinum. Þessu líndist. Þótt brandu önnu gaf ég á
milli og feitt hets lyfki. Fann ég mál þessum. „Hú hjálpri Ellu“, sagði hann, en ég
kváð nei við, því ég meinti hann væri að tala um lyftana. Húsa minn þessu þannu

Öllum bestum um í Svannabólum og reid í þá fann með héraðsvörðum og var
 hundur með mér sem hét Tabor Gainsen. Hann var indur danska Sain, með þorsto höft-
 heijafu í handleggum kom hann þá með eitt og galti að mér. Og veitstundum átti Gudmundur
 í Stokkholmi hunda sem Tigris hét, reif hann júlfrid og rassgönnu af einni ánni minni.
 Örin var úr þverardal, en rassgönnu fannst út í Vöðlakendi og beit hún danskan af þessu.
 Veruadi mí tilugi, því hann var badi þrellt og fannst að öllu nema barni við hórur sínar sem
 hann lá í. Kom þá fann minni til og ál í hann upp, líkist hann mér að ráðvandan. —
 Þóttum við að Hófi og áttum við 14 gimbras hvítar og kvægu handstíðlotta. Hann fór með það allt inn
 í Kaupstað í sínar bólvadar skuldir og sagði í þá skilið við hann. Þó hann af mér fótin.
 Hann var í 50 ríkisdata skuldi; þau hlupu á 20 r. dali og hafði hann þá tilgöta 16 r. dali
 og þá hafði hann handa Kristjónu, því hann lá í henni einu og troðinni síni. Þá var
 fann minni Krefinn eradur, en lappsummar voru grautarmir þar og engar þjónustur næf fétta
 hann þar fyrir utan mat sínu. Þó í þá ein með barnið út að Ördi í Fjöllum og var þar um
 nóttina. Þorsteinn vildi fara mig til fylgjulop, en í beit hann af mér. Gudmundur frá Hamra-
 koti vildi það líka, en í var ráðvandan en svo að í lagi undir hverjum sem þafa vildi.
 Þá í þá úti í Klaufabekkennum vottanga nóttina í sólskini og summan vindi að kominn
 launda. Gudbjörg gaf mér svartabrand og andurmoddi mig. Þó í þá í Eyjafjörðum minni og galti
 vel. Viðadist í í Stóra Hóli og var þar í meoða ystirloti. Þó í til grasa þaðan, norður að hý-
 vatni, þá var í falleg að sjá, með randa díkta í himnum og hvíta fannu ofan með nef-
 num, blá og hafinbrýnd, brúkaði vnan fald og randa stíglutluk um höfund og borta-
 lagta kemur í þín þverar hendarmar og allt var gildi þessu. Þá var í fléru af öllum og
 sagði: „Hinn þér sálar!“ „Sálar verid þér!“ En mí segja allir: „Þarna kemur hún skrekkaus
 heilugin hún Gudrún Ketilsdóttir.“ En vel er í ein motin hjá öllum góðum mönnum, því
 ekki segja þetta nema bólvadur gármur, en hvortei sheyfa um það ué meum. Reid í
 þá í badi og ^{maður} ~~maður~~ með mér, en þegar hann sá mig bera, vildi hann þá mig til fylgjulop,
 en í vandið þá sem hlýar brýnjubúinn og lét hann stálri þá það. Kom í þá heim að
 Stóra Hóli með gróum, það voru 4 hestur hlýfjafir og 9 hundur og var það nóg í Stóra

orkina þar. Síðan var ég hringd og þangd í vistun og eftir það undir höndum
 Sigfúsar míns í Rangalandi. Hann kom mér að Syðri Þjóðnum til Sigurðar og sótti mig að Hóli.
 Vard ég þá fyrir skada fyrir bolvadan klaupa strapium í hornum, misti lús, sem höstadi ríkisort
 í Sigluferdi og gaf ég ríkisdal fyrir hann. Sulturinn í Þjóðnum, hann vendur mér í minni.
 Keypti ég þá skammrif af Magnúsi; þau voru 2 merkur og 40; kunnur þau af merkjun og
 ák ég soðid allt með speni. Það hljóp í höfundi á mér svo ég lá í viku yfir það síðan. Félk
 ég þá seldarfförung og bar ég hann. Félk svartu zimbur og sagði hann þessi félk útsörin
 allra undir sjálfum sér. Það hann þar í flórum, djöfullinum sá arna. Sigfús er mér af
 sömnu vel, þó leyndi hann elákis um hladið, en svo þeirri bróðurinn hann gaf mér og
 engum þeirri hugaþeg leggur hann mér til af lakrisrót. Vantadi mig sonar minar þegar ég
 var í Hóli og það ég um hladið góða í Rangalandi, þó hann í skalli, það höstadi
 dagsverk og vildi ég til þess vinna. Setti hann mig yfir Hóti skómalearnum og óséri
 ég honum Snorra, hann var gullaus maður og skammaklugur; það á elái und mig.
 Það fór í elst með okkur, hann óstadi að andst. komi og hengdi mig und Góðafoss,
 greip mig þá á hendu og rólaði niður að Rangalandi og hlagaði fantum. Var mér elfinn hákarl-
 biti og með það fór ég. Á Gyltu var ég eitt ár. Helga fór seint í fótur og mátti ég raka þar þrjár
 engjadayplakur á dag og fékk litlar þakur fyrir. Í Kaupangi var ég, en afni mín þar, hún var
 dauf. Árni minn er drumadur, en oft kemur svart lamið undan holtu á, svo mátti seja þar.
 Á þjórnstöðum var ég með allri skónum; gólmögóttu zimburin var allt í öllu; hálfs ógð er sagan;
 kartöfluskeffla var með og glundur. Þó ég þadan um hladið, það var allt Kaupis.
 Á Gylti þjórnun hefti ég líkú samau und fólkið að seldu. Hann sendi hundinn upp á að stof-
 ma og sinnadist mér þá, er þó svo hver með aldrinum, svo er með mig og alla. Vargjör veran
 min var skundleg; afi saga Magnúsar garla er í brjósti mínu og hana sepi ég hverjum sem þafa vill,
 enda er hann orðinn sjónlaus, mörgum hennar makt og hefud. Þegar ég reisti í Kaupangsel gaf
 ég sexa Hallgrími mínum margan brómi vins drops og hefti sjó á Götum. Þjórnassan
 min lýndist, síðan na ég aldrei saklausum. Það er að róa einni ár. Hugið
 flaklist þá hringd, þó að enginn vill þafa hana, vand ég þá að skjóta skjóti yfir

Franch

197

hana. Þessu datt úr hófið, en þessum áður var hárur, hann var
þar staddur og lagði alla lífs og sálarkrafta þar til og tók hundað af
þessum, gaf hún mér súkkullu með honum og hanna skart. Það forðu
lík þaua báðum.

1506

Sigga og Fríin eru að enda við að fela upp fyrsta blóðmörum.

Sigga: „Þá er víst best að hrinsa stóra pottinn og setja upp blóðmörum?“

Fríin (nýkennin af Kvennastólum): „Hl^l við ætlum að setja upp litla pottinn og sjáa eithvíð fyrst, til að sjá, hvern hann er áður?“

1507

Frí X (í Seyðisfirði): „Hvað haldið þér á þetta iluvatnsglas hvers?“

Þ.: „Er það keypt hér?“

Frí X: „Það tel ég víst; hinn Maria gaf mér þá í jólagjöf.“

Þ.: „Högrinn og hjaðhauken hefði það kostað 90, hjá Vathne Krúru, hjá Þórarni og Stefáni í SD og í Apóthekunum 3 Krúru.“

Frí X: „Hefur Maria sagt yður það?“

Þ.: „Hví, ég þekki færi, glæsir SD-ávarðunum í Höfu.“

1508

Scherboek landlostin kom að Strömu til Jóhanns prófa. Þá var þá gamall.

Séra Jóhanni: „Gefið þér lokað elti, Scherboek?“

„Hví, þar skalt þú komi til,“ svaraði Scherboek.

1509

„Aldrei er fríður, mér á að fara að blessa“, sagði maðurinn í Kirkjunni.

Hann hafði orðið vanvæn og látið reima í brjóstunum á sér.

1510

Karlseinn gekkinn syðra, laust eftir aldamót (1900) og hét Einari, staddur ír Hinnarvatus eyfna, ógáfanur og kalladur „Einari að norðan“.

Hann var „heidinn“ frumgötur og ferndur á efra aldri, átti 500 á vers til altaris og heilsháði niðir til. Þegar hann kom heim aftur gæddi viðver:

„Hverninn þótti þér að vera til altaris, Einari minn?“

„Ó, blessadur, mér þótti ekkert í það varid,“ svaraði Einari.

N
1571

land-
 "Hér hefur gengið þjáfr þjáfr, hver annari verri," sagði Þriangmali
 systinnadur: "Þeim á norðan, eldurinn á smunum of Sauva þóti á vestan."

N
1572

A.: "Hú þekktir þú elsti þittum minn aptur þó þú séir hann."

B.: "Svo, hefur hann breytt svo mikið?"

A.: "Ei, en þú hefur gengið nýjan þið."

N
1573

"Hvers vegna gaf drottinn Kollóttu kinnu elsti þótt?"

"Af því hann var hræddur með að þótt myndu stanga."

N
1574

"Svo lengi sem hún á líggi til í eigu síni, seyr hún elsti satt orð."

N
1575

"Hugaðu best um þína og þig, það er vandi nógur;
 en láttu í Kyrdum kúra mig þessilsoðna-róður." (Hallgr. í Sandfelli)

N
1576

A.: "Ansi hefur það að hafa verið sátt fyrir S. kaupmann að fara í höfuðið og
 vera orðinn svo gamall"

B.: "Þá, - og þar að auki stóllóttur."

N
1577

Þ.: "Hvad, þú ert þá kinnu í lokur svo snemma, Petur! Ég held þú hefur
 átt að sofa dálítið lengur eftir allt fylliríð í þótt."

Petur: "Ég hafi þó niður elsti efni í þótt, það hefur svoðan heila horngríði
 að fylla sig aftur, ef maður lotur alveg rjúka úr sér."

N
1578

P. (Kendur, á líd in Árvakrókroth): "Hú, sagði þú það? Sagði þú hann verið í gætismann? —
 Hú er gíginn farin á lozzast í sauðum."

1519

"Hvada tæringur hefur þú vald yfir máli sínu?"

1

"Sá sem trúður réttar þá og nei."

1520

Prestur einn í Skotlandi réði gamalli karli að brúða nefloðasi til þess að halda sér vakaandi í í hóluminni; það er mjög hversandi," sagði prestur.

1

"Hversvegna látið þér þá ekki svölur af því í höðuna?" spurði karla.

1521

O.: "Mér sýnist þú svo áhriflegur föður P., eru eitthvað lasinn?"

P.: "Ég skil ekki að ég sé neitt lasinn; mér finnst mér líða áþottlega."

(Þetta sinna): "Þú, eitthvað heit ég þó að gangi að mér. Þú var í norri búinn að gleyma brænni vinnu."

1522

"Gott eiga fátalir, að geta klóad sér í gegnum götin," sagði ofurda konan.

1523

"Hér hefur Randur fengið flek og farir einn niðaðum; en heðan af ég gengid get, því gangurinn stýttist bráðum," sagði Gítti Wínnu, þegar Randur, upphaldsreidhestur hans hafði farir sér að vada og beid banna af.

1524

"Helst til laugu hefur hann fót haft á vörn landi; sá var lagleg sumargjöf sögja þeir háboðandi," sagði Gítti mikinn þotlatisum um sjálfan sig, en hann var föddur fyrsta sunnandag.

1525

Hinn: "Áður en við gíftustum hafði ég eltri hynnum um hver asni þú ert."

Hann: "Það hefði þó átt að geta líðbeint þér dæltid að ég fót þig."

1526

Þurpa smidurinn: "Hvernig líkar yður svo myndin?"

3

Manga: „Mér þykir hún mikil góð, en ef ég á að segja eins og er, þá líkar mér ekki nefid alminnlega“.

Mýndasm.: „Mér líkar það heldur ekki, en ég þótti ekki að hafa það ólíkara“.

1527

Jónatani: „Ég vildi leyfa mér að spyrja, hverni er þú stendur, að þér hafid skilfð það í bláid yður að ég væri með blátt auga og hafi við verið sá sem var að berjast við hann Metusalum. Eitil þér ekki fátta þetta aftur? Ég bara spyr.“

Ritstjórnin: „Ég feli aldrei neitt aftur, en ég skal segja að Metusalum hafi badi augun blá. Er það ekki nóg?“

Jónatani: „Þója, það held ég, la' go!“

1528

Dansþurinn: „Hver min dreing, ka dái égge skaffe mig en best for a fa en litte Ridetur þó'n Tímestid her inni í Dalum; Viss dái ka fo in til ka du kumme mig, ja ska betala mig. Þi ka bli' morsomt.“

Strákinn: „Já, en þá er meira gaman að sitja harna og sjá yður í hestobati.“

1529

A.: „Hvor er áfangari, sá sem á 20 milljónir króna ádu him, sem á 7 dætur?“

B.: „Sá, sem á 7 dætur.“

A.: „Hverum er þá það?“

B.: „Sá sem á milljónum áskar eftir mér, hvern ekki!“

1530

A.: „Þótti þér ekki gaman að vera í nidurjöfnuarnafund?“

B.: „Ei, heldur vildi ég vera á vitlausraspítala.“

A.: „Já, það væri mi andvitað ágótt fyrir þig, en ég er þó ekki viss um að þú þynnir betur við þig þar.“

4

1531

A.: "Hegðu! Maustu elsti eftir fallegu lífinu mínu, sem ég fagði fyrir nokkrum árum?"

B.: "Já, ef maður eftir þér."

A.: "Þú maust hvernig þú leitasti að þér í dýrum og dýrjunum og gæt elsti fundid það neisfadar?"

B.: "Já, ég held ég mun það."

A.: "Þú stólt þú segja þér; í þessu fól þú í gamla vestid mitt, sem í hef elsti kinnid í í mörg ár og hvað heldurdu að ég hafi fundid?"

B.: "Þú hefur fundid útid þitt; það var ágott."

A.: "Ei, en ég fann gætið í vasanum, sem það hefur sio/klavt mid'um."

1532

A.: "Hú, sá þú hvað þú hefur étid í morgun?"

B.: "Hvernig sérdu það?"

A.: "Þú ert einum eggjaranda á björtinu."

B.: "Oft þú sjáir þú elsti öllu heldur hvað ég elsti hafi borðað?"

1533

Stanni: "Ég segi yður það sath, frosken, þér hafið bragð svo mikið, að ég áttadi varla að þekkja yður."

Hinn: "Það kemur þá mikið þér hvar í hef frosken og ofríkkað."

Stanni: "Þér gætið aðeins bragð til hins besta."

1534

Johann gæti var góður í kaupum og þótti vant um stíldingum, en hirti minna um hvernig hann gæti til fara. Hann var í fálkannum sínum gæti, gætiðum og gætiðum, þangað til sýnir hans skommuðist sín fyrir karlinum og segdu að sanna hann í þér að kaupa sér m. n. n. fálka.

"Ég vildi heldur eiga þér fálkannum sem hann mundi hofa," sagði.

Karl, og við það sat.

Einu dag höfðu synir hans fasttráðið að miðsteyldi Karlum frá rúppar
fratku. Þeir vissu, að hann sat sig sjáldan úr fœri, eftir hann gæti þingið
góð kaup og söndu þeir við skradarann að selja Karlinum 40 króna
fratku fyrir 15 krónur; þeir öfudun svo að borga mismuninn, 25 krónur
þeir fœru svo heini og sögu föður sínum að þeir höfðu séð svoða ódýran frakka
og sýndu hann fram í hvíluð. Kjara kaup þetta vóri enda kaþlega mun
hálfvindi að kasta. Karlum fœr til skradarans og tók lúksus frakka-
ann eftir þó að hafa þóttad hannur midur í 11,50 aur. En þegar heini
henn var Karl frakabalaurs eigi að síður.

"Hvað er þetta, kaupstíðu þó eftir frakkaann, þatbi?" spurdu
báðir synirinn.

"Ój, og felið hann nið fyrir 11,50", sagði Karlum.

"En hvar er hann þá?"

"Eg hitli kunningsja minn í leidinni", svaradi Karlum og
var láttbránn, og hann bað mér 20 kr. í hann, og mér
þótti eðli svo illa borgað um afið 8 kr. og 50 aur. Það eru þó
lagleg daglaun.

Sagan getur eftir um hvernig synirinn urðu í andlitinu.

1535

A.: "Já, það er margt í þessum heini, sem maður vildi bregða af maður mætti það."

B.: "Já, það er áreiðanlega víst. Eg man t.d. eftir þér einu sinni hvað mig laugadi
til að falstun 20 kr. gullpeningur sem í átti vóri orðinn epta."

1536

Þegar Guinnur Thomsen féll við þingkosningu í Norðafirði hennar um árið, er
sagt hann heudi þótt ofarir sínar einu sinni Andrés Fjeldsted, "Laxaborgingurinn"
í Hvítárvöllum og er mælt að Guinnur hafi hærð fram stólu þessari þegar

hann roid af Kjöfundinni:

"Laxa þeim þar mikit mægi; margir voru þeir smáir,
en svo voru net in gæði gæði, að þeirri smágu færi."

1537

Móðirini: "Hvada atgætur er þetta, Soffia! Það er eins og allt atli ofur
híða! Sko hvað hann Vilbi er stíltur og þögn!"

Soffia litla: "Já, hann á líka að vera það manna, þeir vid eru að lesa
opluar. Hann er hann þabbi og kemur of seint heim, en ég er þá!"

1538

Tinni litli hafði oft orð: óþarflega mörk; sér staklega var móður hans
oft hann að þeir þegar óþunnaðir kenna, hvar berar hann þessi athuga-
semdir sínar nu þá. Einn dag var von á Smíth. Hann hafði ein-
hverjuvegin brotið nafbeinið, svo nafid var öldungis flath úð.

"Hú skal ég berja þig, Tinni, ef þú talar eitthvert orð me nafid á
honnun Smíth, þegar hann kemur," sagði móðir Tinnu við hann.

Henni varð þeir dálitid teitt við þegar Smíth var komin og
Tinni sagði upps og fór alla:

"Mamma! þú sagðir ég mætti ekki tala me nafid á honnun Smíth.
Hann hefur stekst nef, mamma." Tinni var vís lúsin fara úð.

1539

Svitaþrangarinn: "Ég hef þérna líka á góðu bók, Alexadar verid þér. Hinn þessi
manni nu allan þessum."

Konni: "Sagji þú þessum hvernig mæður á að koma af sér næstgæðum þessum?"

Þrangarinn: "Já, já, með þér að klampa eitthvað af þeim."

1540

Reiðarinn: "Svo þú skenst þér vel á leiknum í þér. Þú þótti það takast vel?"
Kjöfundinni: "Já, áðstóga. Það var svo ljónandi langt á milli þáttanna að ég gat"

N lengið mér bjór eins og í vildi."

1541

Einhverjusinni var sá hlauð Árnason presta skólakeonari í gangi í götum Reykjavíkur og lá leid hans yfir um bójarlökum, en í hennar var gangbrú ein, nokkur bord og slaukar og fox og sorp nudir. Hlauðs steig fæti utan við og milli slaukanna, hrassar og vand allur nýj foxur í annari hlíðinni. Hlauð stendur þegar upp, létur í kringum sig, tekur upp hvítan vas af lúð og bindur honum fyrir annað augað, setur svo nudir sig ~~stóð~~ höfudist, þýfur vestur götu og heim. Einhver sem sá hafði til hans, svaraði því hann hefti þetta. Því svaraði sá hlauð þessu:

"Það sá enginn svárnarid á ríðlinni og hlíðinni. Allir horfðu í klúðum, enginn í fótum."

1542

Einhverjusinni í yfirveidum sínum kom Þegur biskup, skáldid þógn, þar að, sem drægir voru við hang og voru að gamni sínu að búa til hús og annað úr mytlinni.

"Hvað erud þig nú að byggja, þetta mínir?" spurði biskup.

"Við erum að byggja kirkju", svaraði strákarnir þreyktir.

"Ei þú höfð engan þreotíu", sagði biskup.

"Nei", segja strákarnir, "en við höfum nýjan stílk í hanni".

Þegur var sjálfur spausamur og hafði oft sagt þessa sögu.

1543

Þannuðum og víðar erlendis, hafur það verið alment og þer um til, að menn í þurka - og öðru lífi fái prest sínu til að kenna og lesa yfir öðrum, til þess að bregða veduráttu og bjarga hönnum.

Það er og lítið um í þannu öðru að biskupar skipa slíka benagjörðir

1549

A.: (Vid ein af drengjum.) „Þú ert þá kominn úr skólum.“

Strákur: „Já.“

A.: „Var nokkur barni þú í dag?“

Strákur: „Já, hann átti litli.“

A.: „Fór hann að skóla?“

Strákur: „Já, við skólum aldrei nema þegar sér á okkur.“

1550

Þórunn (við kútarstúlkum): „Ég held að ég hafi mist hvern einn af þeim. Ég þekki þeim alla, held þeir skilad mér hvern, annars mundi þú eiga hann.“

1551

Jón: „Pabbi minn er postur. Hvað þeir hann pabbi þinn?“

Sigríður: „Það segir hún mamma segir hvern.“

1552

Stórbóndi einn skrifar til nauta kaupmannsins:

„— — — Og svo öllu þá að tilfjá þú að skrifa mig sjálfan á nauta listan með 1 kálfi“

1553

A.: Hérna er heikeningurinn frá augulokningum. Þú átti að taka við börnunum.“

B.: „Vilji þú ekki segja hvern að mér hafi versnað svo hjá hvern, að ég hafi ekki getað lesið heikeninginn.“

1554

Guuma: „Fáðu ekki einn, það er einhver kominn.“

Sýga: „Hver ölli það sé?“

Guuma: „Það veit ég ekki.“

Sýga: „Hvernig veistu þá að einhver er kominn?“

Guuma: „Hinn mamma sagði okkur nú við hann þetta, svo það er einhver óþægur.“

1555

Hann: (Þessi hatti er eftir. ákafa rifildis hvern og þessu.) „Ég held það sé“

10

skynsamlegast að fara í sjóinn og þá enda á þessum."

Hinn: "Þú hefur þú Ólafur, hvort þú gerir það í þessum loftum."

1556

Stúlkan: "Hvað talid þú mér nýgg tungumál, herra prófessor?"

Prófessorinn: "Eg tala mér elsti nýgg 6 sta. 7 tungur, en ég stál lálitid fleiri."

Stúlkan: "Hvada tunga hefur yður mér fallid er víðast?"

Prófessorinn: "Tungu í hönum míni."

1557

A.: "Þú Stephensen er sú latasta skýpa ein í þessum: Hinn er mestu kaffi -
húð og er þú heldur á þessum en að hita það sjálf!"

B.: "Þú hefur átt að þekkja hana móður hennar: Hinn klakkaði til að verða
skólaótt, til að losna við að greiða sér."

1558

Sjona: "Vori' elsti gaman af þann Jónsen spíð skotinn í mér?"

Jónna: "Já, brenslis hlazilept."

1559

"Eg þú ætli að selja vatnið á Hrunna Krötu, drottinn minn sál, þú yrði ein-
hveru lúna vatnslitid", sagði Summeva gamla á Hrunna Krötu (dánin
már 1850) og meinti til uppheldissorvar síns, sem henni þótti seinni í ferðum.

1560

Geitur: "Hann er dandur, hann ríki Jón á stóli"

Bóndi: "Nú! Er hann dandur. Sö lifdi elsti langi fram spili ofinni."

Geitur: "Héi, nú! Það er nýttur að gamalmenni, sem lifa fram í andlátid."

1561

Vatnsgjafir á bók, ginnall maður, var að selja fötönnu af rannum ofi sinnar. "Það
verða engar kvalir lagðar á mannalegan lífama", sagði hann meðal annars, "sem
ég hef elsti mátt föta."

13: (Lördinsdaga): „Otti þá berir stöki upp á hvítdag skaparans eins og vanti er.“

1567

Það var í bera út blátt Arnfríðing, kom til Geirs gamla förgu og seir: „Stofid þér séð Arnfríðing?“

Geir: „Hva, hó, nei, er hann fýrður?“

Það varinn: „Vei, ó, er herra með hann“

Geir: „Vei, þú erud þér þá að spyrja eftir hann?“

1568

Arnbjörn gamli í Litla-Holla bei var þeirslur þar, óstafur og óvinsall. Hann var náttúru Sverrisens í Rangárförum og áttuð þeir jónið við. Ein sinni var það borið í Arnbjörn, að hann hefði haldið fötum í lambi sem annars stáðar stál og stak í lambbláði. Það varinn sagði að Arnbjörn hefði farið með sér inn í lambbláðið og haldið þar fötum í lambi meðan hann stak það. Sverresen las upp fyrir Arnbjörn framurðina, og kvod þar stætt niðanföri.

„Það getur vel verið blessaður verið þér,“ sagði Arnbjörn, „en þér gæti ekki að þér, að innstökum. Kvod altaf vera með öllum sem stela og er það ekki mín skuld, hafi hann í þetta sinn brugðist sér í mitt gæfi.“

„Þá, Arnbjörn minn, þér ert þá að þrota, þér comist til að geta sloppið með það fyrir þessum jandvæta dómstoli, en þér komist síðar fyrir annan dómstol, sem sé yður hald fötum, og kvod ert þér þá að segja Arnbjörn?“

„Það kemur aldrei til heilins mín, hann fer aldrei með ósamvindi blessaður.“
(sögu þ. E. skálds)

1569

Sverresen þiljandi stofu hjá sér og máladi og band Arnbjörn min til að sjá stofuna og dæti að herlag heitunum.

„Þetta er merkileg stofa, herra minn, og þýðisfall og stöki lítið samur komid í henni af þinggjöddum og það vanti óg hins sé heitari fyrir það að hún er blá.“

„Lítið þér í kringum yður Arnbjörn. Herra erud dygnar!“

"já, hvað er að fara um þér, blessaðir veru þér, það er svo sem hvað gæti áður
hérna hjá yður" (sögn Þ. Erl. Stóðs).

1570

Arnbjörn kom einninn. Sólvarandi holti á handker; frost var og vell kom-
in nokkur, en Karl reid flakjörundu og lét sír duga broddnagla, sem alsíða var þá.
Hú hófdu til að broddnaglar einn einn tveir og það þurfti Karlinn að fá botk. Smidur-
inn, sá einn, sem hjálpað gat Karli, var að taka góðu og var langt kominn. Hann
takaði í brenn hné og vildi ójarnan hlampa út frá þeir hálfbrúnn og lét skila
að hann henni bráðinu. Það drogt þó góða stund og sendir Arnbjörn inn aftur
en vildi með eigin mekti fara inn sjálfur. Kominn var boddid Koffi, en hann kvad
sig langt meira í broddnagla og þáði það ekki, en bardi sér í gríð. Lokas
kom smidurinn og fór að færa nagla og gætti seint og í tilbót hagnis hann fyrsta
nagla og varð að leita nýss annars. Lokas er þó naglaútt kominn í klár-
inn og segir þá Arnbjörn um leid og hann tekur innilega í hönd manna.
"Gud launi þér nú línan minn, fyrir alla þessa fyrirköfu. Svona þurfti það
aktast budi fljótt og vel, sem þú er með gótu" (sögn Þ. Erl. Stóðs)

1571

Vís úthafingun fræðingur: "Hidur með hana á afstau, upprundir hana af
framan. Hla-a, þar satchar hvin". (Kistun kom ofan af lofti um þröngt
skjagat og skipaði foringum þannig fyrir).

1572

"Það heyrir að vera myndarleg slútt þessi Manitobba sem allir eru að fara
til og sjálf þátt forrið".

1573

Ja, Kóngurinn, það held ég. Þeir spila og tæfla um heil hönd og fjóðir, eins og við
um glerbot og bannir. Maður sér nú til donis Tyrkja á dund hérna.
Það kem bara af þér, að soldánninn í Tyrkíu sagði við kónginn, að hann

geti náð eins nóggu mömmu ís ríki hans eins og hans vildi. Kóngurinn
þratti og svo veðjandi þeir."

"Hvada kóngur var þetta?"

"Kóngur, það var hann Kristján fjórði; en heitir hann ekki það d'efullinn,
sinn minna ríki?"

1574

Verfmannstjórnin, sem margt var vel gætt, en ekki talinn hugaður, fór einhverju
sinni sjóleidis á bati. Hann var vel kladdur eins og vant var, en vadar goðs og
hafði hann lagt frakkaun hjá sér. Kyllja var daltitil og stóttit eitthvott líkinn min
yfir handstotkinu. Segir þó einhver vid manninn, að hann stelli vara frakkaun.

"Stétt með frakkaun, bara að ég haldi lífinu", svarði verflunastjórnin
og vildi hann þó ekki missa minni sína fyrir handvörnu.

1575

Það var venin að vera úr merlistönu. Náðinninn mætur hann eins fyrir
útförinni stóð, fékk forsongvaranninn Passíusálmana og það hann að byrja.

"Hvada ekki það heit að vera," sýgur forsongvarinn.

"Messaður, það er alveg sama, það er svo sem allt eins í þeirri bók."

Forsongvarinn lifur upp bókinni, brúir raustina og byrjar:

"Sjá hér hve illu er að dygd og vikin fá."

1576

Þegar dr. Valtýr var með járu traustina herna á árinu og séra Jens
með loftballinu, þá stóð Þeir Lóga sitt sinn úti um kvöld og hófði
á stjórnum. Hann gekk fram hjá og spurði Þeir, á hvad hann vinnur hafa.

"Við, ég er að goka að loftballinu hans séra Jens; hann ekki
bráðum að fara að koma upp," svarði Þeir.

1576

Þrofastur kom til prests og er settur til borðs. Prestur satar messuinn flóttu

a curtis.

Þrestur: „Eg má til að lifja góður að gæta yðus að góðu mænuvín hjó mér, Hjólfur
þrófastur, í þess þvi midur elaki þrennivín til nanna handa gálfur mér“.

1577

Þíndi bjó á Bergstöðum. Hann æfir einn morgun við þunnin þá sinn.

„Mig dregundi meðhilegan draum í nótt. Ég var kominn til Kelvísis, en þá kom
þar medicinus engill guds og tókur mig og segir: „þú átt elski að vera hér Endmannur,
þú hefur ríkt af mikil gótti í Bergstöðum til þess og svo tók hann í skugginn á
mér og flaug með mig upp til himna“.

1578

Amór (Árnason) sjólauninn hlífðingur þótti skilríkið í söðnum. Eitt
Háskóli kemur aðrar á plugga, þar sem sjólauninn var ríni fyrir og
segi, sem sidur er til: „Hér sé gud!“ „Hér er enginn gud“, svarði Amór
„Farið þér að norðurdrögnunum“.

1579

Romani: „Zlava or hafid ber i kisimmi? Et bat modumarki?”

Khord: „Kei, pad er Lengda modur merki.“

580

Professornu (profes mrazu lyfjafroding): Þeljið upp öll svitandi mæði, sem þér þekkið!"

Rejstafodningurinn gæir það, en professorinn er stalt ánoðdur með það og æfir,
hvort hann þekki stalt fleiri. Hinn hefur sig laugi um, þurkar af sér tvítam og segir:

1581

4: "Hayderin puolesta, tus k'as'hotakennarans muu jod, ad influenza vori myydamas veiki?"

B: "Jei, kams gāt citri kaldiš kams, fēv dōg nīc adur lapi dīst kams veikur: infleuzi".

1582

Vagns tjórum: "Þér mögðu ekki kalla þá inni í Vagninum."

Þerdamadrinn: „Vei, ég geri það heldur ekki!“

Vagnbjörninn: „Þér hafið þó vindið í minningu!“

Þerdamadrinn: „Já, það hef ég. En ég hef líka stöð á fötunum, en gang þú elskar!“

1583

Ge. Linnis (eystri samsetid): „Þér fylgdu okkur víst til dyra, þú stóðst góður.“

Þisbóndinn: „Já, með mestu ánægju!“

1584

Skuldurinn: „Þér verðid að fyrir gefa, að ég get ekki borgað yður fyrir þessum mánuði.“

Þatrasalinn: „Og þetta sögdu þér líka síðastliðinn mánuði.“

Skuldurinn: „Já, og hef ég þá ekki stadið við ord núna?“

1585

Erpisdrygkja (e. Klubbinn) & L.: „Hinn frakulidni var einn af okkar bestu félags-
mönnum. Við skulum því láta í ljósi sökum okkar með því að hrófa þessum
húrru fyrir honum: Glann lifi! Húrra! húrra! húrra!“

1586

Hjá bótsala: Skuldeinn: „Þig langar til að fá hjá yður góða bót. Viljið þér benta mér á
sinnhverja?“

Bótsalinn: „Þekkið þér ástara drauminn?“

Hinn: „Já, fyrir löngu síðan.“

Hann: „Glaðið þér lengið „Hinn fyrsta kross“?“

Hinn: „Já, hann fékk ég hjá yður í fyrra.“

Hann: „En hjóla bændi?“

Hinn: „Það vildi ég ní helst af öllu.“

1587

Dómariinn: (við mann sýndur er af ~~Kona~~ þeirri á hvern, að hann hafi verið í vik-
endi með fjöfnum): „Reynid þér þú að forðast útan félagsstaps eftir leiddi.“

Ákendi: „Já, herra dómari. Ég vona að ég kemi hér ekki oftar.“

1588

'Kristisk og trúskist'. Maður lét leita tengdamóður sinni Læringa. Sá sendur var. Kom með mál frá Læri og stóð á glásum: 'Kristisk og trúskist svo þrisvar á dag'.

Maðurinn verður dálitill hómur og segir: 'Trúskist, það er miðmál og gætt, en það mál krista hana'. lét hann svo fœr gíða munn tala Læringar-ann-ingjann upp ír rúmmis og krista hana þrisvar á dag.

1589

Sigga (hjá prestinum): Hjálkapurinn sé haldinn hjá allum og hjórnarinn möflekliði - öflekliði, athafi og að segja.

1590

Sér Ólafur student, átti eitt sinn í máli við manni og vann það. Þegar málinn var lokið, er mál að sér Ólafur hafi sagt um niðurstöðumann sinn: 'Mál. sagði miðmál sath, en hvor vann málið'.

1591

Þetta mál var ~~hjá~~ stjórni stjórni sigldi stjórni í strand og þótti eitt mál óhón dulega tákast.

Geir Förga mál lítill síðar manni og þess þess að sig vanta stjórni, en engu að fái.

'Það mál þó afmál fái hann Þetta mál stjórni, segir maðurinn.

'Laudid stórt stjórni við stjórni', varði Geir, 'hann er við stjórni að stjórni einhveru vitanni og ann þess þó stjórni of margir'.

1592

Þessi: 'Hjpp á hvata dag þess Þess hana minna góði minna?'

Maðurinn (klórar sér í höfðinu): 'Þá, og man það mið stjórni í stjórni, en við stjórni sath það í stjórni minna'.

1593

Þegar ann mál gíða á mál málalíni í Sæðisfirdi forðum, var maður einn staddur á sveitarfundi í áðnum stöð þess stjórni og stjórni áðnum stjórni við stjórni stjórni.

1. Men þó er gætt þessu og gættu um orsökina. „Vid erum orðin svo vanir í
sveigju á Seyðisfirði, að við réttum aldrei uppi nema þrjá fingur á fumdum,“ svarði maturinn.

1594

Switarnadur kemur á apótekið á Seyðisfirði og þad H. Y. Ernst, sem þá var þar lyfjoli, um
eitt glas af laxerolíu.

Ernst: „Hlevar di gluss?“

Madurinn hristir höfuðið og þeygir.

Ernst (býrstur): „Hlevar þér gluss! sigrir þú!“

Madurinn (vandastalegur): „Ég stíð yður elsti!“

Ernst: „Stíllar di itche íslansta forþogger? Þa fannum stíllar þér da?“

1595

Jensen notkinn frá Kaupmannahöfn, sem dvaldið hafði heilt ár í Fótundi, var búið
að koma í réttinnar. Sá, sem band honum var tilendingur og kaldi hann best að ríða norði
með sér: Lósten fyrir aftan hvalbúinn að ferdamannasíð. Þrást þá Dansturninn reiddur
við og mælti: „Helduðu að ég sé sá hófelli, — Ég, sem hefi verið í Kóngins Kaupmanns-
höfn, að éta mat, sem reiddur er á heitkassi?“

1596

Madur kemur í bæ og þar bínda bréf og sýði þá fréttnir að hann hefði heyrt að G. í Hálsoi
vori dauður. Þegar bíndi opnar bréfið, sér hann að það er einmitt frá G. í Hálsoi, les hann
í bréfið og sýði: „Elsti gættu þannu um það annað!“

„Það er lítið að mænta það,“ svarði kona hans, „þú ert elsti þinn að lesa bréfið á enda.“

1597

Á Ragnfrjóti hjá Dagverðarnesi er vax, sem heitir í Heið, Lagnur.

Sér. Guttormur, sem var á Skófi, sendi eitt sinn til Seyðisfjardar vinnu sinni sem

Ragnar heit. Þegar hann kom aftur, spyr prestur: „Heldu þú Ragnur, þjánnu minn?“

„Já,“ sýði Ragnur: „þú munt hafa farið það í Heið Lagnur? spyr prestur.

„Ónei, mér þótti vissara að sitja í miðja bæ.“ svarði Ragnur.

19

1598 Karl: Þú skal þá segja þér nokkurn, Ella litla. Hinn systir þín lofði mér í gæðhótti að gíftast mér. Þú hefurist orði þó þú fari með hana frá þér?

Ella litla: „Heiðist yður. Nei, nei. Við höldum veizluna í gæðhótti þara til þess að þér tókist hana.“

1599 Friðri: (við betlari) „Eg hef þá fóstur hefur að þú aldrei mætt við dýrmar.“

Betlari: „Héi, já, já, ég held við getum þá snöggvæðst komid inn í stofu.“

1600 „Ójá! Gvöndur að bjargu ís, en ég standi þessu meir andlættu“, sagði prestur nokkur þegar hann kom út úr kirkju og sé bróður sinn fara með heglum þrimum og áriman

1601 Kerling var að klifa við stóð, bróðrum um lygi og fleira og lét dólma ganga í afstæð, þar til hún segir: „Það er von þú ljúgið á þessum þú ljúgur þú sem elsti er sakti.“

1602 Bjarni hét maður, hann var Jónsson og bjó í Reidólfsstöðum. Hann átti eitt kom hann að Selu til foreldra minna með sand á einu langri hafði vanti að á heimtímanum. Það var stóla langar dags kvöld. Fæðir minn var elsti heima en hann hafði fætt til sandins og fæladu þá við vinnu minna, að þegar sandurinn kom, skyldu þeir öðra hann og var það gjört. Bjarni beid í móður sandurinn var skortur og geidur til, en af því að elsti var verið að veita mér in statur fé þu en mér in vörð kaldur, gæti Bjarni elsti beid eftir því, en lét þess geid við móður minna að hann gæti að ad mér in vörð 18 merkur að þynget og það hann móður minna að minna þetta og segja föður minnum frá því þegar hann kom heim hver á gæðum hans hefti verið. — Þá gæti eftir þess foreldrar minni til kirkju, því þau áttu að verða til alþaris um daginn. Áður en í kirkju var gæðid hafði Bjarni hith föður minn að máli, og fætt að honum hveir mikil mér hefti verið í sandinum og var móðir mín þá eigi

Stódd. - Sá er síðin (sá var) altarisgesta að ganga úr setum sínum og safnað saman í hór kirkjunnar og hlýða þá á skrifstíðni prestsins, en að henni lokinni ganga í seti sítt sá jafnvel úr áður en messa byrjaði. Þegar móðir mín gekk út úr kirkjngölfinu, (þá er hún kom frá skrifstíðni) er þessi í handlegg hennar og sagt svo hátt að vel heyrðist all-langt út í kirkjuna: „Eftir þó ég mi með móðinni í sandnum Margrétu mín; 19 metrum voru í honum en ég sagði 18“. Maðurinn sem við hana talaði var Þjarni í Reibólfsstöðum og sagði móðir mín aftur síðar, að þáir menn hefðu þert sér jafn-litla við af Þjarni í þetta sínu, enda hefði hún þá verið að tala um annað en móðir í sandnum. (J. P.).

1603

Einuvertíma drukknaði bróðir Þjarni í fískiróðri og raki líkvið elstis upp fyrir en löngu síðar. Þegar Þjarni spurði þetta frá sjónum, var hann ávallt vanur að svara þannig: „Él elsti vanti ég að það séu farmar að raka af þeim bróður minni; hann bróðir minn var í spónni þvi ledur brók, með kálfsstínum setstampa og hross-himningum. Það var ljóti skadinn að missa hann svo“.

1604

Einuvertíma hórdi Þjarni náðna sinn fyrir það að hross hann gengi í þengjar Þjarni og leiddi hann menn á vettvang til að sjá hvort elsti vanti ástóta til kosunnar og vildi hann sama það með því að sjá þeim það sem hrossinn höfðu lagt af sér í engjar hans. Þegar þeir komu út á engjarnar, sagði Þjarni: „Hann mín, sko, þarni“ er einn og þarni“ er einn og þarni“ er einn.“

1605

Magnús Þeitursson, sem dó á örvæðni ári 1920, var bróðir Kristjáns Þeiturssonar

Fréimur í Reykjavík og var hann (Magnús) hagnattur og oft smíðugur í hverð þess sínum. Í byggðarlagi hans (Stotthósti) var maður notatinn, hann voruþlaga var þallaður „Egvi“ (en hét Egjálfrus); hann var mjög hár vortí, og var það vanja hans að líta indur að þeim sem hann talaði við og þótti notkun afsýsmikill, þó mætti manleysismáður vör. Þann hann hvað Magnús, og er það víst með síðustu vísnum sem hann gerði:

„Egvi“ hristið augun manns og stóð þarf að síða 'ann;
hann stóð bara 'oni þann, sem er að tala við 'ann“.

1606

Þorvaldur Pálsson, lathinn í Reykjavík stóð eitt sinn á students-árinu sínum - í bálkannum við Reykjavíkurfjör. Það var sunnunda vestrar og Þjórnin mj. lögd ísi. Kemur þá til hans Óli Þinsen póstmæistari og stóð hann að ganga út á ísin, en stóð þar við, hugsar sig dæltíð um og segir við Þorvald: „Skuldi Þjórnin annars vera orðin í held?“

„Ja, - hah?, ég veit ekki“^{þa}, segir Þorvaldur og sýnir til að þikka með þríki sínu; „ég er ekki viss um að hún sé grips held, en þér gæti reynt. ha?“

1607

Einhverjum var séra Stefán Stephensen (þá í Ólafsvörum) að hús víja þar í sókninni og hefur hann fylgdarmann sem einnig hét Stefán. Eins og lög gera hald fyrir; Komu þeir í marga bæi um daginn og þaðan göngdir. Var prestur orðinn kendur um kvöldið, er þeir fóru heimleiðis og hann tók að einum er þeir höfðu komið hús víjað á áður um daginn. Stóldrun þeir fyrir utan Lúgarðinn og segir þá séra Stefán: „Haltu herna í drogna mína, nafni sell, meðan ég breyd mér heim í bldinn; mig langar að finna hana Þorgrú af þess!“

4608

220

Auglýsingar:

1. Flótsali nokkur í Kauphöfnum í Vesturlandi auglýsti þessas
bókun meðal annars til sölu hjóla sér:

"Þessar góðu og gagnlegu barnabókun hefi ég til sölu:

Campo: Stuttur Sidaldrómur fyrir Góðra
Mamma Börn. Vkl. af Lindlauji Sveins-
syni. Reisargöfnum 1799.

og Staðófskver handa mérir minna
börnum."

2. "Með fallegri orði föst köppt: Skinnsoðnar, hjólbörn,
skautbúningur, kolaðell, sálmaðóð, þlússkattur,
grásteypur með glerkúlum og biblíu í góðu bandi"

3. "Til sölu nokkrar bráðar skípsgjöfnir frá og fjórskornar
í Hindgötu II, Hafnarfirdi." (Morgunbl. 10/2-'18?)

Se einhver ráðherrauma fjárfesandi, skrifar viðkomandi skrif-
stofustjóri fyrir ráðherrauna hönd þannig undir ýms em-
bættis skjöl og ávísanir: "F. h. 4."

Þaða ýmsir gármagar viljað leggja aðra þýðingu í þessas
Skammstöfanir, f. d. að þess góðu þýði: "Fyrir hönd hjónabúsins".
"Fyrir hönd hjónabússtýrnunar". Gða jafnvel: Farnu í helvítis
rass" o. s. fró.

Gannall kemur og fyrrum bójarfögla fulltrúi í Ræðjavík
hneyfsladist soo á þessum F. h. 4-skammstöfun stjórna-
ráðsins, að hann vildi láfa sálja "lög um lagfílögur skamma-
stöfanir", því fremur sem hann hlóð mænu hafa fundid uppi á

23

því að kalla vandið þetta "sjónabústýr".

1611 Siggí gamli léti einn sinni soni gættu með málspætti
 út í þarann. Tímanum allt másið milli þeirra félaga í
 bátinum, sagði Siggí gamli: "Þegar þú ferð að huga um
 að fá þér skúllan, drengur minn, skaltu ekki horfa í and-
 lituð á heini, heldur í fóturina. Mér varð það á, að ég
 horfdi í andlituð, en elsti í fóturina og þú þekkir Berl-
 inguma mína"

Kokkeran vísur yf. Hordlingar

(Mátti áður koma en skrifadar hér til útgáfu, svo eigi gleymist að glattist.)

1. Þú sem þú hittir nýttuð-mann,
 í nýja búningum þessirdu þann.
 Þú brjóstirú keddubangan gullnir kringla;
 við þerum massinn staulda kofur dingsla.

1613 Þegar Clemmensen ^{lyðveldisforseta} ~~Frakka~~ Frakka, var veitt banna til-
 ræðið 1919 og þetta fréttist til Ræðjunnar, var þessari stöku
 kastad fram:

2. Karl-annunginn Clemmensen (fb. Clemensó)
 kominn var "í grænu sjó",
 madur hann í magann hjó. —
 mikil var ánn ekki dó.

(hvar 1919. H. S. B.)

1614 Í starfsherbegginu Randbakkans (hís Cathan & Olsen) var

afst á lifandi vagna Kulda og dragsúps, þegar dýrnar að norðan -
verdu von settar afnar í gátt. Eintversjúsinni þegar þalt var
og „strokan stóð inn um dýrnar“ ~~þetta~~ einum starfsmanninum
þessar vísur af minni:

3. a. Vid sálfnum hér í súk og Kulda
í svölum banka-hýbýlunum
og allir þeir sem eitthvað skulda
afna fyrir storminum,
soo blindvind verður inn-um allt
og áttalaða djöfuls-kalt.
- b. Hann séir Friðri^x minn situr yzbur (^xVilhjálmur St.)
og soo er Hilmar^{xx} næsti manni (^xHilmar Stefánsson)
í horni láka in þorleim^{xxx} leystur (^{xxx}Þorl. Jónsson)
og hepar niar^{xxx} um skaparnum,
sem bjó til þetta banasett skot,
en brendi gamla Þryggva skot (^{Þorl. Jónsson 25/4/15})
- c. En hinum megin þau þeir Gvöndur (^{G. Gvöndur frá Reykholti})
og honum innar Þéður stár. (^{Þéður Magn. Lögfréðingur})
Eg áski' að öðri engil sendur,
sem af þeim mætti kysa lár;
en enginn hepar hröppur stór,
stær hröppur göddalind lár í flór (^{húsið er loft skínflísinn})
- d. Eg þekki sorgir þeirra er minnar
í þvögu sílja' um gjaldkerann; (^{Jón Pálsson})
en nár ~~þeir~~ eru niðri svinnar
og návíst haus þeir hlyja Kaur? (^{J.P. Pótti Kaldlyndur, Str. Blámbólta})
Jón Hauðvörð son í hlyndi, í horninu hja' Eyndi. (^{sem síðan vandr Kona hennar})

Prestur notkur á Austurlandi þótti vera meiri búmadur en klerkur
og haddropur í viðsteypum. Einstöfna sinni var kaupmadur notkur,
sem ekki hafði séð klerkin en heyrð mikið sagt af dugnati hans
og kaupmennsku-dægnati, að þrósá hann við annan mann og að
lofðummi, lokinni kastadi sá madur þau þessari stóku:

4. "Mikið er hvað margir lofðu ann
mann, sem aldrei hafu séð ann
skryddan háfa Krists að ofan
kloddan stollabuxnum neðan."

5. Stoka: "Prestar heimi huldum frá
herma margt og segja,
en skyldi þeim ekki trogða í bró
klessudum, er þeir dægja?"

1615

Rannsóknardómurinn spyr ákæddan sem slegist hafði upp á fjöloga
sinn á "Grímstelli" í Ríðjavík.

"Hvað heitid þér?"

"Grímur."

"Kven son?"

"Grímsson."

"Hvar heima?"

"Á Grímstöðakoti"

"Hvar er það?"

"Hjá Grímstöðum."

"Hvar eru þeir?"

"Á Grímstöðakottinum."

"Hvadan ottadur?"

"Ér Grímnesinn"

"Höfðid þér gríma fyrir andlitinu þegar þér reður í manninn?"

"Nei. Og hefi aldrei þurft að fela mér grímu, þó ég hafi þurft
eitt hvad einu aðra."

22

1616

Jósep frá Húsatóttum í Grindavík, sagði:

„Kvendi sem þú finnid mig dandam, hengdam, hális-
höggvinnu eða skotinn (skotinn), þá hefur Éinn, bróðir
minn í Garðhúsum, minn verðid“

1617

Fjallabringurinn í Kríng um Suðurlands-midlandid um lyktur
nóttum alla Árvessýstir og alla Þangárvallo sýstir og sózt hann
allur glögglega af Eyraabakka. Á síðustu Kaupmannstau-árnum
Gudmundar Lúpssonar í Háeyri, kom dauður skipstjóri í skipi
sínu til Gudmundar og bað hann skipstjóranum koma til sín og
drekka þeir báðir fast um nóttid. Gudmundur vildi sjá skip-
stjóranum dálitum vott um ríkið sítt, sem skipstjóranum
þótti ótrúlegu mikil. Þeir fóru þá út í hlád og segir Gudmundur
þá við skipstjóranum: „Þetta er minn bjandam, let Hala sem De
ser, heldt op til Þjergene her ruddt um Kríng“. En skip-
stjórin vildi samt ekki trúa. Þó Gudmundur hann þá og lí-
bandi, svo, að kona hans (Gudmundar) sendi eftir manni hjálps^{ti} að bjarga
skipstjóranum úr höndum Gudmundar. Sá, sem kom og skildi þá
spyr Gudmund: „Hvergevegna fóstu að berjja manninn?“
„Hann skildi mig ekki helvítið að farna, svo í skoti að segja
hótt hann skildi ekki betur hve ríkur ég er ef ég berði hann
dálitid“. Árið eftir var Gudmundur gjaldþrota og kom þá sami
skipstjóri til Eyraabakka (Lofellisverslunar) og kitti Gudmund og
spyr: „Hau De nu víse mig Deres Bjandam, dauðsannur sem
í Fjor?“ „Ei“, sagði Gudmundur. „Hu har Fandur fagt det Hala!“
„Haa, ja“, sagði skipstjórin. „Og saa fager haudem nok selv bægfer“.
— Þeir skildu brosaði og fór hvar sína leið. —

1618

225

Gráni.

1. Dandur er gamli Gráni nú,
 glöppu kom þar í þabba búi,
 og er þú fóstur Rithens-trú,
 og mamma huggar ei þabba nú,
 sem skildi.
2. Þrosnadi hér upp fódur þein,
 til frelsarans fórdust Gráni þein.
 Ást hans til þabba vortist þein
 og vindhanaðði voru ei nein
 hjá ~~Þess~~ Þess Þess.
3. Áð þú lifur að fadur minn
 fer sönn leid og Gráni þinn.
 Þá hittir hann gamla vinnu sinn
 og verður feginn að skriða inn
 hjá þeim gamla.
4. Þú er Gráni fallinn frá
 fódursenn þabba.
 Ástugi lifði þú á
 Hottur er nú að labba.
5. Í flokki jafna fremstur var
 alstadur hvar fót hann.
 Höfundur bar hann heiman að.
 Hatt á þabbi sat hann.
6. Nú er þabba Kostum fót
 en komst í kó hjá mönnum.
 Táraflóð þú fylti kór

Þegar hann var grafsinn.

(Þingeystet).

[Engin undur, þó þingeyingar séu krefnir af sköldum sínum]

1619. Slutta nokkur þendi strábljána barn og þrotli hann fyrir
hverning sem í hann var gerit. Einhverri tíma, nokkru síðar,
væð tilkott um þetta á heimilinu og var strákur vidfaddur.
Húsbóndinn og ymsir fleiri tóku alveg við að strákurinn ætti
krabkann, en húsnóðirinn hélt hann stráksinn og segir: „Gy-
get varla hugað mér, að hann Gvendur hefdi vit í sova hlutum.“
Gellur strákur þá við og segir: „Ja, hinn hjálpadi mér nú til!“

1620. 1. Auglýsingar

„Þú, sem stalt þessu vísu floðbrenni undan Koddabrenni
minni aðfaranótt aðfangadagsins, skiladu henni strax, þú
þad sást á þér daginn eftir.“

1621.

2. „Þú, sem stalt þessu þausapokanum úr
þortinn hjá húsinn við Hjalpgötu Nr. ..., skiladu honum
undir einu, þú strákarnir, sem voru að leika sér á inostu
götu, sán til þín.“

1622. Séra Bryski var ~~ad~~ á heimilið í kaupstad um vetrar-
tíma, á vakt þessu minnum áðrú. Þeir voru allir ríðandi
og ríðu elvís á ísi, en áin var víða með vöðum. sr. M. drógt
aftur úr og vænd þess elvi var fyr en hann kom að einu
vöðum, að eitthvæð af samferð minnum hans, hófi farid í
vöðina, en var nú bjargad er hann kom þar að, en svo lafst

var hann þá kominn að hann lenti í vöðum sjálfur, en bjargast þó eins og hinn staðinnir, sem sögdu: „Hvern fjandan var þu að alþætt ofan í vöðuna, sástu elsti að við vorum að draga manninn upp úr vöðum, stað heyrðir elsti að við höldum til þess?“
 „Jú, jú, ég sá og heyrði, en annaðhvort var fyrir mig að fara, að fara bara alveg blátt áfram af baki, stað þú að ríða í vöðuna; ég mundi bara elkest yfir þér að við vorum út á höfði!“

1623. Þrofasturinn var að húsveitja í Kauphúsi, en þar bjó maður nokkur er Guðmundur hét, og er honum lípt þannig, að hann hafi verið glasýgður, kindarlegur á svip, illa túinn og óhræislegur; kona Guðmundar var skapvargur snittill; engin börn áttu þau, en höfðu tekið föstur barn, sem þau fóru illa með. Þegar þrofastur kemur á heimili Guðmundar, er hann elsti heima; hann hittir þér elsti aðan við en Kerlinguna og Krakkan og hafi þrofastur eithvæð líkilstáttar atvætt þau hjónin fyrir meðferðina á barninu. Kerlin tók þér illa og ólmadist svo þu þrofasti, að hann sá sinn hest vonstau að fara út. Staut þú honum nokkur svo þrofastur hristóndanum og segir: „Ég var heima hjó yður, Guðmundur minn, og hitti konuna yðar. Það voru ljótu viðföðurnar: Hinn hild skammadi mig og rakt mig út.“ „Jaja“, segir Guðundur, „Ója, heimi er mi nægt ver gefid en það hvar hún er lauslát.“

1624. Þó gandi sagði ofisögu sína og var hún á þessa leit, hvar leið lengri né skemri:

„Þegar ég var á Hamri, — þér líkum anskoti! Ég man það ja, þér líkum helvíti!“